

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÜ ĞÜN UÇU ŞU

YUSUF
YEŞİLÖZ

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

YUSUF YEŞİLÖZ: 1964 yılında Konya-Cihanbeyli'ye bağlı bir Kürt köyünde doğdu. 1987 yılından bu yana İsviçre'de yaşayan Yeşilöz yazmaya İsviçre'de başladı. Romanlarını Almanca kaleme alan yazarın ilk romanı *Reise in die Abenddämmerung* (Aksam Karanlığına Yolculuk) 1998 yılında yayımlandı. Edebiyat hayatını *Der Gast aus dem Ofenrohr* (Bacadan Giren Misafir, 2002), *Der Imam und die Eselin* (İmam ve Eşek, 2004), *Lied aus der Ferne* (Uzak Türkü, 2007), *Gegen die Flut* (Akıntıya Karşı, 2008), *Hochzeitsflug* (Düğün Uçuşu, 2011), *Soraja* (2014) romanlarıyla sürdürdü. Edebiyatın yanı sıra belgesel sinema ile de ilgilenen Yeşilöz, İsviçre'de göç ve kimlik temalı filmleriyle tanınıyor.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Düğün Uçuşu

Yusuf Yeşilöz

Ayrıntı: 814
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 79

Düğün Uçuşu
Yusuf Yeşilöz

Kitabın Özgün Adı
Hochzeitsflug

Almanca'dan Çeviren
Hulki Demirel

Son Okuma
Ahmet Büke

© 2011 by Limmat Verlag Zurich

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad.
No: 8/2 Topkapı/İstanbul Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: İstanbul, 2014
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-946-1
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Çağaloğlu – İstanbul
Ücretsiz Kitap Arama: www.ayrintiyayinlari.com.tr
Tel: (0212) 512 15 09 Faks: (0212) 712 15 01
E-posta: info@ayrintiyayinlari.com.tr

Düğün Uçuşu

Yusuf Yeşilöz

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnson

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKİGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN
KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVİRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

NARKOPOLİS
Jeet Thayil

YALNIZ GEZGİN
Jack Kerouac

İLK KİTAP: SARI
Serdar Şekerci

UFACIK BİR PEYGAMBER
James Bernard Frost

AFFEDİLEMİYENLER
Philippe Djian

TEHLİKELİ YAKINLAŞMA
Jenn Ashworth

Benim adım Beyto. Bu adı bana dedem vermiş. Ailemin köyünün adı da Beyto. Bu ad bütün ecdadımın, bana şimdi dünyanın öbür ucu gibi gelen topraklarında, nesillerden beri güneş gibi gururla parlamasına ve nam salmasına neden olmuş. Babam bir keresinde ailesinin şanını bir cümleyle şöyle anlatmıştı: “Beyto denilmeye görsün bir kere, akan sular durur!” Okulunda sadece sıradan bir göçmen ailesi çocuğu olan benim içinse ailemin sahip olduğu bu gururun ismi var cismi yoktu. Bischof sokağındaki evimizde, annemle babam için som altından daha değerli olan köyümüzden sık sık konuşulurdu. Her gün birçok kez onların pek eğlenceli benimse daha çok sıkıntı verici bulduğum ve defalarca tekrarlanmaktan günlerdir çiğnemeni tadı kaçmış bir sakıza benzettiğim hikâyeler

anlatırlardı. Aynı hikâyeleri birbirlerine tekrar tekrar anlatmak ve hiç durmaksızın köyden bahsetmek içinde bulundukları sürekli yabancılik ikliminde tek zevkleri haline gelmişti. Ben ise bunları dinlemek istemiyordum artık. Çorak ve kurak köylerinin annemle babamın konuşmalarının en önemli malzemesi olmasını, hayatım boyunca hiç anlayamadım. Köylerine düşkünlükleri hiçbir zaman değişmedi, ona her zaman aşktan gözü kör olmuş bir delikanlının sadakatiyle bağlı kaldılar.

Beyto dedemin de adıydı. Onun dedesinin adı da Beyto'ymuş. Çocuklara babalarının adları verilmezmiş, yoksa birbirine karışmış adlar. Beyto dedem ceddimizde adı Beyto olan on tane dede olduğunu anlatırdı. Bütün bu dedeler uzun boylu, ince kavak misali insanlarmış. Dedemin arzusu benim de torunuma Beyto adını vermemdi. Beyto adı ayrıca bir asalet işaretiydi. Bir Beyto erkeğiyle evlenecek kadının boyu kapı pervazından ufak olamazdı, yüz ifadesi bir paşanın gibi şedit olmalıydı ve güzelliği nesiller, hatta asırlar boyu anlatılacak kadar dillere destan olmalıydı. Ayrıca boylu poslu olmalıydı bu kadın ve asil bir ata hiç yardım almaksızın binebilmeliydi. Benim annem tabii ki bütün bu niteliklere sahipti, çünkü o da bir Beytoydur, beşik kurtmesi kuzeni babamla evlenmişti.

Babamın tek varisiydim ben ve asil Beyto adının şanının sürmesi ve sonsuza kadar devam etmesi artık benim vazifemdi. Bu da öncelikle çok çocuk yapmam demekti, ayrıca erkeklerin sayısı kızların sayısından fazla olmalıydı. Ufak tefek bir kadınla evlenemezdim, çocuklar ince ve uzun boylu olmalıydılar ve ilk erkek torunumun adı her halükârda Beyto olacaktı.

Küçük bir çocukken daha ilk adımlarımı atıyordum ki babam bana hayati vazifemi öğretti: Omuzlarımdaki yükün ağırlığı koca bir dağ kadardı ve madem ki Dede Beyto'nun en büyük erkek torunu bendim, sadece bu yüzden bile hep dik tutacaktım omuzlarımı ve dimdik. Ben dedemin gözünde ailenin devamının tek garantisiydim ve gözünün bebeği gibi seviyordu bu yüzden beni.

Beyto ülkesinin toprağında, diğer mezarların arasından rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi hemen dikkat çeken, süt beyazı mermerden yapılmış görkemli mezarında yatan dedemi hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım, çünkü ben bir erkeğe aşığım.

Beyto adı ailemin geldiği ülkede bir efsane; ama Bischof sokağındaki dünyamda bana, ailemin Beyto'nun mirası olarak adlandırdığı başarılı görsel anlatı üslûbunun ve cömert misafirperverliğinin değerini teslim etmekten başka hiçbir şey ifade etmiyor. Geçmişte büyük deve kervanlarına Beyto denirmiş. Dedemin en az beş tane kervanı varmış ve her birinde altışar güçlü deve çok uzak diyarlardan onun ülkesine kuru üzüm ve incir getirirmiş. Aradan yıllar geçmiş koyun sürülerinin adı olmuş Beyto, daha sonra da MAN marka kamyonların oluşturduğu filolar Beyto logosuyla taşımışlar yüklerini. Bugün bile “Beyto – Taşımacılık” yazısı annemle babamın senede bir kere ve mümkünse benimle beraber ziyaret ettikleri Beyto ailesinin köydeki eski, geniş taş evinin yanında duran paslanmış bir mazot tankerinin üzerinde okunur. Ailemin Bischof sokağındaki dükkânının adı da tabii ki “Beyto Kebab House”. Ve babamın en büyük hayallerinden biri hâlâ, benim bilgisayar öğrenimimi tamamladıktan sonra bir firma kurup ona “Beyto IT Bilgisayar Teknolojileri” ismini vermem.

Ankara'nın yeni havaalanına nefeslerimizi tutmuş inerken babamın ter içersinde kaldığını gördüm. Önceki seyahatlerden de biliyorduk, uçakla iniş ona pek iyi gelmiyordu. Görenlerde melankoli duygusu uyandıran, bakımlı yüzlü, geçmişin köy insanları bugünün şehir proleterlerini yaşadıkları yabancı memleketten evlerine, köylerine geri getiren dop dolu uçakta üç koltuklu bir sırada yan yana oturuyorduk. Babam Safir pencere kenarında, annem Narin ortada, aramızda oturuyordu. Babam, kemikli, kalın damarları derisinin üzerinden görülen elini annemin tutmasına izin vermişti. Annemin bunu yapmasına sadece uçakta müsaade ederdi. Başka hiçbir yerde onları birbirlerine bu kadar yakın, el ele görmemiştim.

İçinde bulundukları topluma saygıları onları evli bir çift olarak dahi birbirlerine bedensel yakınlık göstermekten, onlar Kebap House'da acılı kebabları hazırlarken kumrular gibi öpüşen müşterilerinin önünde bile alıkoyuyordu. Bu saygının kökeninde yatan neydi, bilmiyordum; ama hep merak etmişim bu sorunun cevabını. Kimse bana bunu açıklayamamıştı, sadece babam Bischof sokağında, gelenekleri olmayan bir ülkede büyümüş ve ebeveynimin ülkesinin toprağıyla yoğrulmamış olduğum için benim bu saygıyı anlayamayacağımı söylemişti her seferinde. Söylemek istediğı Beyto kültüründe birikimim olmadığıydı.

Son gece hiç uyumamış, sabaha kadar alem yapmışım, uçakta zaman zaman kafam düşüyor, uykuya dalıyor ve ardından kaptanın sesiyle tekrar uyanıyordum. Bu uyuklamalar sırasında annemle babamın fısıldaşmalarını da takip edebildim. Benim uyandığımı fark ettiklerinde sözlerine ara veriyorlardı, bıçakla kesercesine kesiyorlardı konuşmalarını, ya susuyorlardı ya da yemek sohbetlerimizin köyümüzden sonra da en sevilen ikinci konu olan Kebap House'un cirosundan bahsetmeye başlıyorlardı. Fısıldaşmalarında kaç misafir davet edildiğinden, Beyto'ya yakışır bir ağırlamadan, kaç koyun kesileceğinden ya da bu kadar çok misafire yemek pişirmeyi en iyi akrabamız kadınlardan hangisinin kotaracağından bahsediyorlardı gerçi ama bir önceki gecenin mahmurluğundaki ben bunları tam anlamıyla algılayamıyordum.

Havaalanının çıkışına doğru henüz yönelmiştik ki Memduh amcamı gördüm. Dudaklarının kenarında her zamanki gibi bir filtreli sigara vardı. İtiş kakış kapıdan dışarı çıkan insan güruhunun içersinde bizi görür görmez hızlı adımlarla kalabalığı bıçak gibi yarararak bulduğumuz tarafa doğru yöneldi. Annemle babama sıkıca sarıldı. Üçü dakikalarca ayrılmadı, birbirlerini yanaklarından içtenlikle öptüler defalarca. O kadar ki etraftaki insanların meraklı bakışlarını topladılar üstlerinde. Sonra, adeta tali bir iş yaparcasına, bana uzattı elini ve

iki yanağımdan öptü, sanki bir ev ödevi yaparcasına mesafeliydi. Onu uzun zamandır görmemiştim, alâmetifarikası olan fırça bıyığının tümünden kırıştığını ve bayağı şişmanladığını fark ettim. Annemle babamın bavullarını aldı ve hepimiz bekleme salonunda yan yana yürümeye başladık. Ben tekerlekli bavulumu kendim çekiyordum.

Annemle babam büyük bir şaşkınlıkla ayna gibi parlayan zemine ve insanın gözlerini kamaştıran modern aydınlatmaya baktılar ve Memduh'a koro halinde havaalanının Batıdakilerden bile daha modern olduğunu söylediler. Memduh imalı bir şekilde sırtarak "Çok ilerleme kaydettik, şimdi de keyif sırası sürme bizde" dedi. Dışarı çıktığımızda havaalanını kapısının çapraz karşısında, park yerinde duran açık mavi, yeni arabayı gösterdi bize. Park etmiş diğer arabaların arasından kıvrılarak geçerken Memduh'un biz daha arabasına ulaşmadan önce gösteri yaparcasına uzaktan kumandayla açtığı kapıların mekanik sesini duyduk.

Çok sıcak bir Temmuz günüydü, insan yeni asfaltlanmış yoldan yüzüne alev fişkırıyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Memduh bizi arabasına oturttu, klimalı arabanın içi cennet gibi geldi bize. Babam buradakiler artık Bischof sokağındakilerden daha iyi yaşıyor diye şakasını yapınca amcam kemerini bağlarken bütün bunları aileye hep sadık kalan küçük kardeşi Safir'e borçlu olduklarını söyledi. Babam güldü.

Karınca hızıyla yürüyen trafiğe biz de katıldık. Anayola çıkarken asfalttan yansıyan güneş gözümüzü alıyordu. Annemle babamın hiç dinmeyen özleminin odağı, tipik bir Anadolu köyü olan köyümüze daha altı saatlik yolumuz vardı. Babam ağabeyinin yanında önde otururken, annemle ben arka koltuktaydık. Annem arabaya bindiğimizden beri seyahatlerde hep yaptığı gibi elimi tutuyordu. Ben de annemin elini tutmayı severdim, kuru fakat sıcak elleri vardı. Annemle babam amcamı köyle ilgili sorguya çektiler. Köy sakinlerinden yüzlercesinin ismi bir çırpıda söylendi, Memduh amcamın her biriyle

ilgili ilginç bir hikâyesi vardı. Açık arayla en önemli haberler köyümüzden dünyanın dört bir tarafına dağılmış insanların evlenme konularıyla ilgili olanlardı. Memduh köyümüzden bu insanların mantar gibi artan boşanmalarından bahsedince annem hayretini “vah vah!” diyerek ve elleriyle dizlerini döverek belirtti. Birkaç kere dünyanın batışı bizim köyden başladı dedi. Babam da köyümüzün bu konuda artık gavurları bile geride bıraktığını ekledi, gülerек.

Köyün tarlaları, su kanalları, elektrik direkleri ve hayvanlarından söz etmeyi de ihmal etmedi Memduh amcam. Bu sene ki ürünün kötülüğünü, köyümüzün adeta kronik bir hastalığı olan yağmursuzluk nedeniyle ortaya çıkan kötü hasadın kimi ne kadar etkilediğini de ekledi raporuna. Annem tekrar “vah vah!” çekti.

Babam kebabları hazırlar annem pideleri fırına sürerken Bischof sokağında da birbirlerine anlattıkları, köydeki akrabalarla ilgili bu hikâyelerin onlar için nasıl bir hayat iksiri olduğunu ve en değerli profesörlerin vereceği en ilginç konferanslardan daha fazla önem taşıdığını çoktan beri biliyordum.

Daha ilk selamlaşmamızda Mahmod amcamın bana hafızamdakinden farklı davrandığını fark etmiştim. Eskiden bizi havaalanından aldığından beni defalarca havalara atar, uzun uzun sarılır, iki gözümünden en az üçer kez öper, sıkı sıkıya göğsüne bastırırdı ki itiraf etmeliyim, bu beni rahatsız ederdi çünkü hâlâ dün gibi hatırlarım: Tütün ve ter kokardı. Tatil için Türkiye’ye uçtuğumuzda her seferinde yeni bir arabayla alırdı bizi havaalanından. Ona bu arabaları Bischof sokağındaki, bir üst katı da evimiz olan Kebab House’unda her gün on altı saat ten fazla çalışan babam alırdı aslında.

Memduh amcam eskiden beni daha havaalanından çıkmadan bir köşeye çeker, kadınlarla ilgili şakalar yapar, öğretmenimin boyunu posunu, güzel olup olmadığını veya yüzme havuzunda kızlara asılmaya başlayıp başlamadığını sorardı.

Büyük göğüslerden mi daha çok hoşlanıyordum yoksa koca popolardan mı? Onun böyle konuşmasından utanırdım ama bana her zaman sevgi dolu davrandığı için Memduh amcamı hep sevdim.

Memduh amcamın bana bu defa böylesi mesafeli durması, aynada görünen sevgi dolu ama artık hafif kırışmış yüzüne arka koltuktan bakarken aklımı meşgul ediyordu. Tavrındaki bu değişikliği artık büyümüş olmamla açıklıyordum. Amcam beni artık bir erkek olarak görüyordu. Köy yolunda henüz bunun ötesine geçmiyordu düşüncelerim.

Memduh amcam babamın neleri sevdiğini bilirdi, bir kese kağıdı sarı leblebi alıp arabaya koymuştu. Babam sol avucuna doldurduğu leblebileri sağ elinin ritmik hareketleriyle ağzına atmaya başlamıştı bile. Büyük bir keyifle yiyordu, leblebilerin her birini dişlerinin arasında kırarken çıkan sesi duyabiliyordum. Amcamla babam arabada alçak sesle ve bir şekilde şifreli konuşuyorlardı. Konuşmalarının konusunun yakında gerçekleşecek bir düğün olduğu anlaşıyordu. Her şeyi anlayamıyordum; ama her beş dakikada bir sevgilim Manu'dan gelen mesajları cevaplarken doğrusu pek de ilgilenmiyordum. Babamın hikâyemizi anlamasını engellemek için İngilizce yazıyordum cevaplarımı. Manu sevecenliğini anlatıyordu hayranlıkla. Bana aşkını, bu üç haftalık tatilin biteceği günü iple çektiğini yazıyordu. Ben de onu ne kadar sevdiğimi, bu üç haftanın su gibi geçeceğini yazarak cevap veriyordum. Son mesajımda köyde cep telefonunun çekmediğini yazdım, köye geldiğimizde bambaşka bir dünyaya girecektim.

Memduh, aynaya bakarak “Düğmeleri kapalı gömleğinin içinde sıcaktan bunaldın mı?” diye sordu. Ben de aynı şekilde aynaya bakarak kafamı salladım hayır dercesine. Ensemde bir yara izi vardı ve beyaz gömleğimin yakasını kapatarak onu saklamaya çalışıyordum. Memduh sırttı ve yüzünü caddeye çevirdi. “Anlaşılan artık moda böyle” diye söylendi kendi kendine. Babam bir tepki göstermedi, aynadan bana bakmakla yetindi. Bakışları azarlayıcıydı. Annem zorlama bir şekilde gü-lüp modanın günden güne saçmalaştığını söyledi. Hiç fark edilmese annem daha memnun olacaktı tabii ki. Konuyu ustalıkla değiştirip Memduh’a kısa bir süre önce evlenen kızlarının nasıl olduklarını sordu, yeni ailelerinde mutlu muydular?

Memduh çok eski bir deyimini kullanarak kızlarının her birinin kalbinde bir yara olduğunu söyledi. Annem evli üç kızının eksiklerinin ne olduğunu ısrarla sordu, kocaları ya da kayınvaldeleri yakıştığı gibi davranmıyor muydu onlara, yoksa evlendikleri insanların aileleri mi fakirdi? Memduh işitmezlikten geldi, sadece kızların üniversite okuması için her şeyi yapmam gerekmiş demekle yetindi. Ondan sonra da bütün dikkatini yola yöneltti.

Ebeveynimin vatanına yaptığımız bu yolculuktan önceki son gecemi “Black Paradise”da geçirmiştik. Hava nefes alınmayacak kadar sıcaktı. Garson bütün pencereleri açmıştı, biz de sanki bütün kurtlarımızı dökecekmışız gibi delice dans etmiştik. Adamların yarısı ayakta durarak kullanılan bar masalarında, plastik tabaklar içindeki beyaz tozu burunlarına çekerken diğer yarısı bütün geceyi sahnede göğüs göğse, çıplak ten çıplak tene değerek ve bambaşka dünyalara dalıp gitmiş dans ederek geçirmişti. Genç erkekler bakımlı vücutlarını ve kıştan kalan yağlarını yaktıklarını göstermekten en iyi karpuzunu parlatan bir manav gibi hoşlanıyorlardı. Beyto ailesinin mirası, gür göğüs kıllarımla bakışları üzerimde topluyordum; son zamanlarda bizim çevrede de talep çoktu göğüs kıllarına. On dakikada bir telefonumun titreşimlerini hissediyordum ama açmıyordum, çünkü arayanın, son yıllarda birkaç kez yaptığım gibi son dakikada gitmekten vazgeçeceğim korkusuyla huzursuzlaşan annemle babam olduğunu biliyordum. Ama bu defa, bir sene önce verdiğim sözü tutmaya kararlıydım. Geçen sene babam beni gelmeye ikna etmek için elinden geleni ardına koymamıştı, hem maddi hem de manevi her şeyi denemiş, hatta bana fevkalade saçma gelse de memlekette verimli bir tarla alma sözü bile vermişti. On yedi yaşındaydım ve başarıyla savuşturdum, babam da bir sene daha bekleyecek sabrı gösterdi. Verdiğim söze karşılık babam da ilk defa yurt dışına tatile gitmeme izin verdi, hem de Manuel’le birlikte.

Gece yarısından sonra “Black Paradise” hınca hınç dolup

artık herkes kafayı bulduğunda, insanlardan enerji, güzellik ve keyif fişkirir hale geldiğinde vedalaşmak için Manuel’le dışarı çıkmak istedim. Sevgilimi başkalarının yanında dudaklarından öpmeye hâlâ cesaret edemiyordum. Bu noktayı aşamıyordum bir türlü, reddediyordum. Babamın annemi başkalarının yanında öptüğünü de hiçbir zaman görmemiştim.

Beraber bilgisayar eğitimi aldığımız Manu zor bir iş gününden sonra sarhoş olmuştu ve gitmeme izin vermek istemiyordu. Parkın karanlığında, ağaçların arasında dillerimiz birbirine ulaştı, sanki bu son öpüşmemizmiş, sanki bu hayatımızın son günüymüş gibi uzun uzun öpüştük. Manu kendini kaybetti ve enseme geçirdi dişlerini. Ancak bu büyük fırtına dindikten, özsularımızı akıttıktan sonra ve çakıl taşlarının üzerinde suyu sıkılmış limonlar gibi kıvrılmış yatarken ne olduğunu fark ettim. Ensemdeki yara öyle yanıyordu ki dayanmak neredeyse imkânsızdı. Beni ısırıldığı için Manu da utanç içindeydi. Bir nöbetçi eczaneden spre yara bandı alıp yaranın üzerine uyguladık, sonra eve gittim. Gözlerinden uyku akan eczane personeline bin bir yalanla aldığımız renkli fular beni bekleyen annemin gözünden kaçmadı. Bir hışımla çekip aldı boyumdan ve tabii ki bir kadının diş izleri olduğunu düşündü. İyice bir azarladı beni, sonra da bir erkeği ensesinden ısırın bu kadını anlayamadığını söyledi. Manuel’in annesinin seyahat için hazırladığı kumaş uğur böceğini anneme verdim. Teşekkür edip çantasına koydu. Annemin beni ısırmanın bir kadın olduğunu düşünmesi kurtuluşum olmuştu çünkü bir önceki akşamı nerede ve nasıl geçirdiğimi bilseler ailem nasıl bir tepki gösterirdi, hayal etmek bile istemiyordum. Asıl fırtına o zaman kopacaktı. Bir sorunla karşılaştıklarında hep söyledikleri gibi dünyanın sonu gelecekti annemle babam için.

Memduh amcam trafiğe konsantre olmuştu. Gözleri yoldaydı ama bakışlarımız zaman zaman yine de bir an için karşılaşıyordu. Aynadaki gözler geçmişteki sıcak bakışlı gözlerdi. Yolun iki tarafında yüksek ve ince kavak ağaçları vardı. Rüzgârla sanki halay çekiyormuş gibi hareket ediyorlardı. Bizi geçen ve bu sırada korna çalan her arabada en azından beş kişi oturuyordu. Amcam öfkeleni ve söylendi kendi kendine. Bu şoförler at binmenin ötesine geçememişlerdi; otomobillerini de ata bîner gibi ve bu yüzden ölümüne hızlı sürüyorlardı.

Köyle ilgili hüzünlü hikâyeler sona erdiğinde sıra şakalara geldi. Memduh amcam ustaca kurduğu cümlelerle hüzünlü hikâyelerden şakalara geçivermişti. Oğlunun düğününde mas-

raflar için para ödemesi gerektiğinde, üç ayrı beze sarılı çantasından para çıkarırken şıkır şıkır terleyen cimri komşusunun hikâyesini anlattı. Annemle babam arabada kahkahayla gülüyorlardı, bir kez olsun benim “Kebap House”dan tanıdığım melankolik insanlar olmaktan çıkmışlardı. Otomobilde köyle-rine giderken ne kadar mutlu olduklarını hissettim. Uzun bir zaman sonra çok sevdiği annesine kavuşan bir köpek yavrusu-na benzettim onları.

Annemle babamın sonsuz hasreti her an her yerde hissediliyordu, bu hasret çoğu zaman yemeden içmeden bile hayatiydi, karanlıkta bir ışık gibi hemen dikkati çekiyordu. Bu hasret annem ve babam için, Bischof caddesindeki, kendi tabirleriyle, lanet olasıca hayatlarında önemli kararlar almak zorunda kaldıklarında veya herhangi bir şey keyiflerini kaçırdığında, örneğin resmi dairelerden anlamadıkları bir mektup geldiğinde, saklandıkları bir vaha gibiydi. Ancak on altı saat çalıştıkları günlerin sonunda, saat gece yarısını biraz geçtiğinde otuz metrekarelik dükkânı kapatıp hemen bir kat yukarıdaki evimize yorgunluktan bitap ve mahzun bir şekilde geldiklerinde gidebiliyorlardı bu hasretin susuzluğunu. Turuncu önlüklerini çıkartırken yorgunluklarının nedenini anlatmak için “aslanları doyurduk bütün gün” derlerdi. Eve geldiklerinde bütün odalar, duvarlar, halılar, nefesleri ve kıyafetleri ve hatta annemin hiç çıkarmadığı altın bilezikleri yağlı et ve kızarmış patates kokardı. Annem önce yıkanır ve süslenir, sonra da tabii ki Beyto köyünden getirdiği, karanfiller ve papatyalarla süslü çinko çaydanlıkta kendi kendine bir şeyler mırıldanarak çay demlerdi. Sanki bir düğüne gidecekmiş gibi en güzel kıyafetlerini giyerdi her seferinde. Babamsa iç çekerek uzatırdı ayaklarını halının üstünde. Bu halı babam için ciddi bir övünç kaynağıydı çünkü annesi dokumuştı onu. Halıdaki, koca boynuzlu bir ren geyiği gibi, karmaşık figürlerin hikâyesini ve elinde herhangi örnek olmadan bu gizemli desenleri aklında tutan annesinin sırrını anlatırdı her gün. Çay içmek ve hikâye anlatmak

yorucu hayatlarının bir tür telafisiydi. Annem altın yaldız süslemeli, ince belli bardaklara çay doldururken babam da boş sigara paketlerinden birinin kâğıdı üzerinde sanki bir uçağı uçuruyormuşçasına dikkatle ve fakat hesap makinesi kullanmadan günün cirosunu hesaplardı. Sadece bu sırada gözlüğünü takardı babam. Aralarında duran küçük masaya bir kap akide şekeri koyarlar, çayı köylerindeki gibi kıtlamayla içerlerdi. İkisi de konuşkandı. Onları dinlemek benim bile hoşuma giderdi. Annem bir yerlerden çayı akide şekeriyle böyle içmenin şişmanlatmadığını duymuştu. Ama her ikisi de giderek daha genişliyorlardı. Ben de çayımı renkli akide şekeriyle onlar gibi içersen beni daha da çok seveceklerini söylüyorlardı. Hep kurtulmak istedikleri yağları azaltmak için akide şekerinden vazgeçmek gerektiğini anlatmaya çalıştıgımdaysa kulak vermiyorlardı bana. Babam düşüncesizce ifade ettiğim bu gülünç tespiti her söylediğimde güceniyordu. Göğsünü kabartarak “Bizim köydeki gibi çay içmek insanı şişmanlatmaz, çünkü bizim köyde şişman insan yoktur” diyordu. Beyto köyünde pek sevilen “Atın ölümü arpadan olsun” deyişini tekrarlıyordu. Annemle babam ancak şekerlik ve çaydanlık boşalıp, keyifle, uzun uzun köylerinden bahsettikten sonra yatmaya giderlerdi.

Ertesi sabah hayat babamın iç çekmesiyle ve Beyto ailesinin servetini doymak bilmez kamışı için –ağabeyinin pavyon ziyaretlerinin nedenini böyle tasvir ederdi babam– yiyip bitiren Memduh amcama sövmesiyle başladı.

Babam herkese, Kebap House’daki müşterilerine bile Memduh amcamdan bahsederdi. Almancası yetmediğinde benim devreye girmem gerekirdi. Babamın dükkânında birer kral gibi muamele ettiği müşterilerine, amcamın pavyon kadınlarıyla düşüp kalkmasının ve bunun nasıl babamın nafakasını tehlikeye attığının hikâyesini anlatırdım. Babam, yirmi üç yaşında gurbete gitmek zorunda kalmasının, bin bir zorlukla dolu, “Arafta” –bu kelimeyi, zannımca, durumunu anlattığı

müşterilerinden biri kullanmış babam da beğenip benimsemişti- bir hayatın içine dalmasının sorumlusu olarak amcamı görüyor ve hiç affetmiyordu. Ama buna rağmen Kebap House'dan kazandığıyla Memduh'u kayıtsız şartsız desteklemeye senelerdir devam etmişti. Köyünün arkaik kanunları böyle olmasını gerektiriyordu. Tatil için yola çıkmadan önce babam her seferinde bir bütün gün kendisine ucuz takım elbise arardı dükkânlarda ama Memduh amcam için bir elbise alması gerektiğinde ki bu da seyahat hazırlıklarının bir parçasıydı, en pahalı butiklere gidilirdi. Memduh ağabeyi onun her zaman hayran olduğu prensiydi. Bu durumu kültürüyle izah ediyordu babam: Küçükler büyükleri saymak zorundaydı, çünkü küçükler büyükleri saymadığında toplum iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çöker, dağılır, güneşte kalmış kar gibi erir giderdi.

Memduh, Beyto köyünün topraklarının satışından gelen parayı başkentin, o zaman sayıları üçü beşi geçmeyen pavyonlarında harcamıştı. Babam benden bu hikâyeyi müşterilerine anlatmamı sık sık isterdi. Şımarık ağabey Memduh, her şeye kadir olan Allah'ın üç kızıdan sonra zengin büyük babama bahsettiği bu beklenen oğul, güzel dilberlerin göbeklerinden rakı içmenin sefasını sürmüştü. Babam küçümser bir şekilde Memduh amcamın, göbeklerinde daha çok rakıya yer olduğundan kadınların en şişmanlarından hoşlandığını söylerdi. Memduh büyük paralar ödeyerek satın aldığı bu kendisi için pek değerli deliğe rakı döker sonra da bu acı mereti oradan içer ya da yalamış. Yıllar boyunca hep aynı film oynanmış: Memduh pavyonda ya da kumarda para kaybeder, ertesi gün alacaklısı, Beyto dedeme gelirmiş. Dedem kimseye, hele hele değersiz insanlar olarak gördüğü bir pezevenge ya da bir pavyon sahibine borçlu kalmak istemediğinden bir tarla satar ve amcamın borçlarını ödermiş. Allah'ın evine gönderdiği ilk oğlu, hasretle istenen oğlu olduğundan köydeki beklentinin aksine amcamı dövmezmiş de. Memduh benim göz bebeğim diye teselli eder-

miş kendisini her seferinde. Bu dedemin bütün verimli toprakları el değıştiren kadar böyle devam edip gitmiş. Az gözyaşı dökmemiş dedem. Amcam binip başkente gitmekten vazgeçemediğı arabası dışında her şeyi kaybettiğinde, dedem ikinci oğlunu, yani babamı, vaktiyle iş verdiğı çobanının yanına, gâvurların memleketine, ailenin hiç olmazsa bir geliri olsun diye çalışmaya göndermiş. O zamandan beri babam destek olurmuş bütün aileye. Memduh amcam ancak, annemin açıklamasıyla, dört kızının göğüsleri büyümeye başladığında kadınların göbek deliğinden rakı içmekten vazgeçmiş,

Yolculuğun bitmeye niyeti yok gibiydi. Pencerelerimizin önünden akıp giden yol manzaraları bir batı ülkesinde yayan ve böylesi resimlere alışkın olmayan beni heyecanlandırıyor, kalbimin hızla atmasına neden oluyordu: Mesela bir kamyon, kasası ayakta duran bir sürü insanla dolu, devam ediyordu yoluna. Kasanın üstünden sadece erkeklerin saçları ve kadınların rüzgârda uçuşan renkli başörtüleri görölüyordu. Kasanın arka kapağı açıktı, bazı erkeklerin kucağında çocuklar bile vardı. Rüzgâr çocukların uzun saçlarını erkeklerin gözüne sokuyordu. Amcam ayıplarcasına salladı kafasını, işaret parmağıyla kamyonun kasasındaki insanları gösterdi ve kısık bir sesle bunların bütün aileleriyle beraber kimyon tarlalarında

çalışmak üzere fakir yörelerden geldiklerini ekledi. Trafik polisinin müdahale etmemesi kepezellikten başka bir şey değildi amcama göre. Böyle insan taşınması kazaya sebebiyet veriyordu, bu akşamki televizyon haberlerinde dahi görebilirdik bu insancıkların arabadan birer patates çuvalı gibi düştüklerini ve kafalarının birer karpuz gibi parçalandığını.

Ebeveynim ve amcam yavaş yavaş sessizleştiler. Annem yanımda uyuklamaya başladı, hâlâ elini tutuyor ve hafifçe horlayışını dinliyordum. Memduh amcamın dikiz aynasından gördüğüm gözleri iyice küçülmüştü. Babam sigara paketinin üzerine bir hesaplar yapıyordu, ne hesaplıyordu bilmiyordum. Vakit öldürmek için sürekli olarak Manuel'e hat olmadığından gönderemediğim mesajlar yazıyordum. Isırığın yeri yanıyordu ama merhem ya da spre y sürmem mümkün değildi. Amcam bu yarayı görse ortalığı ayağa kaldırabilirdi. Dişlerimi sıktım, gözlerimi kapadım ve bir önceki geceyi adeta bir film şeridi gibi aklımdan geçirdim. Geçmiş tecrübelerimden bir sonsuzluk kadar sürebileceğini bildiğim bu seyahatte Manuel'i içimde hissetmek çok hoş bir duyguydu.

Memduh amcam yol kenarındaki bir mola yerinde birden durdu. Yaptığı sıkı frenle annem de uyandı. Amcam arabadan çıkmadan evvel bir yandan esneyip gerinirken bir yandan da namaz vakti geldi diye mırıldandı kendi kendine. Memduh'un ağzından namaz sözünü duymak bütün hepimizi şaşkınlığa düşürmüştü, ben bile bir anda uyanıvermişim. Annemle babam kocaman soran gözlerle ona baktılar, sanki ikisi de dilini yutmuştu, hiç sesleri çıkmıyordu. Memduh o namazını bitirene kadar restoranda bir şeyler yiyebileceğimizi söyledi. Babam uzun zamandır özlediği kuru fasulye keyfinin sevincini ifade etti. Annemle ben arabada kalıp Memduh'un şişe boynuna benzer yuvarlak bir kubbesi ve upuzun bir minaresi olan caminin avlusunda kayboluşunu izledik. Caminin duvarlarındaki badana o kadar yoğun bir maviydi ki sanki kovalar dolusu boyayı duvarlara boca etmişler gibi görünüyordu. Annem saç to-

kasını düzeltirken Memduh'un gençliğinde güvercinlerin bile dişi mi erkek mi olduğuna baktığını fısıldadı. Kadınlığın büyüsüne o kadar kapılmışken şimdi böyle dindar bir insan olmuştu, anlaşılan yıllar onu da değiştirmişti. Babam önce esnedi sonra da gürültülü bir kahkaha attı. Annem kayınbira-derini artık kafası bulanık bir hovarda değil, olgun bir kayın-baba olarak görmeliydi. Ama Memduh'un birçok kadının namusunu kirleterek işlediği günahlar için her şeye kadir Allah'tan af dilemesi şarttı. Annem kafasını sallayarak tek eksiği sakal koyuverip hacı olmak ve günahları için Mekke'de af dilemek dedi, sonra hepimiz güldük ve indik arabadan.

Bozkırın sıcak rüzgârı, birbiri ardına geçen kamyonlardan gelen keskin dizel kokusunu adeta burnumuza doldurdu. Annemler hatıra ıvrır zıvrır satan dükkânda, yorgun bir ifadeyle zaman öldürürken ben restoranın girişindeki küçük bir tahta tezgahta soyulmuş hıyar satmaya çalışan, konuşkan delikanlıyla laflıyordum. Yemek istediğim hıyarı gösterdim. Delikanlı, ağaç kabzasına ismini kazıdığı çakısıyla hıyarı soymaya koyuldu. Bu işi öylesine ustalıkla yapıyordu ki iştahımı kabarttı. Annemle babam için de birer hıyar soymasını istedim. Makineli tüfek gibi konuşuyordu. Yakında askere gitmesi gerekiyordu ama önce amcasının kızıyla evlenmek istiyordu. Ama ailesi kızı ona vermek istemiyordu çünkü çok fakirdiler. Bir hıyar soyucusunun aile geçindirmesine imkân yok demişlerdi. Bunları anlatırken bir yandan da gülüyordu. Ama, dedi delikanlı, ve bana doğru baktı, askere gitmeden önce aşkının tadını çıkarmaya kararlıydı, çünkü memlekette hâlâ bir savaş sürüyordu ve gitmek var dönmek yoktu belki de. Eğer dönmezse, elinde son giydiği gömlekle mezarında arkasından ağlayacak bir kadın olmalıydı.

Konuşkan delikanlının sözlerini, hoparlörlerden gelen ve trafik gürültüsüyle karışıp uyumsuz bir orkestranın müziği gibi kulaklara dolan ezan sesi kesti. Hünerli hareketlerle hıyarları tuzlayıp bana uzatışını izledim. Siyah bir pantolonun

üstüne uzun kollu mavi bir gömlek giymişti, üniformaya benziyordu üstündekiler. İnce yapıydı, sakalları taze çim gibi göründü gözüme. Delikanlının beyaz bir kâğıda sardığı hıyarları annemle babama götürdüm. Ellerinde bir iki hediye, bir nazar boncuğu ve bir cami resmi de bu hediyelerin içindeydi, uzun sakallı satıcıyla pazarlık ediyorlardı. Pazarlığın keyfini çıkarsınlar diye bekledim. Onlar için mesele para değildi, asıl keyif kendi memleketlerinde bu geleneğin tadını çıkartmaktı. Mola yerinin arkasındaki buğday tarlasına doğru yürüdüm. Başaklar sararmaya başlamışlardı. Hıyar tezgâhındaki çocuk ardımdan gelmişti. Daha yanıma gelmeden yakında biçerdöverlerin geleceğini söyledi; ama bu seneki mahsul iyi değildi. Daha az düğün olacağı muhakkaktı, çünkü düğünler, bizim gibi Avrupalılar yüzünden, gün geçtikçe daha pahalı oluyordu. Ama biz Avrupalılar için sorun yoktu. Sonra bu yaz düğün yapıp yapmayacağımı sorarak şaşırttı beni. Gülümsedim ve hayır diye cevap verdim fakat sorusu aklımın bir köşesine kazınmıştı.

Annemle babamın evimizdeki mavi divan üzerinde oturup köy insanı için çok önemli olan harman zamanından konuştuklarını hatırladım. Düğünler hep bu zamanda yapılıyordu çünkü ancak bu zamanda para oluyordu. Ya bizim gibi Avrupalılar geliyor ve ödüyorlardı masrafları ya da ürün satılmış oluyordu.

Köy kültürüyle ilgili her şeyi, günlük hayatı da yapılan işleri de hep annemlerin hikâyelerinden öğrenmiştim. Örneğin tohum ne zaman atılır hasat ne zaman yapılır gayet iyi biliyordum. Bir keresinde dağlara yaptığımız bir okul gezisinde konu köylülerin nasıl peynir yaptığına geldiğinde engin bilgimle sınıf arkadaşlarımı şaşırtmışım. Keçi yetiştiren dağ köylülerinden biri ailemle ilgilenmiş, her ne kadar tanışmasak da selamlarını iletmemi rica etmiş ve hatta karakteristik kıyafetlerinden birini de hediye etmişti.

Annemle babam kendimi bildim bileli her sabah kahvaltıda köyden hikâyeler anlatırlardı. İlkbaharda hep “Komşu, kuzularını otlağa çıkartmıştır muhakkak” denir, Mayıs ayında da günbegün koyunların kırılmasına şu kadar gün kaldı diye sayılırdı. Sonra Beyto dedemin neneme, çocuklarına ve torunlarına çeyiz hazırlamak için yün apardığı için nasıl kızdığını anlatırlardı. Öğlen saatlerinde aç müşterilere hizmet verirken “Köyün otobüsü artık dönmüştür ilçeden” derlerdi. Bischofstrassé’de yağmur yağdığında bizim köyümüzde hiç yağmur yağmadığından şikâyet ederlerdi. Burada tanrı, erdemleriyle hüküm sürerken bizim köyde şeytan tüm kötü niyetini gösteriyordu, bizim köyde yağmur yağmamasından belliydi bu. Müşteriler bazen hiç anlamazlardı bu hikâyelerin ne anlama geldiğini. O zaman ben devreye girer ve annemle babamın gururlu bakışları altında tercüme ederdim onların meramını.

Mola yerindeki restoran bahçesine geçtim. Annemler bahçedeki plastik sandalyelere oturmuş beyaz plastik masalardaki tabaklarından iştahla kuru fasulyelerini kaşıklıyorlardı. Yanlarına oturdum, rüzgârın dalgalandırdığı buğday tarlasını seyre diyorduk. Memduh camiden çıktı, tereddütlü yavaş adımlarla, sağına soluna bakınarak restoranın bahçesine doğru yürümeye başladı. Namaz kıldığı için kendisini ne kadar önemli hissettiği parıldayan gözlerinden okunuyordu. Yemeğimiz bitince –ben de babama uyup onun hayallerini süsleyen bol acılı kuru fasulyeden yemiştım– tekrar yola koyulduk. Arabada, fasulyelerin eski tadı yok diye şikâyet etti babam, üstüne üstlük çok da pişirmişlerdi. Amcam tepki göstermedi, bir dua mırıldanmakla yetindi. Medeniyetten, şehirlerden uzakta, sonsuz bozkırın ortasındaydık. Annemlerin arabada, daha önce de uçakta neden bir düğünden bahsettiklerine duyduğum merak içimde deli bir nehir gibi kabarıyordu; ama soracak cesareti hâlâ bulamıyordum.

Yolculuğun büyük kısmını arkada bırakıp atalarımın yaşadığı topraklara yaklaştıkça babamın gözlerinin nasıl dolduğu-

nu aynadan izliyordum. Amcam “Hayrola?” diye sorduğunda ağlamaklı bir sesle bir yandan memlekete geri dönmenin sevinci, bir yandan bir kere daha babası bu verimli toprakların sahibiyken kendisinin kederli gurbet ellerde, her Allah’ın günü temcit pilavı gibi kebab satarak hayatını kazanmak zorunda olmasının hüznü diye cevap verip gözünde biriken yaşları gömleğinin koluna sildi. Memduh bir kahkaha patlattı ve ardından kardeşinin artık geçmişte yaşamaması gerektiğini, zamanın her yerde değiştiğini söyledi. Camdan dışarı bakmaya devam eden babam hiçbir şey söylemedi. Zaten, babasının bütün topraklarını onun kamışının keyfini tatmin edebilmek uğruna yok yere sattığını Memduh’un yüzüne hiçbir zaman söyleyememişti.

Çocukken köye gitmek pek hoşuma giderdi. O dönemden iz bırakan, güzel hatıralarım vardır. Dedemle nenem hâlâ hayattayken tatillerde onlarla beraber duvarları mermerden büyük Beyto konağında kalırdık, keyfimiz pek yerinde olurdu. Babam uçak biletini aldığı anda odamın duvarına uçuşa kadar geçecek her gün için bir kâğıt parçası asarak günleri sayardım. Etrafına renkli kalemlerle çerçeve yaptığım kâğıt parçalarının her birine köyde yerine getirilecek bir dileğimi yazardım En büyük dileğim her defasında köydeki kuyudan arkadaşlarımla su çekip kırmızı killi toprakla karıştırmak, sonra da bu çamurdan evler, ahırlar, okullar ya da camiler, hatta koca koca mahalleler yapmaktı. Dedemin Avrupa’dan gelen küçük prensiydim, tek erkek torunuydum, istesem de istemesem de o günlerde köyün kralı oluyordum.

Sekiz yaşına gelip Bischofstrasse’ye babamın yanına taşındığımda çok ağlamıştım. Bu anı hiçbir zaman unutmayacağım. Havaalanına gitmek için annemle beraber bineceğimiz köy otobüsüne sokabilmek için bir sürü insanın peşimden koşup beni yakalaması gerekmişti. Kapıyı açıp aşağı atlamayayım diye bütün otobüs yolculuğu boyunca iki kuvvetli adam koca elleriyle beni koltuğuma yapıştırmıştı. Annem de çok üzgün-

dü. Uzun zaman nafile bir umut beslemişti, kocam dönecek, gitmek zorunda kalmayacağım diye. Ama kocası sekiz sene sonra geri döndüğünde, Almanya’da çoktan kök salmıştı, yabana atılmayacak bir gururla bahsettiği “Kebap House” açılmıştı çoktan. Artık köyde yaşamak istemiyor, musluktan sadece soğuk su akmasından ya da asfaltlanmamış tozlu yollar gibi alt-yapı eksikliklerinden şikâyet ediyordu.

Nedendi, ben de bilmiyordum; ama babam birkaç sene köye hiç gelmemişti. Avrupâda yaşayan köyümüz insanların bazılarının çatal dilleri uzamış, babamın İris adında bir sevgili olduğunu ve onu terk etmeye hiç de niyetli olmadığını fısıldamaya başlamışlardı. İris’in kocaman, kavun gibi göğüsleri varmış, babam da bunun için bırakmak istemezmiş onu. Annem bu işi hiç kurcalamamıştı, belki neler olup bittiğini biliyordu belki de babamın onu bugün sayıyor ve seviyor olmasından mutlu idi. Aralarındaki sevgiyi hissediyorum ve sadece aile olmanın getirdiği bir sorunluluk değildi bu sevgi, her zaman birbirlerine destek olacaklarını söylerlerdi.

Annem sonradan gülerek anlatırdı: Seneler sonra erkeğiyle köyde karşı karşıya geldiğinde onun yüzünü neredeyse unutmuş, eğer babamın burnunun sol tarafında meşhur Beyto beni olmasaymış tanıyamayacakmış onu. Tekrar bir araya geldikten sonra doğurmamıştı annem. Bir miyom sorunu yüzünden rahmini almışlardı, böylece altı çocuk annesi olma hayalini de gömmek zorunda kalmıştı. Rahminin alınması hikâyesini bir seferinde doktorda annemin tercümanlığını yaptığım için biliyorum. Annemin en büyük hayali bir kız çocuğu doğurup ona yürekli nenem Belkisa’nın ismini vermektir.

Memduh amcam köyün girişinde yavaşladı, adeta bir seremoni sahneleniyor gibi gelişimizin yarattığı heyecanın daha uzun sürmesini istiyordu sanki. Güneş arabanın camlarının ardında sıcaklığını hissettiriyordu hâlâ. Kıpırmızı olmuştu ve ufuk çizgisinden üç adam boyu yükseklikte parlıyordu. İki sene okuduğum okulun binası yolun solundaydı. Pencere-lerinin yerinde yeller esiyordu. Okulun köyde yaşayan çocuk sayısının yetersizliğinden kapandığını duymuştum. Köy ahali-si okulun sınıflarından birini inek çobanları için döşemişti. Bir diğer sınıf da, annemle babamın bildiği kadarıyla, köyün genç-leri tarafından kâğıt oynamak için kullanılıyordu. Köy binasını Avrupa'da çalışmaya gitmiş akrabalarımızdan biri yaptırmış ve

devlete hediye etmişti. Aradan geçen zaman içersinde kanserden ölen akrabamızın Avrupa'da çalışırken senelerce insanları habersiz bırakarak kaybettiği itibarı tekrar kazanmak amacıyla bu hayırı işlediğinin dedikodusu yapılmıştı.

Asfalsız yolun sağında en azından 400 başlık bir koyun sürüsü otluyordu. Babam sevgi dolu gözlerle sürüye baktı, sanki heyecanlı bir film seyrediyormuş gibi ilgiliydi gözleri; sürünün sahibinin kim olduğunu sordu. Sonra zengin Batı'da yaşarken bile köyündeki fakir yaşamı nasıl özlediğini ifade etmek için hep kullandığı darb-ı meseli söyledi: Bülbülü altın kafese koymuşlar ah vatanım demiş.

Evimizi henüz görmüştük ki terasta bizi bekleyen akrabalarımızı ve komşularımızı fark ettik. Arabamızı gördüklerinde hepsi birden, adeta emir almışçasına ayağa fırladılar. Memduh evimize doğru, son derece yavaş ve sanki yola dizili yumurtalar varmış ve onları kırmak istemiyormuş gibi dikkatli ilerlemeye devam etti. Bir yandan da tozlu yol boyunca sıralanmış bize el sallayanların her birini korna çalarak selamlıyordu. Babamın yıllar önce, Kebap House'dan kazandığı paralarla yaptırdığı ev gerçekten de bir saray kadar görkemliydi. Birçok evin önünde ağaçlar görünce çok sevindim. Eskiden köy de dağların tepeleri gibi çorak görünürdü.

Köye varışımızın o anında taze saç ekmeğine hasretimi hissettirmiş ilk kez. Çocukluğumu geçirdiğim yerde şu gün dahi bir sevinç hissediyor olmak beni mutlu kıldı. Arabamızdan inmemizle beraber insanlar çevremizi sardı, bizi selamlıyorlar ve sanki köye gelen önemli politikacılarımıza gibi saygı gösteriyorlardı. Arabayla evimizin arasında bir kordon oluştu, aralarından yürümeye başladık.

Krallara yakışır böyle bir karşılamayı geçmiş seyahatlerimizden de hatırlıyordum. Genç yaşlı, kadın erkek herkes kucakladı ve öptü bizi birer birer. Hepsi hatırlamamı sordu ve aynı şeyleri söylediler: "Burada olmanız ne kadar güzel. Bize bu güzel günü bahşeden Rabbimize şükürler olsun!" Evimize girmeye

den önce Memduh'un evine, yani şimdi onun ailesiyle beraber oturduğu dedemin konağına doğru bakmamızı istediler: İki genç adam sırtlarında birer koyun, Memduh'un ağılından bizim bulunduğumuz yöne doğru geliyordu. Hayvancıkların neden bizim olduğumuz yere getirildiğini anlamak için fazla düşünmeme ihtiyaç yoktu. Birkaç genç, koyunları arabanın önünde yan yana yere yatırıp ayaklarından tutarak beklemeye başladılar. Genç bir kadın Memduh amcama büyük bir bıçak uzattı. Memduh önce masatla bıçağı biletti, sonra, dudaklarında bir duayla hayvanlardan birini boynuzlarından tutup başını Mekke'ye çevirdi. Bir ayağıyla hayvanın ön bacaklarına basıyordu. Yününü bir tarafa doğru çekip boş bir yer bulduktan sonra bıçağı hayvanın boynuna dayadı. İçimde bir yanardağ patlıyor duygusuna kapıldım, gözlerim karardı. Memduh sanki heyecanı daha da arttırmak ister gibi bir an bekledi, bıçağı vurmadan önce hayvanın vücudunun her köşesi titriyordu. Kanı kırmızı toprağa yayıldı, hayvan ölmeden önce bir iki dakika daha iki delikanlının sıkıca tuttuğu bacaklarını oynatmaya çalıştı. Memduh iki başka adamın tuttuğu diğer hayvanın başına geçti ve bu hayvancağız da hemcinsiyle aynı kaderi paylaştı. Memduh'un karısı kurbanların kanına buladığı bir tülbendi, ağabeyinin arkasında durup olan biteni sessiz sedasız izleyen babamın alnına, kurbanın onun için kesildiğinin işareti olarak sürdü. Sonra elinde tülbentle bana doğru yöneldi. Kendimi tanımadığım bir kadının arkasına attım, sadece elim'e ulaşip ona sürebildi koyunun kanını. Ben elimdeki kanı temizlemeye çalışırken Memduh koyunları yüzmeye başlamıştı bile. Taze et güneşte parlıyordu. Koyunların gövdelerinden ayrılmış kafalarını gövdelerinden pek de uzak olmayan bir yere yan yana dizdiler. Hayvanların gözleri sanki yuvalarından dışarı çıkmak istiyorlarmış gibi kocaman görünüyordu. İnsanlarla aralarına kendilerini güvende hissedecek kadar bir mesafe koyan köyün köpekleri de, en az yirmi taneydiler, sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu.

Sonra evin büyük salonuna geçtik, annemin hâlâ köyde yaşarken kendi elleriyle dokuduğu halıların üzerinde yerlerimizi aldık. Hep bir ağızdan konuşuluyordu. Bir an otobanda bir tüneldemişim hissine kapıldım.

Yemekler Memduh'un evinden geldi. Bundan önceki seyahatlerden biliyorum ki taze taze, bizim için hazırlanmışlardı. Köyün bütün erkekleri geldi yemeğe. Sadece onlar için iki yer sofrası hazırlanmıştı, önce naneli yoğurt çorbası sunuldu, sonra büyük bir tepside daha önce kesilmiş koyunların etiyle pilav ve kapaş olarak da kayısı kompostosu. Önemli misafirlere sunulan geleneksel bir menüdü bu.

Bütün akrabalarımız duvar dibindeki sedirlere yan yana oturmuşlardı. Yüzünde güller açan annem Bischofstrasse'den kiloyla aldığı çikolatayı süslü gümüş kaplama tabaklarda sunuyordu. Çikolataların paketlenildiği yaldızlı kâğıtların evimizin etrafında uçuşup köyün her köşesine dağılışını, birkaçının günler boyunca çalılıklara takılıp kalışını şimdiden hayalimde canlandırabiliyordum.

Babam erkeklere filtreli sigaralarından ikram etti, sigaralar en sert markadandı tabii. Yaşlılar sigaralarını tüttürürken gençler, ihtiyarlara saygılarından onların yanında sigara içmediklerinden gömlek ceplerine koydular.

Kadınların da kendileri için kurulmuş yer sofralarında ve bin bir teşekkürle yedikleri yemekten sonra erkekler başka bir odaya davet edildiler. İhtiyarlar kilim gibi dokunmuş kılıfları olan büyük minderlerin üzerinde odanın üst tarafında otururken gençler diğer köşede toplandılar. Yaşlıların ayaklarını uzatması ayıp değildi, çoğunun çoraplarında delikler görünüyordu. Gençlerin yaşlıların yanında bacaklarını uzatmamaları gerektiğini ben bile biliyordum. Bir saygı gösterisiydi bu. Vatanına dönmüş gururlu babam sigara ve çikolata dağıtmaya devam ediyordu, köye geldiğimizden beri tek meşgalesi buydu. Odayı dolduran sigara dumanı açık pencerelerden dışarı süzülüyordu, dumanı gören odada tüten bir soba olduğunu zanne-

derdi. Tanımadığım genç bir kadın, odanın kapısına gümüş bir tepsiyle, kenarları işlemeli ince bellilere doldurulmuş çay getirdi. Çayı dağıtmak üzere harekete geçtiğim anda misafire çalışmak yakışmaz diye hep bir ağızdan payladılar beni. Başka bir genç aldı tepsiyi kapıdan. Babam keyifli görünüyordu, ben sessiz kalırken o erkeklerin sohbetine katılıyordu, gurbette geçirdiği bir yıl boyunca köyde olan bitenden haberdardı, bu sene ürünün kötü olduğunu ya da kuzenlerinden birinin oğlunun, tabii ki Beyto olmayan, aşağılık karısı tarafından terk edildiğini biliyordu. İhtiyar adamlar ağızlarını şapırdatarak yeterince çikolata yedikten ve sigaradan sararmış bakımsız dişlerini ceplerinde taşıdıkları kürdanlarla temizledikten sonra veda ettiler. Babam artık kendi yaşındakilerle baş başa kalmıştı, neşeli hikâyeler, fıkralar birbirini kovalıyordu.

Annem diğer kadınlarla başka bir odadaydı. Kapılar açıktı, kadınların neşeli ve yüksek sesli kahkahaları duyulabiliyordu. Annem getirdiğimiz hediyeleri dağıtıyordu. Bischofstrasse'de oturmaya başladığımızdan beri annem indirimlerin en çalışkan takipçisi olmuştu. Fiyatında indirim yapılan her türlü kıyafeti satın alıp eve getirir, yatak odasında özel olarak bu işe ayırdığı bir dolapta, ki onu da indirimden almıştı, saklardı. Zaman içersinde satıcı kadınların hepsi annemi tanımıştı, bazıları çalıştıkları dükkân indirimine başlamadan birkaç gün önce anneme haber verirdi. Topladığı bu kıyafetleri her sene köye gelirken yanında getirir, çok yakın olmayan ve ihtiyaç sahibi akrabalara hediye ederdi. Memduh'un ailesi gibi yakın akrabaların hediyeleriniyse butiklerden seçerdi. Son seferlerde köydekilerin onun getirdiklerinden daha moda kıyafetler giydiğini ve hatta ucuz hediyeleriyle dalga geçtiğini görünce üzülmüştü, ama yine de ucuzluktan kıyafet toplamaktan vazgeçememişti. Bu sefer de bir bavul dolusu böyle kıyafetle gelmişti köye.

Memduh amcam artık en yaşlı olarak en yukarıda oturuyordu. Babamın ciddiyeti bu kadar hızla bir kenara bırakabilmesi ve diğer erkeklerle şakalaşmaya başlaması beni şaşırtmıştı.

Neşeli sohbetin konusu erkekler, kadınlar ve aralarında olan bitenlerdi. Herkesin gözü Ramo diye çağrılan ve ağzından çıkana hiç dikkat etmemesiyle ünlü bir adamın üstündeydi. Ramo Almanya'da bir tren garının tuvaletinde, kendi tabiriyle, yıkama yağlama yaptığı adamların hikâyesiyle başladı söze. Herkes kahkahalarla gülüyordu. Anlattıklarının içeriğini öğrenç bulsam da ben bile güldüm onlarla beraber.

Daha sonra ciddi konulara geçildi. Babam yabana atılacak bir gururla benim bilgi işlem öğrenimi gördüğümü anlatırken Memduh amcam da sevgiyle bana bakıyordu. Mesleğimin ne işe yaradığını odadakilere anlatmak zorunda kaldım. Babam bilgisayarlar üzerine bilgimin ne kadar geniş olduğunu tasvir etmek için oğlunun bu gavur icatlarından sanki onları kendisi icat etmiş gibi anladığını söyledi. Boşboğaz Ramo'ya dönerek, bugün artık içini yakan bir tutkuyla peşinden koştuğun bir çıplak kadın vücuduna ulaşmak için geceler boyunca pencereler önünde nöbet tutmaya gerek yok, gâvurun buluşu en güzel kadınları, hatta mankenleri, televizyona çıkan kadınları çışçıplak evine kadar getiriyor dedi. Gözleri yarı kapalı uyuklayan Ramo bunu duyunca doğruldu, babama bu işin tam olarak nasıl yapıldığını sordu. Bu hoş yenilikten çoktan haberdardı Ramo, cennet artık elimizin altındaydı, içine girmek için bir ömür boyu dua etmeye gerek yoktu. Babam kısık bir sesle anlatmaya koyulmuştu: Kadın bir adamın önünde çıplak duruyordu, adam onun fotoğraflarını çekiyor ve bilgisayarla binlerce, milyonlarca insana gönderebiliyordu. Artık bir kadın tek bir adama ait olmuyordu. Ama bu işin teknik olarak nasıl gerçekleştiğini o da bilmiyordu. Bunları söyledikten sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. Ama benden, oğlundan, çıplak kadın fotoğraflarının internette nasıl yayınlandığını anlatmasını istemek hiç yakışık almayacaktı. Ama Allahtan Memduh amcam, erotizmin büyük ustası, devreye girdi, beklendiği gibi gayet iyi biliyordu işleyişi. Hiç beklenmedik bir metaforla açıkladı konuyu: Resmini çekerek bir

kadının vücudunu bir tür güneş haline getirmiş oluyorlardı, yükseklerde duran ve bilgisayarı olan herkesin görebileceği bir güneş. Ama bu güneş çok uzaktaydı, tıpkı hakiki güneş gibi onu görmek mümkündü ama ona el sürmek imkânsızdı. Ramo fevkalade şaşırmıştı, sevinçle bağırdı, artık bu dünyanın sonu gelmezdi. Boş çikolata kağıtlarından birini babama doğru fırlattı ve bir dahaki sefere çikolata değil şu gâvur icadından bir tane, yani içinde çıplak manken resimleri olan bir bilgisayar getirmesini söyledi. Herkes katıla katıla gülüyordu.

Namahremle ilgili böyle konuşmalar aslında çok yakışıklı bulunurdu, bunu önceki ziyaretlerden biliyordum ama diline dizgin vurmaz Ramo sohbetin içersindeyse, yarı şaka böyle bel altına inen muhabbetler yapma ve böylece gülecek malzeme çıkartmaya cesaret ediyordu insanlar.

Annemle babam Ramo'nun hikâyesini Kebap House'da da bir iki kere anlatmışlardı. Birkaç sene Almanyada yaşamış Ramo, bu dönemde para karşılığı erkekleri mutlu ettiğinin dedikodusu yapılmış köyde. Annemlerin nitelemesiyle bu iğrençlik köyde konuşulur olunca Ramo bu adamlara yaptığı ziyaretlerde kötü bir şey olmadığını, çünkü adamların altında değil üstünde yattığını söylemiş. Böylece kendisinin değil altında yatan adamın eşcinsel olduğunu anlatmaya çalışıyormuş Beyto köyünün gururlu erkeği. Köye geri döndüğünde erkeklerle yaşadığı bu hikâyeler yüzünden hiç kimse ona kız vermemiş. Ara sıra milleti eğlendiren köyün delisi haline gelmiş zamanla. Kız kardeşleri de onun bu kötü namından paylarına düşeni almışlar. Annem onların kötü evlilikler yapmasının suçunu da Ramo'da bulurdu. Küçük kız kardeşi tek ayağı topal, üstüne üstlük bizim köyden bile olmayan bir adamla evlenmişti.

Yaşıtlım çocukluk arkadaşlarım da oturanların arasındaydılar, onlar da bolca çikolata yemişler, onlar da katıla katıla gül-müşlerdi. Biraz sonra beni de alıp dışarı, içme suyu evlere kadar getirildiğinden beri kullanılmayan köy çeşmesine çık-

mak istediler. Evden çıkarken koro halinde “Eski günler anılsın, osuruklar halaya dursun” diye bağıştılar. Gerçekten de çok hatıram vardı o zamanlar buluşma yerimiz olan bu çeşmede. En az on arkadaşımın eşliğindeydim, bir yandan, cinsellik kokan erkek muhabbetlerini dinlemek zorunda kalmaktan kurtulduğum için seviniyordum, diğer taraftan da kendimi kafası olmayan bir gövdeden ibaret hissettiğim şu günde gülmenin bana ne kadar iyi geldiğinin de farkındaydım.

Eski köy çeşmesinde yine önce hayallerini kurup da sahip olamadıkları en güzel kadınlarla ilgili şakalar yaptılar arkadaşlarım, sonra sıra kendi ebeveynlerine geldi. Kendileri için bir gömlek almak bahis konusu olduğunda her şeyin ne kadar pahalı olduğundan şikayet eden ama iş bir düğüne gelince neredeyse bütün dükkânı almaya kalkışan ebeveynleri de paylarına düşeni aldı bu şakalardan. Düğün namı olmalıymış.

Anne ve babam köylerinde hakikati sadece bir delinin kelimelere dökebileceğini söylerlerdi. İnanmazdım onlara, dalga geçerdim hatta her seferinde. Fakat bu seferki köy ziyaretimizin ardında yatan asıl amacı, aksilik o ki, ben de köy çeşmesinin yıkıntılarının yanında köydekilerin bir süredir akıl hastası olduğuna inandıkları yaşıtım Ferda'dan öğrendim. Annemler hep anlatırlardı, yüce Allah Ferda'yı ailesine altı kızıdan sonra bahşetmişti. Akıl hastası olmasına çok üzülürlerdi. Bunun sorumlusu olarak da Ferda'nın babasını görürlerdi. Çünkü güya onlar için bir iş bulmamış, bir gelecek hazırlamamıştı ve Ferda köyde yoksulluk içinde yaşamak zorunda kalmıştı. Çeşmenin orada ben, her biri bir zaman bir şekilde Batıya gi-

debileceğini uman arkadaşlarımın sorularını cevaplandırmaya çalışırken Ferda önce sessiz kaldı. Arkadaşlarım genç kadınların Avrupa'da nasıl olduklarını, gerçekten de neredeyse açık göğüslerle mi gezdiklerini sordular. Ne onların tasavvurlarını onaylamak, ne kadınları birer seks objesi haline getirmek ne de arkadaşlarımı küçük düşürmek istiyordum. Sonra Ferda lafa girdi. Sahar'la turnayı gözünden vurdun tabii dedi gülererek, bir yandan da babamdan aldığı filtreli sigaranın izmaritini ayağının başparmağıyla -ayakkabı yoktu ayağında- ezmeye çalışıyordu. Müfit "Sahar da turnayı gözünden vurdu" diye cevap verdi, ben de sanki köyden bir çocuk gibi alçakgönüllü ve dost canlısı kalmıştım, Sahar da bunun kıymetini bilmeliydi. Başkaları Avrupa'dan geldiklerinde benim aksime, televizyondaki adamlara benzer şık saç tıraşları ve modaya uygun kıyafetleriyle koyun sürüsünde koç gibi burnu havada tavırlar takınıyorlardı. Müfit'e gülümsedim ve köydeki arkadaşlarımı hep andığımı söyledim, ayrıca annemle babam da her gün defalarca köyü anlatıyorlardı, bu yüzden köyü ve köydeki dostlarımızı unutmama zaten imkân yoktu. Diğer taraftan Ferda'nın sözleri beni şaşırtmış hatta şoke etmişti, nasıl bir tepki göstermem gerektiğini bilemiyordum. Babam böyle bir durumda "tükürüğüm dilimde dondu" derdi.

"Sahar köyde başka hiçbir çocuğa yan gözle dahi bakmadı. Daha göğüsleri, şimdi herhalde, Allah'ın birliğine emanet, kavun gibi olmuşlardır, çağla bademi kadarken bile her zaman kuzeniyle evleneceğini anlatırdı" diye devam etti Ferda. Bütün diğer delikanlılar gibi elinde porselen boncukları olan bir tepih vardı ve onu sallayıp duruyordu. "Sahar benim güzelliğimi hiç görmek istemedi" dedi gülererek, bir yandan da iki eliyle düğmeleri yarıya kadar açık beyaz ama kirli gömleğinin altından göğüslerini okşuyordu, "Onun gözü hep ırmaklarından bal akan ülkedeki kuzenindeydi."

Müfit öfkeyle yakasına yapıştı Ferda'nın, elleri bir kaplanın pençeleri gibiydi. Sahar'ın müstakbel kocasının yanında ko-

nuşmalarına dikkat etsindi Ferda ve edepsizce şeyler almasındı ağzına. Sonra bana döndü ve bu deliyi ve onun küçümseyen sözlerini ciddiye almamamı söyledi. Kendimin bile zor duyacağı kadar kısık bir sesle Ferda'ya kızmadığımı fısıldadım.

“Birkaç gün sonra, senin düğününde ben de ay parçası kadar güzel bir kız bulacağım” dedi Ferda, bu defa ellerini ayak bileklerine kadar ancak gelen eski kadife pantolonunun içine sokmuştu ve kamışıyla oynuyordu. Müfit ellerini çıkartması için uyardı Ferda'yı, hemen ellerini yıkayacak ya da toprakla temizleyecekti ve bu onu yanına son alışıydı. Ferda çeşme yıkıntısının arkasına geçti, yerden bir avuç toprak alıp ellerini onunla ovuşturarak temizledi. Tekrar yanımıza geldiğinde koca bir gülümseme vardı yüzünde: “Bugün kızlar sadece arabası olan çocuklara bakıyorlar, benim gibi bir eşek çobanıyla kim evlenir?”

Söylediklerine önce ben de güldüm; ama sonra, bir anda dilim tutuldu sanki. Alnımda buz gibi ter damlaları hissettim, sonra ter taneleri sağ yanağımdan aşağıya doğru süzölmeye başladı. Gömleğimin koluyla silerken terimi Ferda'nın fısıldayarak Müfit'e söyledikleri kulağımda yankılandı: Allah'ın önündeki ilk geceden, yani gerdek gecesinden önce, her gencin terlemeye hakkı vardır diyordu Ferda, hele Sahar gibi bir afet bekliyorsa yolunu. Böyle güzel bir kıza hak ettiğini verebilmenin, onun beklentilerini karşılayabilmenin korkusu tabii ki büyük olacaktı. Buna Müfit'le diğer delikanlılar da güldüler. Hep bir ağızdan köydeki insanları tanırısın, gerdek gecesinden evvel her zaman çok konuşulur dediler. Ferda'yı fazla da ciddiye almamalıydım, taşılayıp durduğu köyün horozu bile ona kızamıyordu. Kafamı salladım, ama aklım ve duygularım tamamen başka yerlerdeydi, Sonradan kendime, bundan böyle geleceğimi belirleyecek ve Bischofstrasse'deki hayatımı gölgeleyecek acı gerçeği, deli denilen Ferda'dan böyle laf arasında öğrenmek belki de benim için iyi oldu diye düşünecektim. Köye ziyaretimin ardında aslında neyin yattığını bana anlatış şekli de gülünmeyecek gibi değildi.

Gelişimizden beri kuzinim Sahar'ın adının ara sıra fısıltıyla geçmesi ve onun bizim evimize hiç gelmemiş olması köye gelişimizin asıl sebebini anlamama yetmeliydi aslında. Sahar karım olacağını biliyordu, geleneklerimize göre düğün günümüze kadar bizim evimize gelmemeliydi. Bir düğün, kendi düğünüm, için köye getirildiğimi anlamadığım için kendime kızdım. Kendimi bildim bileli annemle babam benim düğünümünden ve Sahar gibi hamarat ve namuslu bir gelinden bahsederlerdi. İşlerin bu kadar hızlı gelişeceğini hiç tahmin etmezdim. Tabii annemle babamın iş bu safhaya geldiğinde bana da fikrimi soracaklarını düşünüyordum.

Hiç hareketsiz oturuyordum, bütün vücudum titriyordu. Ateş basmıştı her yanıma, ter içinde kalmıştım. Yaşadığım şoku, alacakaranlıkta konuşmadan oturarak dikkatle beni izleyen arkadaşlarıma fark ettirmemeye çalışıyordum. Bütün dünya etrafımda dönüyordu. Bundan böyle hayatımı siyah bir bulutun kaplayacağını henüz tam bilincinde değildim. Hemen annemle babamın yanına gidip yüzlerine tükürmek geçti içimden. Ama hâlâ misafirlerin kuşatması altında olduklarını bildiğimden istemeyerek de olsa, sokak lambasının zayıf ışığında kağıt oynamaya başlamış arkadaşlarımin yanında kaldım.

Aynı toprağın insanları olmamıza rağmen gençlerin söylediği gibi aramızda büyük bir uçurum vardı. Ben sadece köyde büyümemiştim, başka dünyalarla da tanışmıştım. Ama onların bakış açısından ben de onlardan biriydim ve onlar gibi hareket etmeliydim. Aşk hayatımda erkekleri tercih ettiğimi öğrenseler, bana duydukları bütün sevgi kaybolacaktı, Ferda ve Ramo'yla bir tutulacaktım, adım deliye çıkacaktı. Belki de hiç inanmazlardı, çünkü düzgün ve saygılı bir gençtim. Kesinlikle gâvurların beni böyle sapkın bir genç yaptığını düşüneceklerdi.

İyice zifiri karanlık çöküp hepsi bütün sigaralarını bitirdikten ve bazıları da izmaritleri çıplak ayaklarıyla ezdikten sonra arkadaşlarıma veda ettim ve eve doğru yola koyuldum. Müfit aşağı yukarı 100 metrelik yolda köpekler saldırmasınlar diye bana eşlik ediyordu. Uzun zamandır köyde değildim, köpekler kokumdan tanıyamazlardı beni, yabancı zannederlerdi. Sevindim Müfit'in yanımda olmasına. Çocukken de basiretli, yardımsever, arkadaş canlısı olan Müfit'in bu niteliklerini kaybetmemiş olması sevindiriciydi ve bana ebeveynimin, kuzunun iyisi daha minnacıkken annesinin memelerine muamelesinden anlaşılır sözünü hatırlatıyordu. Yürürken konuşmadık. Evimizin önüne geldiğimizde Müfit elimi sıktı ve

hiçbir şey söylemeden veda etti. Kafamda bu evliliği- evet Ferda delisinin sözlerinin gerçeği yansıttığından emindim- durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor, planlar kuruyordum.

Eve girdiğimde yaralı bir hayvan gibi hissediyordum kendimi. Memduh ve karısı, yani müstakbel kayınbabam ve kayınvalidem de dahil olmak üzere misafirlerin bir kısmı hâlâ evdeydiler. Yengem de annemle babamın kuzinlerindendi. Artık düğünden konuşulmuyordu, sohbetin konusu Kebap House'un cirosu, Batıdaki akrabalar, kimin ne zaman tatile geleceği, kimin ikinci bir Kebap House açtığı, kimin oğlunu kimin kızıyla evlendirdiğiydi. Ebeveynimi rezil etmemek için kendimi zor tutuyordum, öylesine öfkeliydim. İçim içime sığmıyordu kızgınlıktan. En başta da bu seyahati yapmayı kabul ettiğim için kendime kızıyordum. Minderlerden birine oturdum ve amcama saatin geç olduğunu hissettirmek için göstere göstere esnemeye başladım, bir yandan da saatime bakıyordum. Müstakbel kayınvalidem Lariya "Yarın her şeyi konuşuruz, bu akşam kedi gibi mışıl mışıl uyuyacağım, çünkü kuzenlerim geldi ve bu güzel ev, neredeyse dolunay olan şu güzel gecede boş, boynu bükük kalmayacak. Sevinçten semada taklalar atan kumrular kadar sevinçliyim" sözleriyle veda etti annemlere. Gitmeleri beni rahatlatmıştı. Annemle babam gerektiği gibi avlunun kapısına kadar eşlik ettiler misafirlere, tabii ben de, hem saygıdan hem de dikkat çekmek istemediğimden.

Birkaç dakika sonra evin dışındaki tuvaletten geldiğimden babam, zeminine çeşitli desenlerde el dokuması halılar yayılmış misafir odasında oturuyordu. Ayaklarını uzatmış elinde bir kalem, boş sigara paketlerinin kağıdına bir şeyler hesaplıyordu. Kebap House'un bugünkü cirosunu hesaplamadığından emindim. Annem çay doldurmakla meşguldü. Önlerinde akide şekeriyle dolu bir çanak olmaması beni şaşırttı. Anlaşılan yanlarında getirmemişlerdi. Annem çay ister misin diye sordu, muzip bakışlarla devam etti: Herkesin dilinde benim ne kadar yakışıklı bir Beyto erkeği olduğum dolaşıyormuş, gökte-

ki yıldızlar gibi parlıyordum. Duvara yaslandım ve annemin çay önerisine sertçe hayır dedim. Bütün öfkem dilime yansımıştı, ebeveynim bunu hemen fark etti tabii ki. Annem gülerek “Sanki soğanın cücüğünün hepsini ben yedim sana bırakmamışım gibi sertsin, hayrola?” dedi. Önce oturup onlara bu gereksiz hiddetin nedenini anlatmalıydım. Babam kafasını kaldırmadan arkadaşlarının benim köyde neden gömleğimin yakasını hiç açmadan dolaştığını merak ettiklerini mırıldandı. Şu üç hafta normal davranmamı rica ediyordu, Batıdan köye gelip tavırları ve kıyafetleriyle nahoş bir şekilde dikkat çeken saygısız vatandaşlara benzememeliydim, bu bir Beyto’ya yakışmazdı. Annem imdadıma yetişti o anda, oğlu istediği her şeyi giyebilirdi, ayrıca gömleği de ona çok yakışıyordu. Ben tepki vermedim. Deli Ferda’nın sözlerini duyduktan sonra bir gün içinde bir gezegenden başka bir gezegene geldiğimin farkına varmıştım. Bütün gücümü topladım ve kötü cini şişeden çıkardım.

“Sahar’la evlenmek istemiyorum” dedim öfkeli bir sesle, minderlerden birine oturup onların tepkisini beklemeye başladım. Önce bir sessizlik hâkim oldu odaya. “Sahar benim kardeşim ve hep öyle kalacak” diyerek bozdum sessizliği. Annemle babam birbirlerine kaçamak bakışlar fırlattılar. Babam bunun benim tek başıma alacağım bir karar olmadığını mırıldandı. Üzerinde karar verilen kararın benim hayatım olduğunu bağırdım avazım çıktığına. Babam kafasını kaldırdı ve saygılı ol diye bağırarak cevap verdi. Büyüklere saygının çoktan tedavülden kalktığı bir ülkede büyümüş olsam bile saygılı olmalıydım. Annem araya girip bu saçma sapan konuşmalara son verip yatalım şimdi dedi, uzun bir yolculuk yapmıştık ve yorgunluktan perişandı. Boş çay bardağını halının üzerine bırakırken güldü bir daha. Odadaki ağır, hiddet dolu havayı dağıtmaya çalıştığı her halinden belli oluyordu. Ayrıca bana daha kundaklık bebekken söylemişlerdi Sahar’la evleneceğimi ve ben de hep gülmüştüm.

Adeta bir bomba gibi patladım.

“Anne inanmak istemediğim için gülüyordum. Ne uyuma-ya gitmek ne de evlenmek istiyorum, bu pisliği kendiniz temizlemek zorundasınız. Beni kandırdınız. Bunu hiçbir zaman affetmeyeceğim.”

“Sahar’a pislik diyorsan sen pisliğin ne olduğunu bilmiyorsun demektir” diye mırıldandı babam yine ancak duyulabilecek bir sesle ve elindeki boş sigara kağıdını katlayıp gömlek cebine soktu.

Tarifi imkânsız bir öfke sardı bir anda benliğimi. Ayağa kalktım, kafamı duvara vurmaya başladım, bir kere, bir daha, bir daha, bir daha....en azından on kere vurdum kafamı duvara. Bugün sadece annemin sol kulağında hissettiğim ve kafamı daha fazla vurmamı engelleyen sıcacık elini hatırlıyorum. Duvar gibi bembeyaz olmuştu, fısıltıyla yapma diyordu. Yeterdi artık, gözbebeği gibi baktığı her şeyden sakındığı biricik oğlunun canını acıtmamalıydım. Babam ayağa kalkmış, kavgamız dışarıdan fark edilmesin diye perdeleri çekiyordu.

Benim karar verebileceğim bir şey yoktu, babasına, dede Beyto’ya söz vermişti, güzel Sahar’la beni evlendirecekti. “Bütün köy, bütün dünya biliyordu bunu, bir ruh hastası gibi davranma!” dedi babam tekrar yerine, çay bardağının yanına otururken. Bu defaki çayı kendisi doldurmuştu. Annemin benim için tepsiye koyduğu boş bardağı elinde tutup “Sahar’ın gönlü bu cam kadar saf ve şeffaf” diye devam etti. Yakında masaya dört bardak koyacak olmaktan çok mutluydu, hep büyük bir aile özlemiyle yaşamıştı. Annem yanıma oturdu, elimi tutarak sözü devraldı ve yalvarırcasına: “Artık ok yaydan çıktı, Beyto ailesinin şanına yakışan bir düğün yapılacaktır” dedi. Elimi hızla çektim ve “Beyto ailesine de onların şanına da köpek işesin, ben yarın dönüyorum” diye bağırdım. O anda babam öfkeden deliye dönmüş bir halde fişek gibi sıçradı yerinden, annemi sertçe kenara itip yakama sarıldı. Hiddetle parlayan gözlerine baktım, bir iki saniye öylece, göz göze kaldık. Akkor

olmuş birer kömür parçası gibiydi gözleri, sanki ateş fışkırtıyorlardı üzerime doğru. Üç kere şiddetle salladı beni, beynim sarsıldı adeta. Ağzımdan çıkanı kulağım işitmiyordu herhalde, böyle yakışksız, böyle kötü sözleri bu ailede şimdiye kadar kimse ağzına almamıştı. Hiddetten kudurmuş bir aslan gibiydi, bütün vücudu titriyor, terliyor ve kesik kesik soluyordu.

Babamı o güne kadar hiç böyle öfkeden deliye dönmüş halde görmemiştim. Şiddetle iterek kendimden uzaklaştırmak istedim onu, dizlerinin üzerine kapaklandı. Kalkarken bir elinde çelik çaydanlık diğerinde de demlik vardı, ikisi de hâlâ doluydular, tehditkâr bir şekilde suratıma doğru tutuyordu onları. Saygısız biri olmama ve ona vurmama izin vermeyecekti. Kendi babasına böyle bir terbiyesizliği hiçbir zaman yapmamıştı. Çok şeye katlanmak zorunda kalmıştı hayatta, ama öz oğlundan dayak yemek, buna izin vermeyecekti. Dişlerinin gıcirtısını duyuyordum.

Yüzüne baktım ve bakar bakmaz tehlikeyi gördüm, kavgamız her an kontrolden çıkabilir daha da şiddetlenebilirdi. Bir karar vermek zorundaydım: Berbat bir sona doğru ilerlese de bu çatışmayı sürdürmeye kararlı mıydım? Babama vurmama ramak kalmıştı, ya da onun bana vurmasına. Böyle bir şey hiç olmamıştı şimdiye kadar.

Annem aramıza girdi, babamdan çaydanlığı derhal elinden bırakmasını istedi. Elindekileri bırakan babam tekrar bir mindere oturdu. Annemin sesindeki kararlılık doğrusu ciddi biçimde şaşırtmıştı beni. Bir sigara yakan babam art arda üç derin nefes çekti. Annem hıçkırarak ağlamaya başlamıştı: Sahar'dan daha iyi bir kız bulunmazdı, ne bu dünyada ne de başka birinde, ne onu ne de ailemi aşılamaya hakkım vardı. Sahar dolunaydan daha güzeldi, dünyanın bütün tabiplerinden daha akıllıydı. Böyle onurlu bir kızla evlenmek istemiyorsam Allah beni kör etmiş olmalıydı. Sahar bizden biriydi, iyi günde kötü günde hep yanımızda olacaktı. Arkasını döndü ve çaydanlıkla demliği de alarak odadan çıktı. Geri dönüp tekrar

konuşmaya başladığında daha ona vereceğim cevabı hazırlayamamıştım bile: “Bir kaza geçirdiğini, kötürüm kaldığını düşün, kim bakacak sana? Bacaklarını en az yirmi erkeğin önünde açmış, yabancı bir kadın mı?”

Babam önce alnında biriken ter damllarını bir mendille sildi, sonra elindeki çay bardağına bakarak “Mesele artık bir ölüm kalım meselesi haline geldi” dedi. Bardağa iki şeker atıp uzun uzun karıştırdı. “Benim oğlum Sahar’ı bırakamaz. Buna izin veremem, kendi öz oğlum beni öldürecek olsa bile izin veremem”. Bunları söylerken bir elini tabanca gibi yapıp parmağını şakağına dayamıştı. Annem ay içer misin diye sordu, bir kere daha hayır dedim, başım çatlayacak gibiydi.

Derin derin gözümün içine bakıyordu babam: “Sahar’a hiçbir el dokunmadı şimdiye kadar. Kızların daha göğüsleri çıkmadan sevgili aramaya başladığı bu zamanda onun gibi bir tane daha bulunmaz.”

Hepimiz sustuk. Bir süre sonra benim için sorun Sahar’ın temiz olup olmadığı değil dedim alçak sesle. O zaman mesele ne diye sertçe soran babama evlenmeyi reddetmemin asıl sebebini açıklamaya cesaret edemedim.

Babamın odayı terk etmeden önceki son sözleri “Sana kendimi ldrtmeyeceğim” oldu. Eğer gzelliikle razı olmazsam bu işi zorla hallededeğini ekledi kapı aralığında. Birkaç saniye sonra yan odada bir fermuarın açıldığını duydum ama seyahat belgelerimi aldığı hiç aklıma gelmedi o an. Bu kadar yumuşak başlı bir babanın böyle bir tirana dönüşebilmesi, oğluna vurmayı göze alabilmesi, hatta daha da ileri gidip onurunu korumak için ölmeye razı olduğunu söyleyebilmesi hiç aklımdan çıkmıyordu.

Babamın sık sık kullandığı ve o anda benim durumumu çok iyi anlatan bir sözü hatırladım. “Koyun can derdinde kap sap et derdinde.” Babam birisi onu kandırdığında veya kendisini kullanılmış hissettiğinde söylerdi. şimdi tam da benim içinde bulunduğum lanet duruma uyuyordu.

Annem ağlıyordu, sadece köye gittiğimizde taktığı başörtüsüyle sildi yanaklarından süzülen gözyaşlarını. Hıçkırarak mırıldandı: “Bütün aileleri düşman edeceksin bize. Zaten gurbette başımızda yeterince zorluk var, bize bu acıyı yaşatma. Artık karar verildi. Bütün dünya Sahar’ı gelin almak istedi; ama o senin sözlündü. Sahar namusludur, onu düşün, bu yaptıklarının onun için ne anlama geleceğini. Kimsenin oturacak bir minder bile göstermediği Ferda gibi, Ramo gibi delilerin diline malzeme olacak, herkesin eğlencesi yapacaklar onu. Alay edecekler kızcağızla, hem de bizim yüzümüzden, özbeöz amcası ve ailesi yüzünden. Beyto dede mezarından kalkıp lanet okuyacak bize. Kimse kuzinine neden böyle bir utanç yaşattığını anlamayacak.” Cevap veremedim anneme, iki elim şakaklarımdaydı ve kafam hâlâ patlayacak gibi ağlıyordu

Odadan çıkmadan önce “Dikkat et de ensendeki yarayı kimse görmesin. Bir de o dertle uğraşmayalım sonra” diye ekledi yavaşça.

Annemin çıkmasının hemen ardından babam girdi içeri, bir elinde uçak biletimi diğer elinde pasaportumu tutuyordu. Evlenmeyi istemeyişimin nedenleri tam olarak nelerdi, bilmek istiyordu. Karar verilmişti, düğün olacaktı, yarın güneşin doğacağı ne kadar kesinse bu da o kadar kesindi. Karar vermek zorundaydım: Ya adam gibi davranacak ve Beyto ailesinin mazbut bir üyesi olacaktım, vakur, gururlu, dürüst ve asil ya da belgelerimi yakacak ve her halükârda yapılacak düğünden bir hafta sonra beni kendi elleriyle askerlik şubesine teslim edecekti; onlar da beni büyük bir memnuniyetle askere alıp savaş bölgesine gönderirlerdi o zaman. Son söylediği eğer evliliğimle ilgili köyde bir kelime ederse de geçerliydi. O kendi payına kararını vermişti, ben de kararımı vermeliydim. Kapıyı hızlıca çarparak tekrar terk etti odayı, arkasından bakmadım.

Sustum bir süre, kafamı ellerimin arasına aldım sonra ve sıklmaya başladım. Her şey kapkara olmuş, hayatın bir anlamı kalmamıştı. Karşı koyacak gücüm yoktu. “Evlilik” ve “ölüm”

gibi iki kelimenin aynı cümle içinde geçmesi beni şaşkınlığa düşürmüştü.

Elim kolum bağlıydı. Adeta bir şoka girmiştim, ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Ebeveynimin isminin lekelenmesini istemiyordum, onları hayatım boyunca hiçbir zaman yaralamak istememiştim. Annemle babamı insanları seviyorlardı, saygın bir konuma sahiptiler kendi çevrelerinde. Ben Memduh'un onları köle gibi kullandığını düşünsem de onlar bu kadim ve son derece sarıh yapılandırılmış kültürün bir parçası olmaktan mutluydular.

Köydeki ilk gecemde kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum; ebeveynime, Manuel'e; ama doğduğundan beri kaderinde yazılı olduğum Sahar'a da, herkese karşı vicdan azabı duyuyordum. Bir erkeği seven ben, bir kadınla evlenmek zorundaydım. Bundan sonra işlerin nasıl gelişeceğini düşünemiyordum. Kirlenmiş bir kadın olmanın, köyde kocasından ayrılmış kadınlara böyle denirdi, Sahar için nasıl bir acı anlamına geleceğini hayal bile edemiyordum.

Kafamın içi arı kovanı gibiydi. Annemler hep anlatırdı köyümüzden bazı erkeklerin önce evlenip sonra kaçıp gittiğini, bu adamlarla aynı duruma düşeceğim hiç aklıma gelmemişti. Ama artık bana da yapacak başka bir şey kalmıyordu. Önce Sahar'la evlenecektim, o zaman "başında erkeği" olacaktı. Ve ben karısını terk eden bütün erkekler gibi siniri burnunda, sadakatsiz ve korkak olarak yargılanacak, kendi kültürüne leke süren biri olarak addedilecektim.

Babam pasaportumu yanında taşıyordu, bu kadar hain olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Fikirleri ve ahlak anlayışı çorak köyünde ve arkaik Beyto geleneklerinde kalmış babam için en önemli konu benim mazbut bir erkek olmamdı. Bunun anlamı öncelikle bir aile kurmaktır; sonra nazik olmaktır; insanlara saygılı davranmak, başka kelimelerle anlatmak gerekirse: bir insan odaya girdiğinde ayağa kalkıp kadın ya da erkek ona elini uzatmak ve hatırını sormaktır.

Babam defalarca, sanki her gün yinelenen bir dua gibi, oğlunun içgüdüsel bir aklı olduğunu överek vurgulardı, çünkü Bischofstrasse’de Batılı bir kadına âşık olmamış ve böylece bir dizi lüzumsuz sorunla uğraşmak zorunda bırakmamıştı onu. Arkadaşlarının çocukları arasında yabancı kadınlara âşık olup hem kendilerini hem de ailelerini felakete sürükleyen çok örnek biliyordu. Annemden, Kebap House’da servis yaptığım kızların bana bir prene bakar gibi göz süzdüklerini dinlemek tabii ki hoşuna gidiyordu. Keyifle haykırıyordu bunu duyduğunda: “Üç bin kız göz süzer bir Beyto erkeğine, o en güzelini seçer alır kendine ve bu da bir Beyto kızıdır kesinlikle.”

Bana her zaman büyük bir saygıyla davranmasına rağmen bir kere dahi kucaklamamıştı beni. Doğru yolu göstermenin babalık vazifesi olduğunu tekrarlar dururdu. Bu amaçla her gün tavsiyelerde bulunurdu bana, her gün anlatırdı ne iyi ne kötü diye ve bol harçlık verirdi. Bir seyahatten döndüğümde, bir okul kampından mesela, ya da kendisi beni yanına almadan bir seyahate gittiye tekrar bir araya geldiğimizde, yanımdan öperdi. Sigara kokmasından rahatsız olurdum. Onu hayatımın ilk sekiz yılında yakınımda hissedememiş olmanın aramıza hep görünmez bir duvar ördüğünü düşünmekten, hiçbir zaman kendimi alamadım. Çocukluğum sırasında nadiren köye geldiğinde etrafı hep gelişini kutlayan misafirlerle dolu olurdu. O ve ben neredeyse hiç baş başa kalamazdık. Babam her köye geldiğinde nenem beni, Sahar’ı da, Beyto konağına kendi odasına alır ve anneler sükunetin tadını çıkarsınlar derdi. Sahar’ın bizden birkaç yaş büyük ablası Serye annemle babamın bir çocuk daha yapsınlar diye yalnız bırakıldıklarını muzipçe fısıldardı kulağımıza. Nenem kızardı Seyre’ye, bazı şeyleri böyle yüksek sesle söylememek gerekirdi, uçan kuşlar duyardı sonra. İkinci çocuk hiçbir zaman gelmedi dünyaya.

Babam buna rağmen sorumluluklarını bilen bir insandı. Aile her şeyden önce gelirdi onun için, bu çok âşikârdı. Sonsuza dek ailesine hizmet edebilirdi. Örf ve adetler yazılmamış

birer kanundu. Her zaman dürüstlüğü savunurdu, bütün bu güzel niteliklerin Beyto ailesinin her mensubuna ataları tarafından, daha doğmadan bahşedildiğine inanırdı.

Sadece bir kez babamın elini tuttum bütün içtenliğimle ve o da buna izin verdi. Kasap bıçağıyla kendisini yaralamıştı ve hastaneye götürmüşlerdi onu. Alt kolundaki yara dikilecekti. Gece yarısı sularında annemle beraber acil servise geldiğimde bir sedyede yatıyordu, kireç gibi bembeyazdı suratı. Gayet kısık bir sesle çok yorgun olduğunu ve kazayla kendini kestiğini söylemişti. Oracıkta yatıyordu, biçare görünüyordu, hâlâ et ve soğan kokuyordu. Annem elini tutup teselli etmişti babamı. Diğer elini de uzunca bir süre ben tutmuştum. Bir süre sonra aramıza koyması gereken mesafe aklına gelince elini çekmiş ve sanki bir suç işlemiş gibi davranmıştı.

Köyde gece durgun bir su kadar sakindi. Huzur verici bu sükûnet zaman zaman köpek ulumalarıyla bozuluyordu. Birkaç defa yataktan kalkıp pencereden dışarı, Memduh amcamın bizimkinden sadece elli metre ilerdeki evine baktım. Orada da sükûnet hâkimdi. Sivri çatılı koca ev karanlıkta sanki terk edilmiş gibi görünüyordu. Sahar uyuyor muydu acaba? Bu evlilikle ilgili o ne düşünüyordu kim bilir? Çok akıllı uslu bir kızdı Sahar. Hemen düğün arifesindeki her akli başında, mazbut genç kızın yapması gerektiği gibi müstakbel eşinin ailesinin evine adım atmamıştı. Köye geldiğimizde bizi karşılamaya, hoş geldiniz demeye bile gelmemişti. Halbuki onun dışında

bütün köy halkı oradaydı. Geleneklere saygı bunu gerektiriyordu; ama bu geleneğin nedenini bilen kimse de yoktu.

Her şeye rağmen köyde kuzinim Sahar'la geçirdiğim günlerimi keyifle hatırlıyorum. O kadar yakındık ki tam anlamıyla yediğimiz içtiğimiz bile ayrı gitmezdi. Bir sene okula da beraber gitmiştik. Hem sıra arkadaşıydım hem de başka ailelerin çocukları benim zarif ve hassas kuzinime kötü bir şey yapmaya kalkıştıklarında tabii ki koruyucusu. Buna karşın o da her zaman çantasında benim için peynirli bir dürüm taşırdı. Nereden bilebilirdim ki zaman gelecek ve onunla evlenmek zorunda kalacaktım!

Sahar'la çok kereler bir yorgan altında uyumuştum ama yetişkin bir erkek olarak da bunu yapmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemişti. Sahar, hem ikimiz de çocukken hem de daha sonraları annemlerle beraber tatil için köye geldiğimde hep bizimle beraber olurdu, o ailemin bir parçasıydı, bizimle yer içer bizimle gülerdi. Çocukken çok kırılgandı ve neredeyse fazlasıyla ince ve narindi. Nenemin kuvvetlensin diye ona hep benim tatlılarımdan birazını verdiğini dün gibi hatırlarım. Nene Sahar'ı diğer torunlarından fazla sever, koca çocuk ordusu içinde onu hep korurdu. Sahar bütün çocukların açık ara en güzeliydi de. Onu düşündüğümde aklıma hep tatlı hatıralar gelir. Fakat şimdi onunla evlenmek zorunda olmak ve bu çıkmaz sokaktan kurtulmak için, hemen evlendikten sonra onu terk ederek köyün gözünde aşağılanmış bir kadın haline getirmek, köyün kötü şöhretleri yüzünden kız verilmeyen delikanlılarının alay konusu yapmak, bu düşünce öldürebilirdi beni.

Uzun süre uyanık kaldım. Sonra herhalde bir süre uykuya dalmış olmalıyım. Bir sel olduğunu ve akıntıya karşı yüzdüğümü gördüm rüyamda, bütün enerjimi kullanıyor ama yine de başarısız oluyordum. Nefes nefese ve ter içinde uyandım. Bu gece annemle babamın bana yardım edemeyeceğini idrak ettim. Sahar'la evlendirilme kararımdan vazgeçmelerine imkân

yoktu, ipleri elinde tutan onlar değil treydi. Treye karşı çıkmak, onu kırmak – buna yetecek gçleri yoktu.

Neden köyde kaldım, benim dışımda herkesi mutlu eden düğün geleneklerini neden onlarla beraber uslu uslu yaşadım, bugün dahi tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen beni yönlendiren, buna benzer durumlarda benden önce de birçoklarının yaptığı gibi köyde her şeyi gereğince yerine getirip karımı daha sonra terk etmek fikriydi. Babam pasaport ve biletimi sakladığı için pek uzağa gitmem zaten mümkün değildi. Belki de her şeye rağmen annemle babama acı vermemeyi de bilinaltımda istiyordum, çünkü Bischofstrasse’de ne kadar zor bir hayat sürdüklerini benden daha iyi kimse bilemezdi.

Güneşin ilk ışıkları perdelerin arasından odaya szlmeye başladığında yataktan kalktım. Omuzlarımda ağır bir yük hissediyordum. Hayatımda ilk kez, köyde bir sabah ve güneşin ilk ışıkları keyifli gelmiyordu bana. Sanki dn akşamdan beri köyle ilgili bütün güzel hatıralarım elimden alınmıştı. Ağır perdeleri pencerenin kenarlarına doğru çekip pencereden dışarı baktığımda Sahar’ı gördüm. Evin yanında, babasının arabasının önünde duruyordu, elinde altın rengi düğmeleri güneşin ışığında parlayan kahverengi deri bir çanta vardı. Sonradan bu çantayı seyahate çıkmadan önce Bischofstrasse’de kendi ellerimle seçtiğimi hatırladım. Oraların dilini yeterince iyi konuşamadığını düşündüğü için annem beni yanına almıştı.

Annem uyandığımı duymuş olmalıydı ki tereddütlü adımlarla içeri girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Beytolara has kapkara gözlerinin etrafı halka halka olmuştu. Soran gözlerle kendisine baktığımda uykusuz bir gece geçirmesinin sebebinin ben olduğunu söyledi. Bunun için emzirmemişti beni! Cehennemde bir gece geçirmişti benim yüzümden, ve böyle bir şeyi bir daha yaşamak istemiyordu kesinlikle. Babam bütün gece yaralı bir kaplan gibi bir o taraf bir bu tarafa dolaşıp durmuştu odanın içinde, bir an bile gözlerini kapatmamış ve

bir paket sigara içmişti. Annemin başının ağrımalarının bir nedeni de bu sigaraların dumanıydı. Pencereyi kapadım ve ona doğru dönüp bağırmaya başladım: Bütün bu rezaletin sorumlusu ben değildim, onların lanet olası Beyto töresiydi. Gözlerimin içine baktı, yumruk yaptığı ellerini beline dayamıştı, sakın bir sesle cevap verdi: Güçlü Beyto töresini yıkacak yiğit daha anasının karnından doğmamıştı. Bana Memduh amcamın evinde kahvaltı hazır demek için gelmişti, amcamlara gidecektik çünkü bizim evde yiyecek hiçbir şey yoktu henüz. Ayrıca amcam birazdan ilçe merkezine gidecekti. Düğün için alışveriş yapacak ve terziden sipariş ettikleri gelinliği alacaktı. Annem Memduh'a bütün bu işleri bizim için yaptığından dolayı müteşekkirdi. O da şimdi hemen Sahar ve annesiyle bir yerlere gidecekti, yani Sahar evde olmayacaktı, ben amcamın evine gidebilirdim.

Annem gözüne biriken yaşları kestane rengi saçlarının üzerine örttüğü beyaz yemenisiyle sildi. Onun ağlaması beni çok üzdü, boğazıma adeta bir yumruk oturmuştu.

Biraz sonra babam da geldi odama. İyice bir atıştıktan sonra düğünde giyeceğim elbiseyi bensiz almayı kabul etmek zorunda kaldı. Tek kaygısı Memduh'un bu kadar önemli şeyleri neden bizzat seçmediğimi sorarsa ne cevap vereceğiydi. İmdadımıza, düğünde giyeceklerimi alma konusunda eski geleneklere uyarak naz yaptığım bahanesini bulan annem yetişti.

Sonunda üçümüz birlikte Memduh amcamın evine geçtik. Ebeveynimle arama bir metre kadar mesafe koymuştum. Kafamı eğmiş yürüyordum, hiçbir şey görmek, hiçbir şey söylemek ve hiçbir şey duymak istemiyordum bu gün. Çocukluğumun Beyto konağında, sadece güzel hatıralarımla dolu bu evde dahi hiçbir şey duymak, görmek, hissetmek istemiyordum. Yer sofrasında mükellef bir kahvaltı bizi bekliyordu, köy yumurtasından koyun tereyağına, komşuların kovanlarından halis baldan Memduh'un bahçesinden kıpkırmızı, nefis domateslere kadar her şey sofrada yerini almıştı. Babam böyle sofralarda her za-

man söylediği meşhur “maşallah bir tek kuş sütü eksik” sözünden bu defa da vazgeçmedi. Sahar’ın ablası Serye de bizimle beraberdi masada. Odanın içinde kaplumbağalar gibi bir o yana bir bu yana emekleyen iki küçük çocuğu ile beraber düğün için gelmişti köye. Kahvaltı boyunca tek kelime konuşmadık. Düşünceli halimiz ve hapishane duvarı gibi suratlarımız cin gibi bir kadın olan Serye’nin gözünden tabii ki kaçmadı. Soruları birbiri ardına gelmeye başladı: Bir eksiğimiz mi vardı, neden sanki bütün varlığı olan tek eşeğini kaybetmiş fakir bir köylü gibi böyle üzgün görünüyorduk? Bir kakhaha attı Serye. Annemle babamdan çıt çıkmıyordu, bir taş kadar suskunduk hepimiz, ikisi de, ben de. Seyre yanımızdayken ailevi sorunlardan bahsetmemem Beyto ailesinden aldığım terbiyenin bir parçasıydı. Seyre herhalde uzun yolculuğun yorgunluğunu atamadınız üstünüzden dediğinde hepimiz rahat bir soluk aldık.

Çocukluğumun Beyto konağında sadece dedemin ruhunu hissetmek ve o gün dahi bize miras bıraktığı törenin ceremesini çektiğim için ona bir küfür sallamak istiyordum, tek arzum buydu. Duvarda asılı süslü ahşap çerçevenin içindeki siyah beyaz fotoğrafın önünde durdum. Siyah bir takım elbise ve beyaz yakasız gömlekle güzel bir atın üzerinde poz veren dedem pek yakışıklıydı. Hayvanın dizginlerini bu fotoğraf çekilirken nasıl elinde tutuyorduysa bugün de soyunu devam ettirenlerin hepsinin görünmeyen dizginleri onun elindeydi. Bir başka resimde nenemin yanında görünüyordu. Nenem bölgedeki tek ebeymiş ve bir doğumdan diğerine koşmak zorunda kaldığından at arabasının üzerinde yaptırdığı doğumlarla pek namlıymış.

Babam ve annem Bischofstrasse’de köyden ve Beyto’ların en şanlısı dedemden çok bahsederlerdi. Dedem aynı zamanda annemin de amcasıydı. Neredeyse elli sene evvel dede Beyto’nun şanı, şöhreti yedi düveli tutmuş. Sadece büyük toprakları ya da her gün gülyağı sürdüğü pala bıyıkları değilmiş

bu şöhretin nedeni. Güzel hikâye anlatışı ve etkileyici türkü söylemesi meşhurmuş. Kızları ve oğulları evlenirken hep davul zurna çalan ekibi çağırırmış. Bu her zaman bir Osmanlı paşası gibi ciddi görünen ve neredeyse tanrısal otoriteye sahip adamın gece yarısından sonra müzik yapanlara ayrılmış içkiden içip türküler söyleyeceğini ve sabah gün ışıyana kadar halay tepeceğini herkes bilirmiş.

Ebeveynimin Kebap House'daki sürekli müşterileri de dedemin hikâyelerini bilirlerdi. Babamın dili yetmediğinden müşteriler kebablarını çiğner ve yoğurtla karışık sos dudaklarının kenarından damlarken dedemin tuhaf özelliklerini anlatan bir çok hikâyeyi ben çevirmek zorunda kalırdım.

Dedemin meşhur yeminlerinden biri de “eğer şunu ya da bunu yapmazsan ocağım sönsün”dü. Gerçekten de ocağı sönecekti çünkü hiç erkek torun çocuğu olmayacaktı.

Dede Beyto'nun üç oğlunun yanı sıra üç de kızı vardı. Bu kızların gerçi oğulları vardı ve belki de bu oğulların da oğulları olacaktı ama bunlar Beyto ailesinin tohumlarından olmadıklarından Dede Beyto'nun soyu sayılmayacaklardı. Babamın küçük kardeşi Adel amcam üniversitede okumuş, biyolog olmuş, ailede büyük itibar görüyormuş. Beyto dedemin onu hep el üstünde tuttuğu anlatılır. Fakat Adel'in gönlünü özgürlük tutkusu sarmış, mücadeleye katılmış. Yirmi senedir hiçbir haber alınmıyordu ondan. Artık dilden dile dolaşan hikâyelerde yaşıyordu. Melankolik ama aynı zamanda gururlu bir dille sadece meziyetleri anlatılıyordu Adel amcamın, o artık ölümsüz bir kahraman gibiydi Babam, ona göre hatalı olan bir şey yaptığımda, her kelimeyi uzatarak Adel'in yeğeninin böyle bir hata yapma lüksü olmadığını, aksi taktirde onun şanını lekeleyeceğimi söylerdi. Ben de Adel'in yeğeni, Beyto'nun torunu, biricik oğlunun eşcinsel olduğunu babama anlatsam ne yapacağını kendime sorardım sık sık.

Köydeki bu ilk günümde annem bir ağustos böceği kadar neşeli ama aynı zamanda bir karınca kadar meşgul ve çalışkandı. Bir önceki geceki şiddetli kavgayı unutmuş gibiydi.

Evimizin hemen yanındaki ufak kulübedeki mutfağımızda toprak fırında ekmek yapıyordu; büyük bir keyifle hamuru açıyor, hünerli hareketlerle oklavanın üzerine alıp ateşin üzerindeki saca aktarıyordu. Sonra pişmiş, ceviz odunu rengine dönmüş kağıt inceliğindeki yufka ekmeğini büyük bir bezin içerisine koyuyordu. Bu arada şimdye kadar hiç onun ağzından duymadığım türküler söylüyordu. Hiç iştahım yoktu ama yine de benim için çocukluğumun en sevdiğim yemeği olan taze peynir ve soğanlı kapalı pide hazırlıyordu. Eğer yemezsen

yukarıdan bizi takip eden Dede Beyto çok üzölür dedi gülerek. Kendimi zorlayarak biraz yedim, yanında da Serye'nin demlediğı çaydan içtim.

Öğle yemeğinden sonra annem koyunları sağmak için Memduh'un ağılına gitti. Yanında durup parmaklarının koyunların memelerinde bir aşağı bir yukarı hareket edişini seyrettim. Makine gibi elleri, kar beyazı sütün memelerden fışkırmasını sağlıyorlardı. Annemin bir koyunla işi bittiğinde Memduh amcamın çobanı bir sonrakini önüne getirdi. Seyre, bir yandan, sakince geviş getirerek sağımının bitmesini bekleyen koyunun kafasını tutuyor bir yandan da insanı şaşkınlığa düşüren gurbette geçen bunca yıla rağmen hiçbir şeyi unutmadığını söyleyerek anneme iltifatlar yağıdırıyordu. Bu Beyto ailesinden olduğunun nişanesiydi. Köyden başkaları gurbette için için çürümüş tahtaya dönmüşlerdi. Hâlâ eskisi gibi güzel türkü söyleyebiliyor muydu? Serye'nin iltifatlarının tadını çıkardığı her halinden belli olan annem vicdansız gurbet sesimi çaldı benden diye cevap verdi. Serye'nın ısrarıyla köydeyken hep söylediğı bir türkü tutturdu: "Şık bilezik bileğinde, kız oğlanın kolunda, sallanır hamam yolunda"

Kebap House'da bu türküyü sadece işlerin çok iyi gittiğı günlerde söylerdi. İçi buğday dolu, eski usul dokuma bir çuvalın üstünde oturmuş annemi izliyordum. Sadece bu köyün toprağı için doğmuştu o. İçimde sürüp giden savaşa rağmen onu en azından bugün üzmemek istiyordum. Bischofstrasse'de arkadaşı yoktu, yeni arkadaşlıklar istemediğini söylüyordu bize. Her gün telefonla konuştuğı çeşitli ülkelere dağılmış bir dizi kuzini ona yetiyordu.

Bütün koyunları sağana kadar keyifle, sanki bir film seyrederek gibi seyrettim onu. Sağma işi bitince sütü, Serye'nin annesinin eski bir başörtüsü olan beyaz bir tülbentten geçirdi, sonra tereyağı yapmak için, Serye'yle beraber, üç tane taşla bir çırpıda kurduğı, altında tezek ateşi yanan ocakta kaynatı. Kaynatığı sütü yayığa doldurup yavaş ve dikkatlice kolu çevirmeye

başladı. Bir süre sonra yağı alınmış süt bir borudan bir kovaya, taze tereyağı diğer bir borudan başka bir kovaya akmaya başlamıştı. Köyde yaptığı işlerle meşgul olduğu bu saatlerde anemle babamın neden köylerinden hiç çıkmak istemediklerini anladım. Onlara uyan hiçbir şeyin olmadığı ama kalmak mecburiyetinde oldukları Bischofstrasse’de yeni her şeyle aralarına bir duvar örmüşlerdi. O kadar ki, sarhoşlardan eşcinsellere, yabancı düşmanlarından eski mahkûmlara varıncaya kadar her türlü insana hizmet verdikleri için

Kebab House’larının havasında bile gurbetin bütün kötülüklerinin izleri olduğunu düşünüyorlardı.

Günün ilerleyen saatlerinde köydeki akranlarımla en akli başında olanı Müfit’le buluşup köyde biraz dolaştık. Ona içimi saran mutsuz ve kırılğan duygulardan bahsetmeme imkân yoktu tabii; ama çocukluk günlerimden kalma bu dingin, huzur veren arkadaşımınla beraber olmak dahi bana güç veriyordu. Eski kuyuya gittik, çocukluğumuzda da buluşma yerimizdi eski kuyu. O zamanlar nasıl buz pisti yaptığımızı birbirimize anlatırken pek keyifliydik. Hemen kuyunun yakınındaki elli metre karelik küçücük gölette su yoksa, kuyudan su çeker doldururduk onu. Bu su gece ayazında donunca da minik bir buz pistimiz olurdu. Sonra sıra televizyonda seyrettiğimiz patencileri taklit etmeye gelirdi. Yaz aylarında da bu kuyudan su çeker, çamurdan evleriyle, okuluyla ve gerçek köyde bulunmayan şekerçi dükkânıyla koca bir köy yapardık. Yaşı bizden büyük çocuklar bu çamur köyün dışına doğru bir yere içine kocaman kışları ve jean pantolonlarıyla şehir kızlarını yerleştirdikleri bir de genelev oturtmuşlardı. Köyün kızları geneleve uymazlardı, hem şalvar giiyorlardı hem de zaten hepsi akrabamızdı. Bunlar aklımıza gelince uzun uzun kahkahalarla güldük.

Senelerce süren çabalar ve yüzlerce baş hayvanın satılıp parasının bu işe harcanmasıyla nihayet içme suyu geldiği için artık kullanılmayan kuyunun yeşile çalan dibinde çürümeye yüz tutmuş köpek yavrusu leşlerini gösterdi Müfit, bir anda çok

korktum. Gözlerimin önündeki resim korkunçtu. Birkaç adım geriye çekildim kuyudan, “Neden böyle bir şey yapar insanlar?” diye bağırdım. Hayvanlara karşı hiç mi merhametleri yoktu? Müfit gülerek burada Hristiyanların aksine ölümlerin yakılmasına izin verilmez dedi. Çocuklar da ölü yavruları derin bir çukura gömmeye üşenmişlerdi. Zaten anne köpek yavrularının gömüldüğü yeri kazardı. “Bazen insanların hiçbir şey umurunda olmuyor” dedi iç çekerek, “onların akli fikri şimdi köyün dışında da şanı yürüyecek bir düğünde.”

Kuyunun yakınlarında bir yere oturduk, eskilerden konuşmaya başladık. Aklıma ellerimizle yaptığımız oyuncağımız geldi. Dede Beyto’dan aşırığımız çelik telle koca bir tekerlek yapmıştık. Köyde arabası ve traktörü olan bir tek dedem vardı. Acıyla fark ettim ki sadece çocukken mutlu olmuştum bu köyde. Hatıralarımın dertlerimi hafifletmesini ne kadar çok isterdim.

Müfit kendi zorluklarından bahsetti. Köyde kendi yolunda yürüme şansı hiç yoktu. İnsanın kendisine ait istekleri, hayalleri olmasına izin verilmezdi, sadece köy halkının istekleri vardı, yani köy hayatının beklentileri. Her sene azalıyordu yağmurlar. Köy giderek çoraklaşıyordu, çoraklaşan sadece toprak değildi, insanlar da onunla beraber çoraklaşıyordu. İnsanların akıllarında sadece yurt dışı vardı artık. Müfit tarlada çalışmaya başladığından beri ürün hiçbir sene tatmin edici olmamıştı. Şu anda bütün işi deli Ferda’yı zapt etmekten ibaretti ve teşekkür olarak annesi ona ya kendi ördüğü bir kazak ya da Batıda çalışan akrabalarından birinin gönderdiği bir gömlek hediye ediyordu. Bu köyden çıkabilmenin tek yolunu Batıda çalışan birinin kızıyla evlenmek olarak görüyordu Müfit. Ama bu kızlar da artık som altın kadar nadir ve değerliydi.

Ben kendi dertlerimden bir kelime bile etmemiştim ama sanki aklımdakileri okumuştum Müfit, önüme dikildi ve iki eli mi ellerinin arasına aldı: “Beyto, sen bu topraktansın. Öyle arkanı dönüp gidemezsin, en azından büyük bir patırtı kopmadan yapamazsın bunu.”

On bir yaşına gelene kadar köye yaptığımız her yolculuk büyük bir bayram yerine yolculuk yapmak gibiydi benim için. O yaz da tatilimizi köyde geçirecektik. Köy ahalisi, yani akrabalarım mutluydular, çünkü baharda çok yağmur yağmıştı, ürün iyi olmuştu.

Köyde geçirdiğimiz üçüncü gün, burada kullanılan saat birimleriyle güneş iki adam boyu yüksekliğe ulaştığında, kuzenlerimle buluştum. Kuyuya gitmeye karar verdik, kuyudan su çekecek, fare yakalayacak, ata binecektik. Kuyunun etrafında otururken kuzenlerim onlara getirdiğim şapkaları deniyorlar, birbirleriyle değişiyorlar, filmlerde gördüğümüz kovboyların hareketlerini taklit ediyorlardı, mutluluktan uçuyordum.

Köyün öbür ucundan gelen davul zurnanın sesini duymamla beraber dudaklarımdaki mutlu gülümseme dondu kaldı. O ana kadar duyduğum en korkunç cümle takip etti davul zurna sesini: “Sünnetçi geldi, sünnetçi geldi!” Henüz sünnet olmamış çocuklar çil yavrusu gibi dört bir yana dağıldılar. Kimi bir ahıra kimi sık bir çalılığın ardına, hepsi bir yere saklandı. Davul zurna sesi giderek yaklaşıyordu. Komşuların bizim evi işaret edeceğinden emindim, çünkü on bir yaşındaydım ve hâlâ sünnet olmamıştım ki insanlar bunun normal olmadığını düşünüyorlardı. Babam köyde olmadığından sünnet için onun dönmesini beklemişlerdi. Oğlunun bu önemli gününü o da görmeliydi. Evimizden aşağı yukarı yüz metre ilerdeki bir çalılığın arkasında saklanırken esmer, uzun boylu bir adam olan sünnetçinin doğrudan doğruya bizim eve yöneldiğini gördüm. Davulcuyla zurnacı çalmayı kestiler, sünnetçi tiz ve paslı bir sesle “Ey ahali! Erkek çocukları sünnet ettirmek Allah’ın emridir! Beni size Allah gönderdi. Oğullarınızı sünnet ettirin ki adam olsunlar!” diye bağırmaya başladı.

O lafını bitirince müzisyenler daha da gürültülü çalmaya başladılar. Sesler bütün köyü ve hatta vadiyi kaplamıştı. Köpekler havlıyor, horozlar ötüyordu. Kuşlar öterek dört bir yöne doğru havalandılar, eşekler anıra anıra kuyuya doğru kaçtılar. Babam kapının önüne çıktı, yanında başka erkekler de vardı. Müzik durdu, çok uzakta olduğumdan babamın sünnetçiye ne söylediğini duyamıyordum. Tek gördüğüm sünnetçinin sağ eliyle koca göbeğini ovuşturduğuydu. Erkekler, sünnetçi ve müzisyenlerle beraber evin önüne konulan kilim kaplı minderlere oturdular. Memduh amcamın ağıldan bir kuzu getirtip kestiğini görünce babamın beni sünnet ettirmeye karar verdiğini anladım. O anda, çalılığın arkasında, yer yarılrsa da içine girsem diye ne kadar istediğimi anlatamam. Tek umudum beni bulamamalarıydı, o zaman sünnetçi etini yedikten sonra giderdi. Sünnet olmamak için çalılığın arkasında seneler geçirmeye razıydım.

Bu arada sünnetçi malzemesini indirmişti arabasından. Kadınlar karıncalar gibi sünnet yemeğini yapmaya başlamışlardı, biri evin önünde bıçak biliyor, bir diğeri de kuzuyu yüzmek için hazırlık yapıyordu. Bir yandan tezek taşınırken bir yandan da evin önündeki ocak yakılıyordu. Annem pilav için pirinci yıkarken bir başka kadın tuluma basılmış koyun tereyağını getiriyordu. Davulcuyla zurnacı bir fasıl daha çaldılar, sonra babamın ikram ettiğı sigaralarını içmeye koyuldular. Dedemin her zaman pek müşfik olan sesi bu defa kararlı bir tonda yankılandı kulaklarımda: “Çocuklar gidip bulun Beyto’yu, bugün sünnet ettireceğiz onu!” Kalbim çarpmaya başladı, davulcudan daha fazla ses çıkarıyordu sanki. “Köyde sünnetsiz tek çocuk ben mi kaldım?” diye sordum kendime ve komşu çocukların son senelerdeki sünnetlerini hatırladım hem de şaşılası bir netlikte. Bir sene önce sünnetçinin köye geldiğini duyduğumda dedemin çobanının yanına kaçmıştım, bu iyi adam da beni akşam olup da sünnetçi köyden gidene kadar saklamıştı. Bir sonraki gün pantolonsuz ve parantez bacaklarla köyde dolaşan çocuklarla alay etmiştim bütün gün. Şimdi sıra bendeydi. Başka bir çalılığın arkasında bir tarla faresi deliğine sıvıştı. Bu deliğ e girip saklanacak kadar küçük olmasını ne kadar kıskanmıştım o an.

Sünnet hadisesini geride bıraktıkları kuvvetle muhtemel çocuklar beni kısa sürede buldular. Zaten hemen benim tarafıma doğru seğırtmişlerdi. Ayağ a kalkıp aksi yöne doğru koşmaya başladım. Bir eşek bulup uzak tarlalara doğru kaçmayı ve sürülerini otlatan çobanların beni saklamasını umuyordum. Çocuklar ardımdan gelmediler ama davulcu peşimi bırakmadı. Aşağı yukarı yüz metre kadar sonra geriye baktığımda adamın güneşten yanmış yüzüyle bir yarış atı gibi arkamdan koştuğunu gördüm. Koşmaya devam ettim. Davulcunun adımları bir panterinki kadar uzun olmalıydı, bana kısa sürede yetişti ve gülerek ensemden yakaladı. Dişleri sapsarıydı, leş gibi sigara kokuyordu. Beni evimizin önünde oturup çay içen

erkeklerin yanına götürdü. Dede Beyto gülümsüyordu: “Oğlum bir şey yapmayacaklar sana. Kız değilsin ki sen, adam olacaksın adam, korkma!”

Bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Davulcu o kadar sıkı tutuyordu ki beni kolumdan ve ensemden, canım acıyordu.

“Sünnet olmak istemiyorum” diye bağırdım.

“Anlaşılan gâvur kalmak istiyorsun” dedi babam.

“Benim bıçağımdan saklanan genç adam bu mu?” diye sordu sünnetçi, davulcu beni onun yanına götürmüştü. Sünnetçi amcamın arabasının yanında oturuyordu.

“Evet, ta kendisi,” dedi Beyto dedem, “babam gibi bir er kişi olmasını istiyorum, şanı güneşin battığı yerin ötesine ulaşmış gerçek bir erkek.”

Erkekler hep bir ağızdan güldüler. O an hepsinin ne kadar gaddar olduklarını düşünüyordum. Sünnetçi ayağa kalkarak “Bana sıcak su getirin. Bu güzel çocuğu Allah’ın izniyle sünnet etmeden önce namaz kılmak istiyorum” dedi.

Davulcu beni sünnetçiye teslim etti, o da sıkıca tutuyordu kolumdan. Müzik başlamıştı bu arada, hem de kulaklarımı sağırlı edecek bir şiddette. Köyden devamlı yeni insanlar geliyordu. Sünnetçi beni evin içerisinde bir odaya götürdü, köyün erkekleri de bizimle beraber geldiler. Bana gülümsüyorlardı ama ben onları iğrenç buluyordum. Sünnetçinin eline abdest alması için su döktüler, bu sırada o da fısıltıyla dualar okuyordu, sonra herkes sustu ve o namazını kıldı. Dua fazlı bitince sünnetçi çantasını açarken ona iltifatlar yağdırdılar. Sünnetten evvel Allah’ın vecibelerini yerine getirmişti, iyi bir sünnetçiydi o. Siyah deri çantadan parıldayan bir ustura bir de çantanın ücra köşelerinde tozlanmış bir şeker çıkardı sünnetçi. Usturayı bir bezin üzerine koyduktan sonra, üzerindeki tozu üfleyip şekerini ağzıma soktu. Hemen tükürdüm şekerini. Bu arada betim benzim atmıştı, hiçbir şey söyleyemiyordum, tükürüğümü yutmaktan bile acizdim. Kalbim de herhalde birkaç kere durmuştu. Sünnetçi davulcusuna bir işaret yaptı, o da beni arkam-

dan tutup hızla pantolonumu indirdi ve kucağına oturttu. Elleriyle bacaklarımı açtı, kamışım bacaklarımın arasında sallanıyordu. Sünnetçi elinde usturası bana doğru bir adım atınca zurnayı gölgede bırakacak, mezbahada kesilmek üzere olan öküzlerinkinden daha yüksek sesli bir feryat kopardım. Çığlığımı duyunca suratı telaştan kıpkırmızı olan babam kamışını uyuşturmak için ilaç yapmayacak mısın diye sorunca sünnetçi ona pek de dostane olmayan bir bakış fırlattı. Çantasından bir enjektör ve bir ampul çıkarttı, maharetle ampulün ucunu kırıp içindeki sıvıyı enjektöre çekti. Gözleri zehirli yılanların gözlerine benziyordu, tütün kokuyordu. Dudakları hareket ediyordu ama ben hâlâ deli gibi bağırdığım için ne söylediği anlaşılmıyordu. Sonra kamışıma bütün sıvıyı zerk etti ve iğnenin girdiği yeri ovuşturdu Çıglık atmayı bırak dedi bana, yoksa canım daha çok acırdı. Daha da yüksek sesle bağırmaya başladım, üç koca adam zor tutuyordu beni. Sünnet derisini kendisine doğru çekti ve sonra korku veren gözlerinin önüne getirdi usturasını ve kesti, sanki bir kâğıt keser gibi, o kadar kolayca, bütün bunlar olup biterken dudakları hep hareket halindeydi. Sünnet derisini kamışımın altına serilmiş örtünün üzerine attı, çantasından biraz pamuk aldı ve kanı sildi. İğneden daha az acımişti. Kamışımı sardı, kanlı elleriyle ağzıma bir şeker tıktırdı ve davulcuya dışarıda çalmaya başlamalarını emretti. Başka bir adamın döktüğü suyla ellerini yıkadı. “Şimdi erkek oldun işte” diyen Memduh amcam beni de dışarı çıkarttı. Çalan müziği dinledim ve halay çekip kamışımın kesilen derisini ve erkekliğimi kutlayan kadınlara ve erkeklere baktım. Kasıklarımnda bir örtüyle kucağında oturuyordum Memduh’un, yere kan damlıyordu. Yaptıkları işten mutlu görünen kadınlar evimize yemek getiriyorlar, erkekler de bu yemekleri yiyorlardı. Annem yatağımı yaptı, yattım; bitap düşmüştüm, her şeyden çok da korkudan ve feryat etmekten!

Her ne kadar onlar için sünnet hayatın doğal bir parçası da olsa ben dedemi ve ebeveynimi hiçbir zaman affetmeyeceğim.

Bir zaman sonra babama sünnet konusunu açtığımda bana sünneti sorgulamanın güneşin doğuşunu sorgulamak kadar abes olduğunu söylemişti.

Bu iz bırakan hadiseden sonra köye sadece bir iki kere daha geldim. Beni onlarla beraber köye gelmeye zorlayan babama her seferinde karşı durabildim. Sadece bir sabah muhterem dedemin komada olduğu haberi geldiğinde annemle babama eşlik etmeyi kabul ettim. Babam ilk defa Kebap House'unu kapattı ve yola çıktık. Yolda telefon edip dedemin ölümünü haber verdiler. Allah'tan kıştı, müteveffayı hemen gömmek gerekmiyordu, cenazeyi kaldırmak için bizi beklemeleri mümkün olacaktı. Köye vardığımızda evimizin önünde en az yedi yüz kişi bekliyordu. Pek sevdiğim ve saydığım dedem beyaz bir kefene sarılmış halde evin sair zamanda yüklük olarak kullanılan arka odasında idi. İki göz iki çeşme ağlayarak hiç olmazsa bir kere daha onun 'güzel yüzünü görmek istediğimi söyledim. Bunu yapmama izin vermediler, cenaze yıkandıktan sonra tekrar yüzüne bakılması günahmış. Dehşete düşmüştüm, bu günahın vebaline razıyım dedim ve dedemin yüzünü bir kere daha görmeme izin vermeyen bu ahlak anlayışının acımasızlığına lanet okudum. Hâlâ Beyto dedemin mezarından bir taş hep yanımda, sırt çantamdadır. Kısa bir süre sonra nenem öldüğündeyse annemle babam yalnız başlarına gittiler köye, ben Beyto Kebap House'da kalıp kısa süre için işe aldığımız bir çalışanla beraber müşterilere hizmeti sürdürdüm. Her gün, gecenin geç saatlerinde babama günlük ciroyu bildiriyordum.

Köyde geçirdiğimiz ilk günün öğleden sonrasında, evimizin çatısına bayrak çekilmişti bile. Üç gün üç gece sürecektüğünü anlatıyordu bu bayrak. Memduh amcam evimizin girişine Dede Beyto'nun bir düğünde halay başı olarak halay çektiği, büyük bir resmini asmıştı. Siyah beyaz fotoğraf öyle bir yere asılıydı ki eve her giren ve evden her çıkan onu görmek zorundaydı. Bu fotoğrafı Bischofstrasse'de ben büyüttürmüştüm, annem tek başına gitmekten çekindiği için beraber gitmiştik fotoğrafçıya. Üstünde siyah bir takım elbiseyle Dede Beyto sert bakışlarını kameraya yönlendirmişti, sanki "Bu köyün paşası benim" demek ister gibiydi. Paşasıydı da gerçekten, otoritesini kızılcık ağacından sopası ve keskin diliyle bütün

soyunun aklına kazımıştı. Soyundan gelenlerden biri olan ben şimdi bir odada tek başıma oturuyor ve pencereden, bana bir tiyatro sahnesi hazırlanıyor hissi veren düğün hazırlıklarını seyrediyordum.

Hemen evimizin yanında en azından on koyun kesildi. Hepsi Memduh amcamın sürüsündendi, onun hediyesiydi koyunlar. Sararmış kuru otlarla kaplı çayır koyunların kanıyla kızıla boyandı, başları gövdelerinden ayrılmış cansız bedenleri yan yana yatırılmıştı. Beyto kültürünün birer kurbanı olan bu zavallıları dikkatle inceledim. Genç kadın ve erkekler arılar gibi çalışıyorlardı, bir kısmı evimizin önünü süpürüyor, bir diğér kısmı da halay çekilirken toz kalkmasın diye güğümlemlerle yerleri suluyordu. Bu şekilde halay çekilebilecek bir meydan oluşuyordu. Birkaç kişi yüksek tahta merdivenlerle evin ön yüzünün üst kısmına elektrik lambaları asıyordu, düğüne katılanların gece karanlığı bastığında yeterince ışığı olması şarttı. Misafirler için kilim kaplı minderler konmuştu duvar kenarına. Memduh ve babam, düğün sahipleri, evin önünde duruyor ve kadın olsun erkek olsun, her gelen misafiri kucaklıyor ve elini sıkıyorlardı. Bir üzüm salkımı gibi toplandı insanlar kısa sürede. Yeni takım elbisesinin içinde babam çok asil görünüyordu. Bir bana bir tane de kendisine iki yeni takım elbise almıştı. Bana aldığının fazla büyük olmadığını umuyordum, gerçi her halükârda giyecektim onu, çünkü kendi kendime bu kötü tiyatro piyesindeki rolümü, bütün teferruatıyla, sonuna kadar oynayacağıma söz vermiştim. Amcam beyaz gömleğinin üstüne Dede Beyto'dan miras, nefis kumaştan siyah bir yelek giymişti. Dedem bu yeleği sadece at binerken giyerdi.

Ütülü, bembeyaz gömlekler giymiş genç delikanlılar misafirlerin ağırlanmasına yardım ediyorlardı. Birkaçı duvar kenarındaki minderlere oturan misafirlere çay sunuyor, bir ikisi kolonya tutuyor, bir kaç da serinlemeleri için ıslak bezler dağıtıyorlardı. Beyto kadınlarının yemek hazırlığı devam ediyordu. Davulcu ve zurnacının amcamın arabasından iner inmez

çalmaya başladığı müzik her yanı kaplayıverdi bir anda. Duvarın kenarında oturan kadınlar ve erkekler, sanki önceden sözleşmiş gibi hep birlikte ayaklandılar, el ele halaya başladılar. İki halay kolunun başını çeken amcam ve babam da tabii ki aralarındaydı. O an anladım ki düğün bana da keyif veriyordu. Eğer benim düğünüm olmasaydı ben de diğerleri gibi ter içinde kalana kadar halay çekecektim. Sadece akrabalarım değil yakındaki köylerin kadınlı erkekli ahalisi davet edilmişti. Düğüne ne kadar çok insan gelirse düğün sahiplerinin o kadar mutlu olduğunu biliyordum.

Üç gün sürdü düğün ve bu üç gün boyunca dünya bizim evimizin etrafında döndü. O kadar canlıydı ki ikinci günden itibaren ben de eğlenen insanlara katıldım, onlarla beraber halay çektim ve hatta zaman zaman yaşananın kesinlikle istemediğim benim düğünüm olduğunu bile unuttum.

İkinci gün amcamın evinde Sahar'ın kınası yapıldı. Çocukluğumdaki düğünlerden biliyordum: Kına, çamur kıvamında bir karışım halinde el ayalarına ve ayak tabanlarına sürülür sonra üzerlerine bir bez sarılır. Bu bez ancak bir gün sonra, iyice kuruduktan sonra açılır, eller ve ayaklarda kına rengi kalır, böylece gören herkes kadının yeni gelin olduğunu bilir.

Yüklük olarak kullandığımız arkadaki odamıza çekilmiştim. Delikanlılar hep birlikte bana geldiler. Benden ellerime kına sürüp bekarlık hayatıma, masumiyet ve el değmemişliğe törensel olarak veda etmemi istiyorlardı. Herhalde ne yapacağımı bilemediğimden kahkahalarla gülmeye başlayıp sonra da her türlü boya malzemesine alerjim olduğu yalanını uydurdum. Bir sürü doktor aynı teşhisi koymuştu, onun için ısrar etmesinlerdi. Müfit kınayla insanın, hem evlilik hayatına başlarken bundan önce işlediği günahlardan arındığını hem de bir dizi hastalığa karşı korunduğunu anlatarak ikna etmeye çalışıyordu. Tam bu sırada yanıma gelen Ferda karga tulumba tekrar uzaklaştırılmadan önce ailesinin koçlarını koyunların gözüne güzel görünsün diye kendi elleriyle boyadığını

söyleyiverdi. Sahar'ı baştan çıkarabilmem için beni de allayıp pulluyorlardı. İri yapılı bir delikanlı olan Ferda'yı, düşük çene-siyle düğün evine yakışmaz bahanesiyle üç genç ancak çıkarta-bildiler evden, bu arada son cümlesini zorlukla anlayabilmişim.

Üçüncü günün sabahında, güneş üç adam boyuna erişti-ğinde Sahar o ana dek ancak filmlerde görebildiğim güzellikte bir gelinlik içersinde, çok yüksek sesli bir müzik ve yüzlerce insanın gürültülü tezahüratı eşliğinde babasının evinden çıktı ve ben onu –üzerime tam oturmayan ve güneş vurduğunda parıldayan elbisem sırtımda– karşıladım. Memduh'un arabası-na bindik, şoförlüğümüzü amcamın başka bir damadı yapıyor-du. Uzun bir konvoyunun önünde Dede Beyto'nun yattığı mezarlığa yöneldik, hızla ve korna çalarak mezarlığın etrafın-da dolaştık.

Resmi nikah için Memduh'un içki arkadaşı bir memur özel olarak gelmişti ilçeden. Bizim evde misafir odasında Sahar'la beraber –ayakta ve neredeyse tali bir iş gibi– memurun çanta-sından çıkardığı evrakı imzaladık. Köyün erkeklerinin büyük bir bölümü bizimle aynı odadaydı; ama sadece köyün delisi Ramo alkışladı.

Gün benim, taşbebek gibi makyajlı Sahar'a bizim evimize kadar eşlik etmem ve onu gerdek gecesi için hazırlayacak bir grup kadına sahanlıkta teslim etmemle sonlandı. Ben de diğer bir odada köyün delikanlılarıyla beraber olacaktım, onlar da beni hazırlayacaklarda ilk geceye!

Uzun siyah sakallı genç bir adam olan hoca, dini nikahı kıyarak evliliğimizi kutsamak için misafir odamızda, üstü dünyanın en güzel halılarıyla kaplı bir divanda oturuyordu. Odaya geldiğimde yay gibi gergindim. Sanki bir helikopterden aşağı atlamak üzereymiş gibi hissediyordum kendimi. Ter içinde, sanki diken üstünde oturdum sandalyeye. Ne yaptığımı bilmez durumdaydım, çaresizdim ve köye gelmeyi kabul ettiğim için kendime kızıyordum. Bu evliliği zorla kabul ettiren ebeveynime karşı zayıflığım hasta ediyordu beni.

Benden sadece bir iki yaş büyük olduğu belli ama hali tavrı ve nasihat verme üslubuyla dedem gibi görünen sakallı hoca, yaptığı işi önemli göstermek için uzattıkça uzatıyordu, sanki

beni kızdırmaya ve acı vermeye kasti vardı. Beni evlilikle ilgili konularda aydınlatması gereken ve kendisi de bir iki ay önce evlenmiş sağdıçıma bu tiyatronun ne zaman biteceğini sordugumu duydu ve haddimi bildirirken pek de merhametli davranmadı: “Genç adam, acele etme, gelin hanım bir yere kaçmıyor, beraberce cennet bahçesinin meyvelerinden yemene bir şey kalmadı. Sabreden Allah’ın selametine kavuşacaktır.” Sözleri sanki kızgın birer bıçak gibi saplanmıştı vücuduma. Sahar hocanın karşısına çıkamadığı için onun yerine orada olan şahidi itiraz etmediğinden, ter içinde kaldığımı görmesine rağmen ağırdan alıyordu işini hoca. Sanki dertlerim yetmezmiş gibi, bir de lokum, şeker, bisküvi dolu koca bir tabak ikram edilmişti hoca efendiye. Allah paylaşıcıı sever diyerek herkese çikolata ikram ediyordu. Verilen hediyeler Allah’ın inayetiyle muhtaç olanlara ulaşacaktı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, midem hiddetten kaynıyordu. Büyük bir hazla iki bisküvi arasına bir lokum koyarak bir tür sandviç yapıp afiyetle ağzına atan ve bu merasimi en azından on kere tekrarlayan hoca efendiyi büyük bir öfkeyle seyrettim. Bischofstrasse’deki diğer dünyamda olsaydık, bu göbekli genç adamı divandan kopartır alır, yakasına yapışıp bu gösterişçiliği yüzünden suratına tükürür, bütün öfkemi ondan çıkarırdım.

Sakallı midesini tatlılarla tıka basa doldurduktan sonra abdest almak için su istedi. Genç bir adam bakır bir güğümünden hocanın eline ılık su döktü. Hoca bir yandan gereken sureleri okurken bir yandan da abdest aldı. Ara sıra sesini yükseltiyor, ellerini göbeklerinin altında kavuşturup birer balık kadar sessiz bekleyen, odadaki insanların suratlarına bakıyordu. Bütün vücudum titremeye başlamıştı, son derece öfkelenmişim ve kendi kendime, beni tiksindiren bu hadisenin hızlıca bitmesi için acele etsin diye söyleniyordum.

Hoca önce Sahar’ın şahidine sordu, değerli kızımız evlenmeyi kabul ediyor muydu? Şahidin cevabı Sahar’ın bir kırsağın sırtında evliliğe koştuğuydu. Cümlesini bitirir bitirmez de gü-

rültüyle güldü. Sakallı bundan sonra bana Sahar'ı karı olarak istiyor musun diye sordu. Zayıf bir sesle "Evet" dedim. Törenin sadece adet yerini bulsun diye yapıldığına, benim hayır dememin de evlendiğim gerçeğini değiştirmeyeceğine kendimi ikna etmiştim. Hoca bir de, hayat boyu Sahar'a bakmak zorunda olduğuma, yağmurlu ve güneşli günlerde, hastalıkta ve sağlıkta her zaman onunla ilgilenmem gerektiğine dair bir konuşma patlatınca avuç içlerim de terlemeye başladı.

Midesini lokumla doldurmuş sağdıçım, iç karartıcı bir ortamda gerçekleşen bu tuhaf törenden sonra, dualar, aminler, inşallah ve maşallahlar eşliğinde beni gerdek odasına götürdü. Geleneklerin gerektirdiği gibi dört delikanlı sırtıma vurdu girmeden evvel. Bunun anlamı neydi hâlâ bilmiyorum. Sağdıçım, tecrübeli, yani evli bir erkek olarak bir kadına nasıl yaklaşılması gerektiğini bana öğretmekle görevliydi. Önce tatlı bir şeyler yemeliydik, sonra Sahar'a şöyle yaklaşmalıyım, "ilk gece kesinlikle ay ışığına bakmamalıydık", yani "sevişmemeliydik" gibi fevkalade önemli bilgiler vermeye başladığında artık fazla ileri gittiğini düşündüm ve öğütlerine ihtiyacım olmadığını, onları bir sonraki damada saklamasını söyledim kararlı bir ses tonuyla. Bunun üzerine "Batıda, kızların uçkurlarının pek kolay çözüldüğü memleketlerde sen de üç beş fişek atmışsındır muhakkak; ama ben yine de söylemiş olayım" dedi müstehzi bir gülüşle ve yanaklarımdan öpüp gitti.

Gerdek odam saray gibi döşenmişti. İçersini döşemeye başladıkları andan itibaren odaya girmem yasaklanmıştı, çünkü annem bana bir sürpriz yapmak istiyordu. Düğünden bir gün önce kamyonla yeni mobilyalar geldi, büyük bir komodin, ağır bir masa, bir büfe ve aynalı kocaman bir elbise dolabı. Mobilyaların ahşap kısımları açık renkliydi ve her şey birbirine uygundu. Yepyeni, gece lambasının mavi yeşil ışığında pırıl pırıl parlayan iki kişilik kocaman bir de yatağım vardı artık. Yerlerdeki değerli halılar, çiçekli yatak çarşafı ve hafif tatlı bir parfüm kokusu. Eğer bu evliliği isteyerek yapıyor olsaydım

bunların hepsi beni onurlandıracak şeylerdi. Evlenmenin genç kızlar ve delikanlılar için ne kadar önemli olduğunu o an anladım. Önemli sayılabilecek bir servet geçiyordu ellerine ve artık bir aile oldukları için aynı zamanda toplum içinde farklı bir statü kazanıyorlardı.

Yatağın kenarına oturdum, başımı ellerimin arasına alıp el ayalarımı şakaklarıma bastırdım. Sanki biri kafamın içinde davul çalıyordu. Bir konudan emindim, Sahar'a elimi sürmeyecek ve karım olmasını istemediğimi ona anlatmanın bir yolunu bulacaktım. Birkaç dakika sonra, dini nikahla artık karım olan Sahar ablası Serye'nin eşliğinde gerdek odasına geldi. Beyaz gelinliği hâlâ üzerindeydi. İçim üşüyordu, sanki çivilenmiş gibi yatağın kenarında, hareketsiz oturmaya devam ediyordum. Sahar karşımda yere oturdu ve önüne bakmaya başladı. "Serye böyle utangaç davranma, rahatla biraz" dedi. Bu gece bir uçan halıya binecek, telli turnalar gibi uçup gidecektik. Daha sözlerini bitirmeden kapı açıldı ve içeriye üzeri tatlıyla dolu koca bir tabak verildi. Serye tabağı alıp masanın üzerine koydu ve masayı Sahar'la aramıza girecek şekilde itti. Tabak insanın canının çekeceği bin bir güzel şeyle doluydu: Lokum, çikolata, şamfıstığı, badem, meyve ve şekerlemeler. Sahar bana göz ucuyla bir bakış fırlattı, gülümsedi, sonra onu seyreden ablasına doğru kaldırdı bakışlarını kısa bir süre için. Kendi kendine ona karısı gözüyle bakmamaya söz vermiş ben, ne yapacağımı şaşırmış bekliyordum. Ruhumun derinliklerinde sevimli kuzinim Sahar'a karşı büyük bir yakınlık, bir sempati hissediyordum, o an tıpkı köye yaptığımız eski seyahatlerdeki gibi sıkıca kucaklamak istedim onu.

Ama artık karımdı benim, evlenmek istemediğim karım! Sadece başımı hafifçe eğerek selamlamakla yetindim, o da kafasını tekrar önüne eğmeden önce selamıma karşılık verdi. Günün yorgunluğu solgun yüzünden okunuyordu gerçi, ama yine de memnun bir hali vardı. "Seni seviyorum Sahar" diye geçirdim kafamdan, "ama kadın, karım olarak değil, zarif kuzinim sevgili kız kardeşim olarak, tıpkı eski günlerdeki gibi."

Serye ikimizi de üstünde yiyecekler olan küçük masaya yakınlaşmaya çağırdı. İsteksizce harekete geçtim, Sahar da aynı şeyi yaptı; ama bundan önce bir an için bana baktı. Mesaj çok açıktı, erkek olarak ilk adımı benim atmam gerekirdi.

Serye bir lokumu ikiye bölmüştü bu arada, minik bir parça da parmağına yapıştı kaldı. Eline apışan minik parçayı yaladı, bu arada muzip gözlerle bize bakıyordu. Lokumun bir yarısını Sahar'a bir yarısını da bana uzattı. Titreyen ellerle aldım yapışkan tatlıyı, şişmanlamamak için yıllardır lokum yemiyordum. Serye beklenti dolu gözlerle bakıyordu ikimize de, bu lokumun ardından önemli bir şeylerin olmasının beklendiği apaçık ortadaydı. Yavaş yavaş bütün bu lokum merasiminin, ilk defa yatak odasında baş başa kalacak yeni evlileri rahatlatmaya yarayan bir oyun olduğunu anlıyordum. Serye neşeli bir kahkaha attı ve kuzen Beyto'nun, yani benim, yabancı topraklarda yoğrulduğumu, onun için bazı adetleri unutmuş olabileceğimi fısıldadı kız kardeşinin kulağına. Sahar hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, yüzünde sempatik bir gülümsemeyle üzerime doğru eğildi, kuvvetli bir parfüm sürmüştü, lokumun elindeki diğer yarısını da ağzıma soktu. Tekrar yerine oturdu ve gülmesini bastırmaya çalışarak yeniden zemine bakmaya başladı. Serye'nin keyiften ağzı kulaklarındaydı. Oyunbozan durumuna düşmemek için ben de lokumun elimde tuttuğum diğer yarısıyla aynı şeyi yapmak zorunda hissettim kendimi. Serye yavaşça ellerini çırpı, Sahar'a ve bana baktı, ağzıyla yanağıma dokundu, ıslak dudakları rahatsız etmişti beni. Beni uzun uzun öptükten sonra aynı şeyi Sahar'a da yaptı. Sonra fısıldayarak "Dünyanın en güzel çifti sizsiniz" dedi, buna şahit de gerekmezdi, ikimizi bir arada görmek kâfiydi, televizyondaki çiftleri seyrettiğini zannederdi bizi görenler. Yarın beraberce gün ışığına çıktığımızda güneş bile güzelliğimizden gözünü alamayacak ve bizi kıskanacaktı. Sahar sessizce güldü ve yavaşça "Abla!" diyebildi sadece.

Eski Serye geldi aklıma. Anaç tavuk derdik ona, çünkü köyün bütün çocuklarını etrafına toplamayı hep becerirdi. Hatır-

lıyorum, çocukken ondan ayrılmak istemediğimizden hep onun yatağında uyumak isterdik, hem de yatağı bizimkilerden eski olmasına ve daha kirli görünmesine rağmen. Serye de en az hoca kadar lokum yedi, sonra hem Sahar'ı hem beni önce kucakladı, ardından gözlerimizden, yanaklarımızdan ve alınlarımızdan öpüp odayı terk etti. Tam kapıda bir an durdu çıkmadan önce ve bir suç ortağı edasıyla bütün enerjinizi ilk gecedен harcamayın, daha önünüzde koca bir hayat var dedi. Solucanlar toprağı yerken bile tasarruflu davranırlardı, enerji-mizi tutumlu kullanmayı öğrenmeliydik. Bütün dilekleri bu evlilikle gerçekleşmişti, tek bir isteğı kalmıştı: Bu saray gibi odada Beytoların şanına yakışır bir evlat sahibi olacaktık. O da nerede olursa olsun doğuma gelecek ve yavrumuzun göbek bağını ebeliksanatını sadece kendisine öğreten nene Beyto'nun bıçağıyla kendi eliyle kesecekti.

Serye çıkınca odaya ölüm sessizliğı çöktü. Serye kuzinim olmasa cilveli tavrı gözüme diken gibi batardı. Şahar iki kere daha diğеr yarısını kendisi yedikten sonra ağzıma bir parça lokum koymaya teşebbüs etti. Kiloma dikkat etmem lazım diyerek reddettim. Sahar'a kocaman açtığı şaşkın gözlerle suratıma bakmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Uzun süre, bir kelime konuşmadan, Serye'nin bizi bıraktığı gibi oturmaya devam ettik. Sonra Sahar üstünü değiştirmesi için kafamı önüme eğmemi rica etti. Söylediğini yaptım, ama soyunurken bir an için ona bakmaktan kendimi yine de alamadım.

Sahar Bischofstrasse'de evimize gönderilen kataloglardakilere benzer, son moda iç çamaşırları giymişti. Üzerine şeffaf tülден, dizlerine kadar inen bir gecelik giydi. Nefis vücudu ve kahverengi sutyeninin içindeki diri göğüsleri tülün ardından görünüyordu. Ona baktığımı fark etti. Adeta bir sinema filminde oynuyormuş gibi hareket etmeye başladı, kollarını iki yana açarak hiç çekinmeden güzel vücudunu gösterdi bana. Sonra yere bakmamı fısıldadı bana. Bu arada ben de aşk konu-

sunda hocasının o olmadığını bilmeme rağmen, ister istemez babasının bütün ailemizi iflasa sürükleyen fantezilerinin hikâyelerini düşündüm.

Aynı yatakta yatıyorduk, her şey lavanta kokuyordu. Sadece yan yana yatıyorduk, herkes yatağın kendine ait tarafındaydı, üstümüzde çiçek desenleriyle süslü, ince birer pike vardı. Tek bir kelime etmemiştik birbirimize, sanki biri dillerimizi koparıp almıştı. Her şey bir şekilde tuhaftı tuhaf olmasına ve ben Sahar’a karım gözüyle bakma fikrini hâlâ kabul edemiyordum; ama yine de, hele hoca efendiyle yapılan merasimle karşılaştı-
rıldığında çok daha rahattım.

Sahar’ın ensemdeki, artık kabuk tutmaya başlamış yarayı görmemesi için elimden geleni yapıyordum, mümkün olduğunca sırt üstü yatıyordum. Sonradan çok gülecektim bu sak-lambaç oyununa.

Sahar’ın yanında yatarak geçirdiğim o gece boyunca, onu her şeye rağmen tatlı kuzinim olarak görmeye çalıştım. Bunu başarmak öfkeli ya da üzgün olmaktan daha zordu. Sahar’ın mesafeli tavrım nedeniyle bana kırılmadığını biliyordum, çünkü köyde ilk gece bir yakınlaşmanın daha ötesini bekle-mek gerektiği hep söylenirdi.

Bazen düşünüyorum da, gururlu Beyto ailesinin bayrağını taşıyacak kişi olarak, bir erkeğe âşık olmam başıma gelecek en büyük salaklıktı. Fakat nasıl bir fırtınanın kontrol edilmesi, önlenmesi imkânsızsa bunun da başka türlü olması mümkün değildi. Manuel'i uzun zamandır tanıyordum, ona âşık olduğumu çok sonra fark ettim. Onunla ilk yatışımızı hayatımın sonuna kadar dün gibi hatırlayacağım. İlk tanıştığımızda aşağı yukarı on yaşlarındaydık ve o zamandan beri hep çok zaman geçirirdik birlikte. O sık sık bizim evimizde kalırdı, ben de sık sık onlarda yataurdım. Annesi beni ikinci oğlu gibi görür, hiçbir kaygı duymadan aileye, evlerine kabul ederdi. Kendi oğlunu benden farklı tutmadığını hissederdim. Ben on-

larda ya da o bizim evimizde yatacaksak ebeveynlerimiz rahat uyuyalım diye iki yatak sunarlardı bize; ama biz aynı yatakta, yan yana, sırt sırta uyumayı ve tenlerimizin birbirine değmesini tercih ederdik. Yüzmeye gittiğimizde Manuel benim esmer cildime hayranlıkla bakar, tenimin güneş ışıklarından fazla etkilenmeyeceğini söyler, kolumu okşardı. Ben de onunkini okşardım ama aklımızda cinsellik olmazdı.

Manuel'in annesi Maria'nın, dağlarda, kısa tatiller için kullandığı küçük bir evi vardı. Bir seferinde, yaz aylarının sonlarına doğru, ona, bu eve gidip kış için biraz odun kesmeyi önerdik. Bu fikir pek hoşuna gitti, bize teşekkür etti, yol masraflarımızı da ödeyecekti. Trenle yola koyulduğumuzda bu dağ evinin annesinin aşk yuvası olduğunu fısıldayan bir sesle anlattı Manuel. Sakin bir ortamda, huzur içinde okuma bahanesiyle annesi her ay bir hafta sonu bu gözden ırak eve geliyordu ve Manuel bu hafta sonlarında bir erkeğin ona eşlik ettiğini düşünüyordu. Annesini bir kere bu evden telefonla aramış ve arkada yıkanan bulaşıkların tıngırtısını duymuştu. Bu sesleri sorduğunda da annesi kekeleyerek aşağı vadiden bir köylü kadının kendisine süt getirdiğini anlatmıştı. Annesi hakkında bu şekilde konuşmaması gerektiğini söyledim, o da bana cevap olarak bunda olumsuz bir taraf olmadığını, yalnız yaşayan annesinin bir aşk hayatı olmasının hoş bir şey olduğunu söyledi. En azından, bu hafta sonlarından her seferinde rahatlamış ve daha hoşgörülü olarak dönüyormuş.

Bütün öğleden sonra odun kırdık. Manu annesine, ne kadar odun kırıp istiflediğimizi, yaptığımızı pek önemseyen bir ses tonuyla anlattı, o da her ikimize teşekkür etti. Dağlarda hava erkenden soğuyordu, ahşap evdeki eski, süslü yeşil çinilerle kaplı sobayı yaktık, kendimize yiyecek bir şeyler ısıttık. Uzun yolculuk ve bütün öğleden sonra hiç dinlenmeden odun kırmaktan posamız çıkmıştı, sobanın önündeki yumuşak halının üzerinde yattık. Meyve suyu içiyorduk, Manu annesine yanımızda alkollü bir şeyler götürmemeye söz vermişti ve sözünü

tutmuştuk. Oda giderek ısınyordu, üstümüzdekileri birer birer çıkarttık, sonunda sadece donlarımızla kaldık. Dışarısı son derece sakindi, kimsecikler yoktu ortalarda. Yattığımız yerden bakınca, pencereden dağın zirvesi görünüyordu. Bir bulut geçti zirvenin üstünden, sanki dağ şapka takmış gibi göründü bir an için. Sırt üstü yatıyorduk. Manuel bu halı “Annem ve buraya beraber geldiği erkekler hakkında kim bilir ne hikâyeler anlatabilir” dedi ve güldü. Sobanın sıcaklığında tembellik yapan mutlu kediler gibiydik, sadece Manuel’in nefes alıp verişini dinliyordum. Birden onun sıcacık elini hissettim kolumda. Bir iki saniye sonra eli göğüslerime kaydı, uzun uzun okşadı beni. İçimi harika bir duygu kapladı, sanki damarlarımdan ateş akıyordu. İşin nereye gittiğini hemen anladım, ama o an bir karar veremedim, ne evet ne de hayırdı cevabım. Acaba gerçekten eşcinsel miyim sorusu bir an için kafamdan geçti. Manuel’in devam etmeyeceğini umdum; ama o devam etti, vücudumun üst tarafının çeşitli bölgelerini, kah biraz daha yumuşak, kah biraz daha sert, okşuyordu. Kafam reddediyordu bunu; ama kalbim ve vücudumun okşanan noktaları Manuel’in sıcak ve yumuşak ellerinin tadını çıkarıyordu. “Ne yapıyorsun” dedim dert bir şekilde. “Annenle baban yorgan altında ne yapıyorsa onu yapıyorum” diye fısıldadı kulağıma.

Esrarengiz bir güç ona karşı çıkmama engel olmuştu. Bambaşka bir dünyada, bir rüyada kaybolmuştum. Dudaklarımız birbirine dokunup sanki hiç ayrılmayacakmış gibi bütünleşirken Manuel’in ağır gövdesini üzerimde hissettim.

Dağ evinden geri dönerken bir kelime dahi konuşmadık, hatta ayrı kompartımanlarda oturduk. Garda sadece el sıkışarak birbirimize veda ederken Manuel “Yaptığımızın arkasında duracak cesareti göstermeliyiz” dedi. Olan biteni ebeveynlerimize anlatmaya söz verdik. Beyto soyundan geldiğimi aşk sarhoşluğuyla bir an için unutmuştum.

Bundan sonraki üç gün tam bir işkenceydi. Bir taraftan Manuele verdiği söz tutamamıştım, diğer taraftan

Manuel’le yaptığımızın kanunsuz bir şey olmadığını kendi kendime söylememe rağmen yine de utanç duyuyordum. Sadece Manuel’e yakınlığımdan dolayı mı eşcinsel oldum diye sorgulamam nedeniyle, bir süre Manuel’den nefret bile ettim, tıpkı dağ evinde yaşadıklarımızdan sonra kendimden nefret ettiğim gibi. Daha sonra da bir erkeğe âşık olmamı Beyto ailesinin bir üyesi olmakla nasıl bir araya getirebileceğimi sorup durdum kendime, daha bir ömür boyu soracaktım aynı soruyu kendime.

Sahar bütün gece yanımdaydı, nefesini ve varlığını bana hatırlatmak için kullandığı minik sessiz öksürüklerini duydum. Çok güzel bir kızdı, babamın dükkânına müşteriler okusun diye alınan dergilerdeki modeller onun güzelliğinin eline su dökemezlerdi. “Kuzin, güzelsin, enerji dolusun, hayattan beklentilerin var, şanssızsın çünkü kuzenin ki aynı zamanda kocan da artık, kadınlarla ilgilenmiyor” demek defalarca aklımdan geçti gece boyunca. Sırtüstü yattığında, geceliğinin sıyrılmasıyla yarısına kadar görünen göğüsleri, gece lambasının melankolik ışığında iki sivri tepe gibiydi. Pikeyi göbeğine kadar çekmişti üstüne. Odadaki yoğun parfüm kokusu sabaha kadar etkisini kaybetmedi. Gerdek odasındaki diğer bir sürü şey gibi parfüm de çeyizin bir parçasıydı.

Güneşin odaya sızan ilk ışıklarıyla beraber kalktı Sahar. Ben de kısa bir süre önce daldığım uykudan uyandım ve onun giyinişini seyrettim uyku sersemi. Gözlerimi kapamamı rica etti, kapattım. Mutsuz görünmüyordu.

Biraz sonra, kapımızın önünü çalı süpürgesiyle süpürmeye başladığında çıkan sesleri duyduğumda, örf ve adetlerimizin gereği önce bu işi yapması, hemen sonra da muhterem kayınbabasına mükellef bir kahvaltı hazırlaması gerektiğini hatırladım. Ama kahvaltıdan önce kayınbabasının elini, yüzünü yıkaması için güğümden su dökecekti. Bu düşün beni bu kadar üzmemiş olsaydı, babamın gelininin bu sevgisinin tadını çıkarışını seyretmek isterdim.

Kahvaltı hazır olduğunda Sahar beni çağırır kapının ardından, ama bu defa eskisi gibi “kuzen” değil “Beyto” demişti. Yattırırdım ve canım hiç kalkmak istemiyordu. Evden dışarı adımımı atar atmaz deli Ferda’nın gelip gecenin nasıl geçtiğini soracağını tahmin ediyordum. Hiç dolaylı yollara sapmadan, hiçbir filtreden geçirmeden sorduğu sorularla, bizim burarlarda cinsel ilişki için söylendiği şekliyle, “Verimli toprağa bir ağaç diktin mi?” hemen öğrenmek isteyecekti.

Kafam kazan gibiydi, kalkmamaya karar verdim. Aslında birazdan gelip kahvaltıya gelmem için ısrar edeceklerini biliyordum, çünkü annemler kendimi bildim bileli, ben olmadan kahvaltıya başlamazlardı.

Sahar geleneklere bağılıydı, daha ilk günden bütün ailenin yemeğini pişirmeye başlamıştı. Babam uyanmadan kalkıyor, elini yüzünü yıkaması için bakır güğümle su ısıtıyordu. Babam kendisini çok önemli hissediyor, yeni rolünün ve Sahar'ın büyük saygı ve sevgisinin keyfini çıkartıyordu. Bu evlilik işini istediği gibi yoluna koyduğu için böbürlenerek kendisini övüyordu. Beni neden, ne pahasına olursa olsun köyden bir kızla evlendirmek istediğini o zaman anladım. Babama bu saygıyı Bischofstrasse'deki okul arkadaşlarım hiçbir zaman, hiçbir şekilde göstermezlerdi!

Aslında beni şaşkınlığa düşüren o gece takındığı tavırla Sahar oldu. Gün boyu sessizdi, itaatkârdı; evet, sanki bir hizmet-

çi gibi etrafımda pervaneydi, kendisinden beklenildiği gibi uslu ve mazbuttu. Ama gece olduğunda belirgin bir şekilde cinsellik talep ederek beni utandırdı. Bu arzusunu doğrudan doğruya kelimelere dökmedi, dinlemekten hoşlanmam gereken güzel hikâyelerle süsleyerek ifade etti. O gece bana nenesinden dinlediğini söylediği bir hikâyeye anlattı.

Köyde bir ayağı aksak bir kız yaşarmış. Bu sakatlığı yüzünden kimse onunla evlenmek istemezmiş. Bir defasında, bir yaz gecesi evlerinin önünde uyurken ailenin çobanı gizlice yanına gelmiş, gece yarısı uyandırıp cennetteki yastıklar gibi yumuşacık kucağına almış ve ancak gün ağarırken izin vermiş tekrar uykuya dalmasına. Annesiyle babası kızlarını ertesi gün evin önünde ve hâlâ uyurken bulunca şaşırmışlar, uyandırmışlar onu. Kız da anlatmış rüyasında pek keyifli, senede bir kere çok uzaklardan, deve kervanlarıyla gelen kuru üzümlerden de daha leziz bir şeyin tadına baktığını.

Nenemiz beni ve Sahar'ı hep yanında tutar, hiç yanından ayırmazdı ama ben bu hikâyeyi hiç hatırlayamadım. Ama kuzinimin bana anlatmak istediğini anlamıştım.

Düğünden sonraki üçüncü gece yine yan yana yatıyorduk, ev son derece sakindi, Sadece kendi nefeslerimiz bozuyordu sessizliği bir de annemlerin yattığı odadan gelen babamın horultusu. Yattığımız odada hava kurşun gibi ağırdı ve bunun sebebi yeni evlendiği karısına dokunmak istemeyen bendim. Sahar birden çok kısık, fısıldayan bir sesle, Adem'le Havva'nın hikâyesini bilip bilmediği sordu. Nasıl ilk kez birbirlerine sarıldıklarını ve o anda yatakta birer kardeş gibi yan yana yatan biz de dahil olmak üzere herkesin bu gecenin meyveleri olduğunu biliyor muydum? Kardeş kelimesini özellikle vurgulamıştı, iyice uzatmıştı her heceyi. Bunun bir sitem, hatta suçlama olduğu anlaşılmayacak gibi değildi.

Ben bu hikâyeyi de bilmiyordum. "Adem Havva'dan hep kaçarmış, bugüne dek bilinmezmiş neden" diye anlatmaya başladı Sahar. Bir seferinde Havva ona bütün dişiliğiyle sarılmış,

evet adeta avını yakalayan bir alıcı kuş gibi pençesine almış Adem'i, kollarını boynuna dolamış ve beni seviyor musun diye sormuş. Adem önce sessiz kalmış, sonra da seni sevmekten başka bir seçenek yok ki önümde cümlesi dökülmüş dudaklarından. Sessizce güldüm, Sahar da güldü benimle beraber. Bir anda yumuşak narin elini enseme hissettim ve elini enseme hissetmemle sımsıcak vücudunu üzerimde hissetmem bir oldu. Adeta bir şok geçiriyordum, dilimi yutmuş gibiydim. Dudaklarımda nefesini hissediyordum, diri göğüsleri benim utangaç meme uçlarımla üzerindeydi, kalbim deli gibi çarpıyordu. Fısıldayarak onu sevip sevmediğimi sordu. "Öyle görünüyor ki tıpkı Adem gibi benim de senin sevginden kaçmama imkân yok" diye cevapladım. Gülüştük. Onu üzerimden itmeye çalıştım, iç çekerek çekildi üstümden, tekrar yan yana yatmaya başladık.

Birkaç dakika sonra, ben hâlâ biraz evvel yaşadıklarımızı hazmetmeye ve duyduğum utançtan kurtulmaya çalışırken, odaya hâkim olan ölüm sessizliğini bozdu Sahar, "Geçenlerde komşulardan biri," diye devam etti hikâyelerine, "tarladan dönmüş. Onun eve döndüğünü gören karısı yattıkları odaya girip anadan üryan soyunmuş ve sırt üstü yatıp uyuyor gibi yapmış. Adam da onun yanına yatıp kadının tepelerini okşamaya başlamış. Kadın mırıldanarak sen kimsin ne yapıyorsun diye sormuş. Adam da radyo çalışıyorum, kısa dalgada türkü arıyorum demiş. Kadın da yine mırıldanarak, eğer fişi prize sokmazsan radyo nasıl çalışacak diye cevap vermiş. Adam fişi prize takmış beraberce güzel bir türkü dinlemişler."

Radyonun fişi hikâyesiyle ne anlatmak istediğini anlamadığımı söyleyince başka bir dünyada yaşamış olduğun belli diye payladı beni. Fişle ne kastettiğini köyde, beş yaşındaki çocuklar anlardı. Kadın birkaç saat sonra evlerinin gölgeliğinde bu hikâyeyi arkadaşlarına anlatmış, çocuklar da dahil olmak üzere herkes dinlemiş. Bu hikâye ve bu şekilde anlatılması beni çok şaşırtmıştı. Sahra bir anda kamışımı eline alıp kulağıma

fısıldadı: “Eğer bu elimdeki prize girmezse radyodan türkü dinleyemezsin!” O anda dehşetle karışık bir arzu kapladı içimi. Hızlı nefeslerini hissediyordum. Vücudunu iyice yaslamıştı benimkine, çıplak kolu benimkinin üstündeydi, göğsümü okşuyordu güzel eliyle. Yumuşacık dudaklarını yanağımda hissettirdi, sonra sıcak vücudunun ağırlığını. Bir rüyada gibiydim.

Fırtına dindiğinde, üzerimde yatmaya devam ederken yanağımdan öptü ve kulağıma arkadaşımın benim kadar inatçı olmadığını fısıldadı. Utandım.

Sahar’ın beni tam anlamıyla erkeği yaptığı ve benim o günden sonra final gecesi olarak adlandırdığım o gecenin sabahında yine benden erken kalktı. Sevişmemizden sonra gözümü kırpmamış, bütün gece ne yaptığımı ve bu işin nereye varacağını düşünmüştüm. Vücudu bana yabancıydı, Manuel’inkinden bambaşkaydı. Sanki bir taş bebekle sevişmiş gibi hissediyordum. Sahar hemen derin bir uykuya dalmıştı, top patlasa uyanmaz diye düşünmüştüm. Sahar’ın hafif horlaması geceme eşlik eden istenmeyen bir müzik gibiydi. Bir ceset gibi yatmaya devam ettim, kalkacak ne gücüm ne cesaretim vardı. Sahar giyindi, elimi okşadı ve gözlerimin içine baktı. Bakışları sıktı beni; ama gözleri şefkat doluydu. Kendine güveni her halinden belli oluyordu. Beni yenmişti ve bunu dostça göstermek istiyordu bana. Elleri elimde, birbirimizin gözünün içine bakarak bir süre öylece kaldık, sonra bana kahvaltıda özel bir şey ister misin diye sordu. Hayır dedim, bugün yataktan hiç çıkmak istemiyordum. Annem ve babam kalkmadan evvel kalkmak zorunda olduğunu söyledi. Aslında tabii ki benim yanımda yatmak isterdi. Komodindeki aynada biraz makyaj yaptıktan sonra odadan çıktı.

Biraz sonra annem girdi içeri. Düğünden beri geçen günlere göre çok daha mutlu olduğu yüzünden okunuyordu. Sahar’ın annemi kendi üslubunda, dün gece seviştiğimizden haberdar ettiğini adım gibi biliyordum. “Bugün bir tek kanatları eksik, yoksa uçacak mutluluktan” dedi annem, “ama sen yorgun bir

koç gibi yatıyorsun hâlâ. Biraz tasarruflu davran, daha koca bir hayat var önünüzde.” Bir kahkaha patlattı ve bizim aynamızda saçlarını düzeltti. Bu arada bir türkü mırıldanıyordu. Sonra da kahvaltıya gelmemi söyledi, şanslı kocası için krallara layık bir kahvaltı hazırlamıştı Sahar.

Gerçekten de kahvaltı hiç olmadığı kadar zengindi o sabah. Sahar da son derce mutlu görünüyor, şakalar yapıyor, gülüyordu. Yanakları olgun elmalar gibi kırmızı ve dolgundu. Tam anlamıyla mutluluk yayıyordu etrafına. Annemlere akşam seviştığımızı nasıl anlattı acaba bilmececi de böylece çözülmüştü. Babam da pek konuşkandı o sabah, kendi çalışkanlığını ve sadakatini övüyordu: “Allah beni bunun için ödüllendirdi ve gelecekte de ödüllendirmeye devam edecek.” Gelini, ince belli süslü bardağına çay koyup peynirli bir dürüm hazırladı ve amcasına, oyuncu bir nezaketle çayına kaç şeker istediğini sordu. “İki” dedi babam ve bana, beni istediği yere getirdiğini ve bunun da ona büyük keyif verdiğini anlatan bakışlar fırlattı.

Kısa bir süre sonra Memduh’un karısı, yani kayınvalidem de geldi ve hiçbir şey söylemeden babamın yanına oturdu. Babam yer sofrasından kalkmış, divana geçip büyük yastıklardan birine yaslanmış keyif yapıyordu. Sahar’ın annesi de mutluluğumuzdan haberdardı. Bunun nasıl gerçekleştiğini de hızlıca anladım. Annem eltisini kapıda karşılamış ve güzel haberi hemen yetiştirmişti. Sahar çay getirdiğinde kalkıp kızını kucakladı.

Sahar en mutlu gecesini takip eden günün akşamüstünde, çocukluğumuzu beraber geçirdiğimiz üç arkadaşını evimize davet etti. Merve odaya girer girmez bir kahkaha atıp kucakladı beni. Çocukken hep onunla oynamak ve hep gelin olmak istermişim, Merve da kız olmasına rağmen hep damat olurmuş. Hikâyeyi duyduğunda Sahar da güldü. Ben unutmuştum bu hikâyeyi. Genç kadınlardan bir diğeri kız kıyafetleri giymeye ne kadar meraklı olduğumu bugün bile anlattıklarını söyledi. Bundan sonra ben kalkmak zorunda kaldım, bir erkeğin

genç kadınlarla beraber oturması yakışık almazdı. Sersem sepelek dolaştım evlerin arasında, sonra bir tezek yığınının yanında gürültüyle muhabbet edip dama oynayan arkadaşlarıma katıldım. Hemen bakışlarıyla sorguladılar keyfimin nasıl olduğunu. Gözlerim boş yere Müfit'i aradı, tarlaya gittiğini söylediler. Düğün gecesinden beri yollarımız Ferda'yla çakışmasın diye elimden geleni yapmıştım; ama bu defa kaçamadım, dosdoğru yanıma gelip damdan düşer gibi Sahar'la gece başı kaç kere yattığımı sordu. Bu sabah evden çıkıp tuvalete giderken ne kadar mutlu olduğunu uzaktan görmüştü. Ceylan gibi sekiyordu Sahar, o zaman anlamıştı Ferda Beyto'nun ona dünyanın en tatlı meyvesini yedirdiğini. Bunları duymak midemi bulandırmıştı. Hasta olduğunu bilmesem yakasına yapışır ve bütün öfkemi ondan çıkarırdım. Dama oynayanlardan biri onu kolundan tuttu ve böyle devam ederse bir daha onların yanına gelmesine izin vermeyeceklerini söyleyerek tehdit etti. Deli Ferda "Sadece gerçeği söylüyorum isterseniz kendisine sorun" diye cevap verdi. Çok kötü hissettim kendimi, nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başladım. Annemle bir çay içmek, onu yakınımnda hissetmek iyi gelecekti bana, ama Memduh amcamın evinin gölgeğinde başka kadınlarla sohbet ediyordu, göremezdim onu. Köyün delikanlılarının yanına döndüm, dama tahtasını neredeyse hiç gölgesi olmayan bir ağacın altına taşımışlardı. Yanlarına oturdum ben de. Gözlerim bizim evin üstündeydi, Sahar'ın arkadaşlarının yakında gideceklerini umuyordum. Dama davetini çok yorgunum sadece seyretmek istiyorum diyerek reddettim. Ferda gülerek daha keyifli başka bir oyun yüzünden bu kadar yorgun olduğumu söyledi ve lafını bitirmesiyle okkalı bir tokat yemesi bir oldu. Kıpırmızı oldu suratı ve sustu. Sadece bir sigara istedi oradakilerden, kimsede sigara yoktu. Babamdan bir karton sigara alıp ona hediye edeceğimi söyleyince keyfi tekrar yerine geldi.

Annelerinin aksine şalvar değil renkli desenli elbiseler giyen ve kahverengi saçları kalçalarına kadar inen genç kadınla-

rın ziyaretleri bitince eve döndüm. Sahar bir çay koydu bana ve Merve'nın hikâyesini anlatı. Merve kirlenmişti artık ve köyün alay konusu olmuştu, çünkü komşu köyden Avrupa'da yaşayan bir delikanlı onunla evlenmiş, büyük bir düğün yapmışlar ama düğünden hemen bir ay sonra ocuk onu yüzüstü bırakmış gitmişti. Şimdi etraftaki köylerdeki bütün erkekler peşindeydi, çok kötü durumdaydı Merve. Bu hikâyeyle Sahar ben çekip gidersem kendi başına neler geleceğini anlatıyordu. Hiçbir şey duymak istemiyordum artık.

Çoktandır iple çektiğim ayrılık gününde, karınca yuvası gibi bir karışıklık hâkimdi ortalığa. Komşularımız kirli iş elbiselerini çıkartmış, bayramlıklarını giymiş vedalaşmak için evimizin önüne toplanmıştı. Sanki bir kilise korosu gibi üç sıra halinde duruyorlardı. Birçoğunun gözleri yaşlıydı, kadınlar başörtülerinin bir köşesine erkekler de gömleklerinin kollarına siliyorlardı gözyaşlarını. Terasta oturuyor ve babamın final gesinden sonra bana geri verdiği seyahat belgelerime bakıyordum. Onların elimde olması bana ciddi bir güven duygusu veriyordu. Yaralanmış kalbim ve bir türlü bir düzene sokamadığım karmakarışık aklımla Bischofstrasse'deydim ben çoktan ve zorla içine sokulduğum bu evliliği sevgilim Manuel'e nasıl anla-

tacağımı düşünüyordum. Hiçbir fikrim yoktu, tek umudum ilk karşılaşmamızdan evvel bu haberin kulağına gitmemesiydi.

Annem Sahar’la beraber bütün halıları toplamış, babamın bir önceki gün ilçe merkezinden satın aldığı naylonla sarmış ve bir sene boyunca bir yetim gibi boynu bükük kalacak evimizin arka tarafındaki yüklük odasına kaldırmıştı. Evlendikten sonra Sahar’la kullandığımız yatağın da üzeri örtülmüştü. Annem bir takım dualar okuyarak evin kapısını kilitledi. Gözlelerinde yaşlarla kendi kendine söyleniyordu: Evimiz bir sene boyunca ailesini özleyecek, pek üzülecekti.

Bizi havaalanına Memduh amcam götürecekti. Araba bal dök yala temizlenmişti. Birkaç çocuk, Memduh’un komutasında, evimizin önündeki, onun deyişiyle eşek sidiği gibi akan çeşmenin suyuyla yıkamışlardı arabayı. O ve damadı, Serye’nin kocası, arabaya pasta cila da yapmışlardı. Sahar, tam bir otomobil meraklısı olduğunu düğün günü anladığım ablasının kocası için, şaka yollu, “Arabasını kızından daha fazla sever babamın” demişti. Annem terasta Sahar’ın annesinden, vize işlemleri hallolana kadar babaevinde kalacak gelinine gözbebeği gibi bakmasını istedi. O da anneme “Önce Allah’a sonra da bana emanet, hiçbir eksiği olmaz” diye güvence verdi. Kızının günlerinin bal gibi tatlı geçmesini sağlayacaktı.

Sahar, üç hafta boyunca karmakarışık düşüncelerimi bir düzene sokmak için her şeyi denediğim gelin odamızda benimle sabahtan vedalaşmıştı. Başkalarının olduğu bir mekanda vedalaşamazdık çünkü bu bir saygısızlık olarak algılanabilirdi. “Sana sarılmama izin verir misin?” diye sordu bana. Final gecesinden beri herhangi bir vücut temasımız olmamasını sağlamış, hatta iki kere düpedüz reddetmiştim onu. Birkaç zamandır denemiyordu bile bana yakınlaşmayı. Vedalaşırken beni çocukluğumuzdaki kuzinim gibi kucakladı, yavaş yavaş omzuma koyup dakikalarca hiç hareketsiz durdu öylece. Bana gösterdiği sevgi hoşuma gitmişti. Hâlâ bana sarılıyorken, resmi makamlardaki işlemleriyle bizzat ilgilenmemi rica etti.

Annemle babamın oranın diline pek hâkim olmadıklarını duymuştu ve bizim yokluğumuza uzun süre katlanmak istemiyordu. Ayrıca yeni evli bir genç kadının uzun süre tek başına babaevinde kalması pek hoş karşılanmazdı. İnsanlar dedikodu yapmakta pek ustaydılar, bu dedikodulara malzeme olmak istemezdi.

Ona her şey için söz veren cümlelerin, insanın elinden kayan ıslak bir sabun gibi nasıl ağızından çıktığını bugün dahi bilmiyorum. Her halükârda yanımıza, Bischofstrasse'ye mümkün olduğunca hızlı gelebilmesi için gereken her şeyi yapacağıma söz verdim. Bunun üzerine gözlerinin içi güldü, çiçekler açıldı yüzünde. "O zaman beni annenin hayranlıkla bahsettiği o meşhur gölün kıyısına ve hiç kimsenin görmediğine benzemeyen ormana gezmeye de götüreceksin mi?" diye sordu muzip bir edayla fısıldayarak. Bunu annemle de yapabilirsin diye cevap verdim. Odadan çıkmadan bir daha, bu defa daha da sıkı, sarıldı bana. O odaya bir daha dönmeyeceğime söz verdim kendime.

Arabanın kapıları kapanana kadar stadyumdaki gibi bir kalabalığın içindeydik. Herkes kucaklıyor, öpüyordu bizi, hem de defalarca. Amcam direksiyondaydı, annem arka koltukta hıçkırarak ağlıyordu. Babam ön koltuğa kurulmuş, elinde bir mendille ağlamaktan kızarmış gözlerindeki yaşları siliyordu. Amcam annemi teselli etmeye çalışıyordu, bir sene göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi, gelecek sene bizi havaalanından alacağı günün sevincini şimdiden hissediyordu. Babam karıştı o anda lafa: "Belki o zaman beş kişi geliriz." Sonra bir kahkaha attı. Sonra Memduh'la annem koro halinde Allah izin verirse bu mutluluğu da tadarız dediler. Annem Sahar'ın perdeyi kenara doğru çekip bütün bu merasimi izlediği pencereye yöneltti bakışlarını. Elinin ayasını üç kere öpüp bu öpücükleri gelinine doğru gönderdi bir nefeste. Sahar da aynı şeyi yaparak cevap verdi anneme. Ben de el salladım. Annem kafasını, Sahar da bana el sallayabilsin diye yana çevirdi.

Korna çalarak yola koyulduk. Arkamızdan kadınlar su dök-tü yollara, su gibi gidelim diye. Pırıl pırıl bir sabahtı, mavi gök-te tek bir bulut görünmüyordu. Güneş iki adam boyu yükselmiş, sabahın bu erken saatlerinde dahi arabanın camla-rını ısıtıyordu. Bir iki kırlangıç süzüldü arabanın üstüne. Memduh sanki yola çıkış merasimimizi uzatmak istercesine yavaş sürüyordu arabayı. Arka camdan geriye baktığımda evi-mizin önünde toplanmış insanları, arabanın kaldırdığı toz yü-zünden zar zor seçebildim. Köye hiçbir zaman geri dönmeyeceğim ve bu insanları bir daha hiç görmeyeceğim dü-şüncesi o an içimi yaktı.

Havaalanı yolunda arabada önce bir cenaze arabası sessizli-ği yaşandı. Gerçi Memduh bir iki kere Dede Beyto'yu da ana-rak bir sohbet başlatmaya çabalamıştı ama hiç kimse konuşmuyordu. Bozkırı arkamızda bırakıp yoğun bir trafiğin hâkim olduğu ana caddeye ulaştığımızda telefonum tekrar çekmeye başladı. Cep telefonun en azından elli kere arka arka-ya titredi. İlk mesajları okuduğumda Manu'nun bana her gün sabah, öğle, akşam en az üç mesaj gönderdiğini anladım. Söz-cük seçiminde bazen değişiklikler olsa da içerik her seferinde aşağı yukarı aynıydı. Beni seviyor, sabırsızlıkla dönmemi bek-liyordu. Avının üstüne atlayan bir aslan gibi atlayacaktı üzeri-me, sımsıkı sarılacak bir daha bırakmayacaktı. Başka bir mesajda da varış saatini bildirmemi istiyordu, beni havaala-nından alacaktı, büyük bir sürprizi vardı. Telefonumu kapa-dım, ne Manu'ya uçak saatini bildirmek istiyordum ne de bir yandan şakaklarını ovuştururken bir yandan da adeta bir züra-fa gibi boynunu uzatarak telefonuma bakmaya çalışan anne-min onun aşk dolu mesajlarından birini görmesini.

Babamın telefonu da tekrar çekmeye başlamıştı, bir sürü mesaj aldı o da. Kebap House'da yerimize bakan personel, ba-bamın yola çıkmadan önce istediği gibi, her gece o günün ciro-sunu göndermişti. Babam işlerin çok iyi gitmemesini kendi yokluğuna bağladı: Tezgâhta o olmayınca aç aylar lanetli

dükkânda kebab yememişlerdi. Annem konuyla fazla da ilgilenmeden tatil zamanı cironun hep düştüğünü söyledi. Köyde bağladığı başörtüsünü baş ağrısına karşı kafasının etrafına sarmıştı. “Daha fazla ciro olur diye ummuştum” dedi babam, çünkü düğün için, har vurup harman savururcasına para saçmıştı ortalığa. Şimdi bu delikleri nasıl kapatacağını düşünmesi gerekiyordu. Para kazanmanın para harcamaktan çok daha zor olduğunu herkes bilirdi. Burada amcam söze karıştı, bir yandan esneyerek başka insanların masraflı bir düğünü onur verici bir hadise olarak gördüklerini ve en az beş çocuk için böyle masraflara girdiklerini söyledi. Zaten bir oğlu olduğu için babam bu şerefi maalesef bir kere yaşayacaktı. Annem devreye girdi, bu düğünün şanı daha iki nesil unutulmazdı, onun için önemli olan da sadece buydu. Para insanın elinin kirydi, sadece akarsuyla temizlenir ama çalışınca yeniden birikirdi.

Kısa süren sessizliği Memduh bozdu, son kızını da dört başı mamur baş göz etmiş ve artık rahatlamıştı. Bugün çocukların dürüst insanlarla iyi evlilikler yapmasını sağlamak hiç de öyle sıradan bir iş değildi, çünkü köyün güvenilir insanları dünyanın dört bir yanına dağılmışlardı. Çocuklarının iyi evlilikler yapmasının Memduh’un hayatında gerçekleştirdiği en önemli iş olduğunu teyit etti annem ve iğneleyici bir ses tonuyla “Herhalde artık hacca gidip, o mübarek yerde günahlarından arınıp temizlenirsin” diye ekledi. Bir darbe de babamdan geldi: “Ama koca bir kalıp sabun alman lazım temizlenmek için!” Üçü birden kahkahayla güldüler.

Köyde geçirdiğim ve bana her şeyiyle köyü ve özellikle de köklü gelenekleri öğreten üç hafta boyunca sarhoş gibiydim. Ne Manuel'i ne de Bischofstrasse'deki diğer arkadaşlarımı aramıştım. Gün boyunca köydeki çocukluk arkadaşlarımla, özellikle de yanında huzur bulduğum ağırbaşlı dostum Müfit'le zaman geçiriyordum. Deli Ferda'nın sorularını duymak zorunda kalıyordum: Sahar'la güzel sevişiyor muyduk, bulutların üstünde uçuruyor muydum onu? Üç gün sonra onun tarzına alışmıştım artık. Mahrem konularla ilgili sorular sormaktan hiç çekinmiyordu, halbuki böyle bir şey köyün deli olmayanları için büyük bir tabuydu. Geceleri Sahar'ın yatağına

geri döndüm. Sahar final gecesinden sonra bir daha onunla sevişeceğimi ummaktan vazgeçmiyordu ama ben kız kardeşimin yanında gibi yatıyordum yanında, aramıza hep bir yastık eninde mesafe koyuyordum. Düğünden sonra her gece başka bir aileye yemeğe davet edildik. Ev sahiplerinin yeni evli çiftleri bir arada görebilmesini ve onların çift olarak sosyal hayata alışmalarını sağlayan önemli bir gelenektir bu anlaşılan. Bu köyde bir insanın sadece evlenip çoluk çocuk sahibi olunca bir değeri olduğunu anladım.

Köyün gelenekleri babam için sonuna kadar geçerliydi ve babam eşcinsellerden hiç hoşlanmazdı, ayıplardı onları. Kebap House’unda ya da sokakta homoseksüel oldukları tavırlarından belli olan iki erkek gördüğünde hep köyünden bir adamın hikâyesini anlatırdı. Adamın ismi birçok kızıdan sonra ilk oğul olarak doğduğu için “Rahmet”miş, ama sonradan ailesi içine düştüğü utanç verici durumu öğrendiğinde “Dert” demiş ona. Aşağı yukarı Beyto dedem yaşlarında olmalıymış, evliymiş, çocukları varmış; ama birkaç kere güpegündüz ya da gece karanlığında, bir ahırda ya da başka bir yerde, arkasına geçmiş bir dilenciyle ya da evden eve gezen bir satıcıyla yakalanmış. Büyük bir kavgadan sonra köyü terk etmek zorunda kalmış adam. Köyün askere giden ve bu yüzden de mecburen uzun seyahatler yapan erkeklerinden bazıları adamı şehrin otobüs garajında görmüşler tesadüfen. Gül suyu satıyormuş ve çoğu akrabası olan kendi köyünün insanlarını tanımazdan gelmiş. Bir daha hiç dönmemiş köye. Babam Kebap House’da, kendi dükkânında her gün bir çok eşcinselle hizmet verse ve her birine hem sipariş hem de hesap alırken teşekkür etse de düşüncesini hiçbir zaman değiştirmemişti.

Askerlik günlerinden bir eşcinsel hikâyesi daha anlatırdı. Babam eşcinselliğe her ne kadar kesinkes karşı da olsa ve altını çizerek, utanç verici bir durum olarak nitelese de askeriye'nin Tarık adındaki bu genç adamla ilgili tutumunu iğrenç bulurdu. Cahilce şeytana uyduğunu düşündüğü gence ordunun reva

gördüğü muameleyi kınardı, “Düşmana bile yapılmazdı ona çekitirdikleri” derdi.

Tarık askerlik sırasında kadını hareketlerle göze batmış babamın anlattığına göre, dişi bir kumru gibi cilveliymiş ve genç delikanlıların neredeyse hepsiyle fingirdiyormuş. Tavrı ve ses tonu, atkuyruğu saçlı, boyalı yüzlü bir kız çocuğu gibiymiş. Şüphelenmişler tabii eşcinsel olduğundan ama kendi kendisini ihbar edeceği kimsenin aklına gelmezmiş.

Eşcinsellere psikoseksüel rahatsızlık tanısıyla askerlik yaptırmadıklarını duyduğu için böyle bir şey yapmış Tarık. Önce alay etmişler Tarık’la, itip kakmışlar hatta bazıları, askerlik sırasında iki yıl boyunca ellerine kadın eli değmediğinden onunla seks yapmaya kalkmış. Genç delikanlı kırk kere sorguya çekilmiş, ona eşcinselliğin olmadığı daha güzel dünyalardan dem vuran doktorlara, şifacılar, hocalara ve kendisini tanrı zanneden kumandanlara hesap vermek zorunda kalmış. Burnu havada askeri yetkililerin sonunda ona inanacaklarını ve askerlik yapma zorunluluğundan onu kurtaracaklarını umuyormuş. Önce bu canavarca yöntemle katlanmak istemiyormuş Tarık ama arkadaşları onu ikna etmişler, askerlik süresince normal davranmasını önermişler. Ama Tarık aklını kaçırmış, onu neredeyse her gün eşek sudan gelinceye kadar döven amirlerine homoseksüelliğini ne pahasına olursa olsun ispat etmeye çalışmış. Bu ara bir gün çarşı izni almış, yakındaki şehre gidip kendisini para karşılığı becerecek birini zor da olsa bulmuş. Bu cinsel ilişki sırasında onun resmini çekmeyi kabul edecek bir fotoğrafçıyı da uzun uzun aramış, sonunda birini bulup tehditlerle ikna etmiş. Komutanlar sonunda bu fotoğraflar sayesinde homoseksüelliğine inanınca çürüğe çıkarılmış. Sözü geçen fotoğraflar kışlada uzun süre adeta bir iskambil kâğıdı gibi elden ele dolaşmış, ta ki daha yüksek rütbeli dini bütün bir subay yakana kadar eğlence malzemesi olmuş.

Manuel’le geçirdiğim ilk aşk gecesinden sonra eşcinselliğimi ebeveynime anlatmayı ciddi biçimde düşünmüştüm. Ma-

nuel bana bir coming-out rehberi hediye etmişti. O dönemde coming-out bizim arkadaş çevremizde çok popüler bir kavramdı. Ama bir zaman sonra, içinde büyüdüğüm Beyto kültürünün beni dünyanın bütün akıllı rehber kitaplarından çok daha fazla etkilediğini acı bir hayal kırıklığıyla fark ettim.

Ebeveynim Kebap House'da çalışırken yeni bir plan yaptım. Bütün diyalogları hazırladım kafamda, sonra prova ettim banyodaki küçük aynanın karşısında. Kendi cümlelerimi son derece yumuşak ve dostça söylüyordum, sanki birine bir şey rica edermiş gibi, babamın sert cevaplarınıysa öfkeli, sert, kararlı bir ses tonuyla ve gürlücesine. Fakat babamın eşcinsel olduğum haberine, bu büyük utanca, ailenin alnına sürülmüş bu kara lekeye nasıl bir tepki vereceğini aynanın önünde tahmin edemiyordum tabii ki. Kendi kendime prova yaparken bile durumun beni ciddi biçimde sıktığını fark ettim ama buna rağmen ebeveynimin öfkesine, bu benzeri görülmemiş fırtınaya karşı koyacak cesareti kendimde görüyordum.

İtiraf günü kahverengi bir takım elbise giymiştim. Televizyona çıkan ya da bankada çalışanlar gibi şıktım, tam ebeveynimin, özellikle de annemin, pek sevgili oğullarını görmek istedikleri gibi. Takım elbise giyerek onları sevindirmeyi özellikle istemiştim, çünkü kış ceplerinde birer yıldız olan ütüsüz pantolonlarımdan her zaman şikayetçiydiler. O akşam babamın dükkânı akşam ondan evvel kapatmak istediğini biliyordum, çünkü cilveli kravatlı adam diye adlandırdığı eşcinsel televizyon sunucusunun programını kaçırmak istemiyordu. Adamın jest ve mimiklerini severdi babam, kimse onun gibi fingirdeyemez derdi. Bu sunucunun zaman zaman sıra dışı tipleri programına çağırması babamın heyecanını iyice artırırdı. Zor bir iş gününden sonra bu keyfi hak ettiğini düşünürdü. Televizyoncu bir programına kadınlara kendisini saatlik olarak kiralayan bir adam getirmişti. Adamın sunduğu bu hizmetlerin organizasyonu için bir sekreteri, pazarlaması için bir web sitesi ve parlak kuşe kâğıda yarı çıplak fotoğraflarının ba-

sılı olduğu bir broşürü vardı. Babam pek tuhaf bulduğu bu hikâyeyi köyde heyecanla anlatmıştı arkadaşlarına ve pek eğlenmişlerdi. Babam hâlâ sunucunun Kebap House’a geleceği, ona acılı bir kebabla şöyle sağlam bir kahve sunup boşboğaz yamuk Ramo’nun hikâyesini anlatacağı günü bekler ama onu hiçbir zaman saygıya değer bulmamıştır, çünkü adam eşcinseldir.

Program başlamadan hemen önce Kebap House’a gittim o gün. Maaşlarının yarısını her ay babama bırakan birkaç biracı barda oturuyordu, önlerinde kocaman kahverengi bira şişeleri ve ellerinde kalın puolar vardı her zamanki gibi. Dükkânın her köşesine duman sinmişti sanki. Babam bir müşterilere bir saate bakıyordu. Ortalığı toplamaya ve temizliğe yardım etmek için gelmeme çok sevindiğini söyledi. Biracılar bir kebab daha ısmarlamak istediklerinde babam “Akşama bir yere davetliyiz, dükkânı kapatmamız gerekiyor” diye reddetti. Homurdanarak çıktılar dışarının soğuşuna, muhtemelen başka bir birahane aramak üzere yola koyuldular. Hızlıca yerleri süpürdüm, sonra da ıslak bir bezle sildim. Babam da masaları ve mutfak bıçaklarını temizledi.

Eve vardığımızda cilveli adamın programı başlamıştı, annem de demliğı ve ince belli, altın rengi süslemeli en sevdiğı çay bardaklarını hazır etmişti çoktan. Küçük masanın üzerine babamın en sevdiğı çerez olan sarı leblebi ve bir tabak dolusu renkli akide şekeri koymuştu. Programın ilk konuğuna gülüyordu annem. Yılan yetiştiren bir adamdı bu, açık renkli cildine yeşil yılanlarından birinin dövmesini yaptırmıştı.

Annemin köyde en sevdiğı meyve nardı. Bu gece de köyden getirdiğı bir narı ayıklamış, beyaz bir tabakla babama sunmuştu. Babam ağzına attığı her kaşık nar tanesinden sonra bu asil meyveye uzun bir methiye düzüyordu. Sonra, bir ara bize “Bu güzel ve asil meyvenin Batıda yetişmiyor olması buraların ne kadar çorak bir kültüre sahip olduğunun ispatıdır” diye bir konferans vermeye başladı. Annem “Her sakallıyı adam zan-

netme, anlattığı böyle ipe salmaz gelmez laflara da inanma” diyerek konferansın önünü kesti Allah’tan.

O akşam ben de şekerlerden yedim ve eski usul demlenmiş hakiki çay içtim. Televizyonun önündeki divanda annemle babamın arasında oturuyordum. Pek hoşlarına giden bir resimdi bu. Büyük şoka sokmadan evvel keyiflerini yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Televizyon programına iki yetim çocuğu evlat edinmiş bir eşcinsel çiftin de konuk olacağını gazetelerden okumuş ve annemlerin, iki yetimi evlat edindikleri için normalde reddedecekleri bu çifte daha bir sempatiyle bakacaklarını düşünmüş, bunu benim durumum için de bir şans olarak görmüştüm. Oranın gazetelerini okumadıklarından, programa kimlerin konuk olacağını annemle babam tabii ki bilmiyorlardı. Aslında hayatlarında gazetelere hiç yer yoktu, gazete okumak sanki affedilmez bir günahtı onlar için.

Çift –her birinin kucağında ağzında emziğiyle bir bebek– stüdyodaki izleyicilerin kuvvetli alkışları arasında parıltılı sahnede yerini aldı. O anda bebeklerden biri ağlamaya başladı. Adamların ikisinin birden bebekle ilgilenmesi; elbirliğiyle hazırladıkları biberonla sakinleşip ağlamayı kesene kadar kalpten gelen bir sevgiyle etrafında pervane olması çok tatlıydı. Biri bebeği, ağlamayı kestikten sonra da bağrına basmaya devam ederken diğeri ensesini okşayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Babam bir kakhaha attı, çünkü erkeklerin bu şekilde davranması onun için son derece alışılmadık durumdu ve bu hareketlerle onun gözünde zayıflıklarını açığa vurmuş oluyorlardı. Annem kuşkulu gözlerle televizyona baktı ve “Sanki böyle şeytana uymuş erkeklere her Allah’ın günü dükkânda hizmet verdiğimiz yetmezmiş gibi neden bir de bu programı seyrediyoruz?” dedi. Babam annemi duymazdan geldi, adamların onun gözünde kendilerini aşağılayan hatta gülünç duruma düşüren bu tutumlarını seyretmekten keyif alıyordu. Çayından höpürdeterek bir yudum alırken, bu insanlarda utanç duygusu

kalmadığını, bu çiftin ona bir kere daha kanıtladığını söyledi. Zaten utanma duygusunun toplumun yazılı olmayan bir kanunu olması gerektiğini hep söylemez miydi?

Bu arada çiftle söyleşmeye başlamıştı program sunucusu. Adamlardan biri hep alçak sesle konuşuyordu, daha kadınsı bir ses tonu vardı, ilişkide kadını oynayan oydu. Sesindeki yabancılaşıma, tavırlarının doğallıktan uzak olması beni bile rahatsız etti. İkinci adam daha iri yapılıydı, hatta biraz fazla kiloluydu, sesi de daha toktu. Kadın ve erkek rolleri gayet açık olarak dağılmıştı ilişkide. Anne baba olmanın verdiği güzel duyguyu anlattılar, normal şartlarda muhtemelen Doğu Avrupa'da kötü insanların eline düşecek iki yetim çocuğu büyütüyor olmanın verdiği tatminden ve nihayet toplumda saygı görmenin getirdiği memnuniyetten bahsettiler. Sunucunun, iki kere altını çizerek vurguladığı gibi, programıyla halka toplumdaki gelişmeyi gösteriyor olmaktan duyduğu sevinci fark etmemek mümkün değildi. Eşcinsel çift, artık derin bir uykuya dalmış bebekleri kucaklarında ve stüdyodaki misafirlerin ayakta alkışları eşliğinde programa veda edince babam da kendi memleketinden bir kanala zapladı. Eski, meşhur bir türkü çalındı kulaklarımıza, artık annemin de keyfine diyecek yoktu. Müziğin ritmine uygun dans ettirmeye başladı ellerini ve alçak bir sesle eşlik etti türküye: "Deste gül verin geline. Altın kemer bağlamış gelin ince beline..."

Bu cilveli adamı sevdiğini söyledi babam, çünkü geçenlerde yabancı düşmanı çevreleri yerin dibine sokmuştu televizyonda; ama bir not vermesi gerekse hiçbir şekilde iyi bir not veremezdi, çünkü bir erkeğin bir erkekle beraber olması mümkün değildi babam için, bütünüyle utanma duygusundan ve ahlak-tan yoksun olmak anlamına geliyordu bu.

Babam o akşam bize bir konuşma daha yaptı. Bu konuda eğitim görmüş bir uzman edasıyla eşcinselliğin zengin işi olduğunu söyledi. Bizim etrafımızda böyle şeyler olmazdı, çünkü ekmek peşinde koşuyorduk. "Biliyorum baba," dedim kendi

kendime melankolik bir şekilde “Dede Beyto’nun torunu eşcinsel olamaz!”

Babama ve teorilerine karşı çıkmadım, çünkü onu öfkelen-dirmek istemiyordum. Televizyonda memleketten halk oyunu oynayanları seyrediyor, bana dans motiflerinin anlamlarını açıklıyordu. Üç adım öne iki adım arkaya atılan adımlar, insana, geleceğe ve Allah’a her an bir adım daha yaklaşıldığını anlatıyordu.

Odama geçtim, yatağımın yanında durup planımı bir kenara bırakmalıyım diye düşünmeye başladım; ama ebeveynlerimize durumumuzu açıklamak üzere Manuel’le birbirimize söz vermiştik, bu nedenle ebeveynime aşkımı anlatmak ve Manuel’le ilişkimizi açıklamaktan vazgeçmedim. *Coming-out* su kadar ekmek kadar, hatta belki onlardan bile önemliydi. Oturma odasına geri döndüm, divanın yanında halının üzerine oturdum ve bir kafede gördüğüm, onu kafede gördüğümü iki kere altını çizerek söylemiştim, bizim ülkeden bir adamdan bahsetmeye başladım.

Bu adamı Manuel’le bulduğumuz kafelerde, sık sık ve farklı erkeklerle gerçekten de görmüştüm. Bir yandan birbirlerine olabildiğince yakın davranırken bir yandan da bizim dilimizle konuşurlardı. Eşcinsellere dair güler yüzlü, nazik, dostça kelimelerin, deyimlerin bizim dilimizde de bulunduğunu ilk kez bu adamın ağzından öğrenmiştim, halbuki ben bile bu dilde örneğin saygı ya da dürüstlük üzerine en azından onar değişik deyim veya sözcüğü bir çırpıda sıralayabilirdim. İlk defa bir erkeğin bizim dilimizde “biz eşcinseller” deyişini bu adamdan duymuştum. İlk karşılaşmamızda bakışlarımızı kaçırmıştık birbirimizden, ama bir zaman sonra bana hitap etti, konuşmaya başladık. Ama ne o ne de ben isimlerimizi söyledik, ya da nereli olduğumuzu veya nerede oturduğumuzu.

Babama ülkemizden gelen bu adamın hikâyesini anlatarak kendi hikâyemi de anlatmış olacağımı, babamın benim aslında kendimden bahsettiğimi anlayacak kadar akıllı olduğunu düşünecek kadar saftım: Genç adam, ben ona Elvan diyordum,

bana hikâyesini anlatmıştı. Annem divanın üzerinde pürdikkat kesildi. Televizyonun sesini kısıtı; ama ülkesinin folklorik kıyafetleriyle halay çekenleri seyretmeye devam ediyordu. Bakışlarını televizyondan ayırmadan böyle karanlık insanlarla nerede tanıştığını sordu. Sanki onu hiç duymamış gibi devam ettim anlatmaya. Elvan onu evlenmeye zorlayan annesine bir erkeğe âşık olduğunu söylemiş, annesi ona inanmamış, herhalde şaka yapıyorsun demişti. Namaz kaçırmayan müteedeyin bir annenin çocuğu böyle şeyler yapmazdı, bunlar gâvurların işiydi. Ama Elvan'ın bir erkekle çekilmiş mahrem fotoğraflarını görünce yakasına yapışmış, bin sefer sarsmıştı onu, bin sefer yüzüne tükürmüştü. Ağlamaya başlamış ve köye dönmeyi reddeden kocasının peşinden yaban ellere gelip oğlunun böyle kötü bir hastalığa yakalanmasına neden olduğu için bu durumdan kendisini sorumlu tutmuştu. Önce oğluna bağırarak, evden kovmuş, ama bir hafta sonra tekrar eve çağırılmıştı. Oğlu onu gece yarısı bileklerini keserek intihar etmek üzereyken bulmuş ve tabii hemen hastaneye götürmüştü. Babasına ve diğer akrabalara elbette hiçbir şey söylememişlerdi. Uzun süre acı çeken kadın bu değiştirilmesi mümkün olmayan durumu artık kabul etmiş, hatta bazen oğlunu arkadaşıyla beraber yemeğe bile çağırıyormuş. Daha ilk yemekte oğlunun arkadaşlarının şakalarına gülmeye bile başlamıştı.

Bu hikâyeyle, kendi hikâyemi anlatmadan evvel ebeveynimi bu fikre biraz olsun alıştırmak istemiştım.

Ama buna sıra gelemedi, babam doğrulup bana duvarları yıkacak kadar kuvvetli bir sesle şunları söyledi: "Onurlu Beyto ailesinin evladı! Ben seni, değerli zamanını böyle hasta insanlarla harcayasın diye mi okula gönderiyorum? Bunun için mi günde on altı saat çalışıp biracı sarhoşlara, ibnelere, eroinmanlara, yabancı düşmanlarına, genç yaşlı çeşit çeşit insana hizmet veriyorum? Böyle hasta insanlara bu memlekette yeterince doktor ve ilaç olduğunu söyle, gitsinler onlardan yardım alsınlar. Elvan kendi kültürünü hatırlasın..."

O anda annem babamın sözünü kesti, üç kere duvara vurarak, onun başına da böyle sorunlar çıkarmasın diye şeytanı hep böyle kovardı, meşhur cümlelerini söylemeye başladı: “Vah vah vah! Allah selamet versin, Allah yardımcıları olsun!” Sonra da devam etti: “Böyle bir şeyi duymak ya da görmek mecburiyetinde kalmaktansa kendi gözlerimi kendi ellerimle oymayı, kendi kulaklarımı kendi ellerimle kesmeyi tercih ederim.” Bu bütün aile için bir utançtı, hatta o soydan gelecek herkesin taşıyacağı bir yüz karasıydı. “Baban şu bizim köylü eşcinsel adamın hikâyesini, hani şu gülsuyu satan adamın, hep anlatırdı, biliyorsun. Kızları benim okul arkadaşım. Dünya güzeliydiler, ipek kadar narin, altın kadar değerliydiler, ama sadece babalarının günahları yüzünden, kim bilir kaç kızı kirletmiş yaşlı adamların evine kuma gidebildiler ancak!”

Televizyon programından bahis açtım tekrar, o iki adamın yetim çocuklara sıcak bir yuva vermesinin ne kadar hoş olduğunu söyledim. Bir çift olmaları o kadar da kötü bir şey değildi. Herkesin kendi hayatını yaşamaya hakkı olmalıydı, kimsenin kimsenin hayatına karışmaya hakkı yoktu. Babam yetim çocukları evlat edinecek yeterince kadın ve erkek var diyerek bana karşı çıktı. Örneğin kendisi de bu iki çocuğa destek olmayı üzerine alabilirdi, annem de çamaşırlarını yıkardı severek. O anda gözlerini hâlâ televizyondan ayırmayan anneme baktı. Babam önce ağzına bir şeker attı, sonra bu iki adam sadece toplum indinde kaybettikleri onurlarını kurtarmak için çocukları kullanıyorlar diye devam etti. Bu adamlar güler yüzlü hoş insanlar gibi görünmenin yanı sıra bizim hayal bile edemeyeceğimiz mesleklere de sahipler. O anda şedit bir sesle, bağırarak sözümü kesti annem, eşcinsellik zenginlere has bir şeydi, neden savunuyordum ki bu adamları.

Asıl aklımda olanı bir bilselerdi? Ayağa kalktım ve hem kendime hem de hiç hareket etmeksizin divanda oturan babama çay doldurdum. Tekrar yerime oturunca eşcinsellerden bütün kutsal kitaplarda da söz edildiğini, bunun tarihin her

döneminde mevcut bir gerçeklik olduğunu, bu gerçeklikten kaçmanın mümkün olmadığını, varlığını bir şekilde kabul etmek gerektiğini ifade ettim. Kutsal kitaplarda böyle bir şeyden bahsediliyor olabileceğine inanmadı babam. Örneğin bizim kutsal kitabımızda böyle bir şey yazmıyordu, her zaman yasaktı bu ve cehennemlikti. Ayağa kalkıp odadan çıktı. Fakat hemen ardından geri geldi, elinde o zamana kadar evde görmediğim bir kitap vardı. Babamın elinde herhangi bir kitabın bulunması beni o derece şaşırttı ki elinde bir yıldız tutsa ancak o kadar şaşırabılırdim. İnce kitabın sayfalarını karıştırdı, bir sayfada altı çizilmiş bir bölümü gösterdi. Görüldüğü kadarıyla bir sureden alıntıydı benden okumamı istediği bu bölüm. Ben pek istemediğimi belli edince de kitabı masanın üstüne koyup kendisi okumaya başladı. Peygamber bu bölümde başka bir halkın peygamberiyle ilgili bir yorum yapıyor-muş. Bizim peygamberimiz, Allah'ın selamı üzerine olsun, diğer halkın bu günahını yasaklamış. Bu tehlikeyle, demiş peygamber efendimiz, bütün gücümüzle mücadele etmeliyiz, bu hastalığın yayılmaması için her şeyi yapmalıyız. Allah erkeğe ve kadına arkadan yananları lanetler ve mezarlarında bile rahat ettirmeyecektir onları. Babamın böyle sözleri ağzına alması beni şaşırtmıştı, dilimi yutmuş gibiydim. Annem hiç karışmadan dinlemişti konuştuklarımızı. Bir yandan örgü örerken, kendimi bildim bileli beri örgü örerd, bir yandan da kısık bir sesle türkülere katılarak izlediği program sona erince, gülümseyerek, bu anlamsız zevzekliğe bir son vermemizi, bu tuhaf konuların bizi hiç ilgilendirmediğini söyledi. Niçin gecenin bu saatinde kafamızı patlatıyorduk. Eline bir kitap aldın ya artık başımıza alim kesilirsin diye kızdırdı babamı. Babam da bu kitabı ona, kısa bir süre önce, Allah'tan lüzumundan fazla bahseden bir memleketlisinin hediye ettiğini söyledi neşeli neşeli.

Mürekkep yalamış insanların, eşcinsellerin *coming-out*larını nasıl hazırlaması gerektiği üzerine yazdığı rehber kitabımda

ne yazık ki, eski törelerine taşlaşmış köklerle bağlı Beyto ailesi üyelerinin nasıl ikna edilebileceğine dair herhangi bir öğüt yoktu. Yenilmiş hissettim kendimi ve duygularımı onlara açmak için gereken cesareti tamamen kaybettim.

Bir sonraki sabah, annem dükkâna gittikten sonra, babamın dün içinden bir bölüm okuduğu kitaba göz atmak istedim, çünkü evde bir kitap bulundurması beni çok şaşırtmıştı. Hiçbir yerde bulamadım kitabı, anlaşılan saklamıştı, sanki yer yarılmış da içine girmişti kitap. Günler sonra gerçekten de dinimizin yeni ortaya çıktığı günlerde dahi erkeklerin erkeklerle ilişkilerinin bahis konusu olduğunu anlatan dini metinler buldum. Babam aslında pek dindar bir insan değildi, onun için din sadece disiplin sağlama açısından faydalıydı, bu nedenle bu metinleri babama göstermeyi gereksiz buldum. Hiç olmazsa kendime itiraf etmeliydim, onunla durumumu konuşacak gücüm yoktu artık.

Babam öne süreceği bir şey kalmayıp, kendisini köşeye sıkışmış hissettiğinde her zaman Dede Beyto'ya başvururdu. "Beyto erkeği olarak bunu yapmamız caiz değildir" cümlesi pek meşhurdu. Dede Beyto öleli çok olmuştu gerçi ama ruhu sanki ondan hiçbir zaman kopmak istemeyen bütün aile üyelerine dağıtılmıştı ve yaşamaya devam ediyordu. "Beyto olsa ne derdi buna?" sorusu iş hayatında da evlilik meselelerinde, özellikle de kızın ya da oğlanın Beyto kültürüne layık olup olmadığı hususu konuşulurken, çok sık gündeme gelirdi. Bir erkeğe âşık olmama Dede Beyto'nun ne diyeceğini ben de bir kere kendime sormuştum. Bir gün dükkânda anneme yardım ediyordum, annem artık pek de genç olmayan iki adamın masasına bakıyordu. Kebaplarını beklerken ele ele oturuyorlardı. Beyto dedem bu adamlara ne derdi diye takıldım anneme. Annem de gülerek -ciro iyiydi o gün- tezgâhtan mutfağa doğru yürüdü ve "Sair zamanda pek inatçıydı ama burada bu adamlara o da uslu uslu hizmet verecekti mecburen" dedi, "çünkü o da buradan gelecek ciroya mahkûm olacaktı."

Bildiğim kadarıyla pek dindar olmayan babam havalanırken her zamanki gibi annemin elini tutup dua okumaya başladı. Sadece uçak seyahatlerinde, o da havalanırken ve inerken dua okurdu. Sadece bu anlarda kendini ölüme yakın hissettiğini söylemişti bir kere. Az sonra, kaptan uçuş yüksekliğimizi henüz söylemişti ki annemle babam yorgunluktan uyuyakalmışlar, usulca horlamaya başlamışlardı bile. Düşün günümünden beri ilk defa yüzlerine baktım. Güven veren, mert yüzleriyle yine de çok seviyordum onları. Aslında çok sevdikleri tek oğullarının mutlu olmasını istemekten başka bir şey yoktu akıllarında. Katı köy kültürünün cenderesin-

den kurtulmayı hiçbir zaman istememişlerdi. Köylerine her zaman sadık kalacaklardı.

Havaalanı yolunda hiçbir zaman olmadıkları kadar sessizdiler. Ayrılmanın getirdiği melankoli ve hüznün, küçülmüş gözlerinden ve mutsuz ruh hallerinden okunabiliyordu. Civcivlerini tilkiden koruyan anaç tavuk gibi sinirliydiler, babam durumlarını kendine has deyişle böyle betimlerdi herhalde. Havaalanının giriş kapısında vedalaşırken amcam da hüznü lendirdi beni. Kızını terk edecek ve böylece onu kirletilmiş bir kızın babası yaparak onuruyla oynayacaktım. Bu niyetimi ona itiraf etmediğim gibi tam aksine bir de Sahar'ın vizesi ve diğer resmi evrak için gereken her şeyi yapacağıma söz vermiştim amcama. Utanç duyuyordum bu durumdan. Amcam, devlet kademelerinde bir sürü dostu olduğu için İlçede gerekli evrakı hızlıca ayarlayabileceğini anneme kabarak anlatıyordu. "Eski meyhane arkadaşları, bugünün cami arkadaşları!" diye ekledi gürültülü bir kahkaha eşliğinde.

Beyto köyünün hava sahasını terk edip benim için birbirinden havayla su kadar ayrı olan bu iki dünyanın arasındaki sınırı geride bıraktığımızda mutlu oldum.

İnişten sonra havaalanında olanların hiç yaşanmamış olmasını yeğlerdim ve düşmanımın bile başına gelsin istemezdim. Büyük bir şok yaşadım ve geri dönmekten duyduğum sevinç bir anda uçup gitti. Bavulları beklerken camın ardındaki bekleme bölümünde Manu'yu fark ettim. Elinde kırmızı bir gülle, hiç hareket etmeksizin duruyor ve dışarı çıkan yolculara bakıyordu. Beni fark edince bizi ayıran cama doğru koştu, dudaklarını cama yapıştırarak bana bir öpücük gönderdi. Bir anda ter içinde kaldım, vücudum sanki elektriğe tutulmuş gibi titremeye başladı. Hâlâ üzerinde bir tane dahi bavul olmadan dönen bandın önünde bekleyen annemle babama dışarı çıkacağımı, benim bavulumu da almalarını söyledim. Annem şaşkınlıkla bir şey mi oldu diye sordu; ama bir cevap alamadı benden. Baş ağrısından ve uçuş sırasında tıkanan kulakların-

dan şikayet etmeye başladı. Babam da kendi kendine “Ağır bavulları o alsa ne iyi olurdu halbuki” gibi bir şeyler söyledi. Annemle babamın şikâyetlerinin bitmesini beklemekten vazgeçtim ve dışarıya koştum. Manuel beni görünce yüzünde güller açtı. Kollarını açarak bana doğru koştu, kucakladı. Fakat dudaklarını yanağımda hissettiğim an bütün vücudumla titremeye başladım, geriye çekilip kendimi onun kollarından ve öpücüklerinden kurtardım. Bizi seyredenler olup olmadığı Manuel’in umurunda değildi. İyice afallamış bir halde o da çekti kendini. Sonunda görüşüyor olmaktan çok memnundu ama artık biraz daha açık olmanın vakti gelmemiş miydi? Hızlıca annemlerin yakında olduğunu ve havaalanında büyük bir kavga, daha doğrusu bir deprem başımıza gelsin istemiyorsa biraz dikkatli davranması gerektiğini fısıldadım. Bir adım daha geri çekildi, iç geçirip “bu gizli kapaklılıktan, bu ödleklikten vazgeç artık?” dedi. Nasıl olsa günün birinde ortaya çıkacaktı ilişkimiz. En kısa zamanda ebeveynime anlatmak zorundaydım durumu. Manu’yla tartışmaya girmedim, çok canımı acıtmıştı gerçi ama beni ödleklikle suçlamasına da cevap vermek istemiyordum. Sadece kısa bir an için elini tuttum.

Biraz sonra annemler de geldi. Babam bavullarımızı bir arabaya üst üste koymuş sürüyor annem sadece ceketleri taşıyordu. Manuel’in bir anda ortaya çıkmasından pek de memnun olmadıkları gözlerinden anlaşılıyordu. Babamın anneme “Bu çocuğun burada olması hasta ediyor beni” diye fısıldadığını duydum. “Beyto bugün evde kalır bize yardım eder diye umuyordum halbuki” diye devam etti. Ama her şeye rağmen gülümsemesini sürdüren Manuel’in bavullara yardım etme teklifini yine de kabul ettiler. İki büyük bavulu –birinin içinde Sahar’ın işli masa örtüleri veya el dokuması yastık kılıfları gibi çeyizi vardı– en yakındaki kafe-bara taşıdı Manu. Babam üç hafta sonra nihayet en sevdiği kahve olan duble espressoyu içebilecekti. “Bu memlekette ancak bu kahveyi içersem aylıblıyorum” derdi hep.

Babamın, etrafında toplandığımız bistro masasına kahveleri getirmesiyle aniden seyahatimizi anlatmaya başlaması bir olmuştur. Dehşet içerisinde kaldım. “Yazık, keşke sen de bizimle olsaydın” dedi Manuel’e gülerek. “Beyto’ya öyle bir düğün yaptık ki şimdiden efsane oldu dillere!” Kanım adeta damarlarımda dondu, dizlerimin bağı çözüldü, düşmemek için masaya tutunmak zorunda kaldım. O an boğabilirdim babamı. Sarıyeşil gözleri birer erik kadar büyüyen Manu alçak ve titrek bir sesle bir, iki, hatta üç kere tekrarladı: Doğru mu duymuştun, evlenmiş miydin? Babamla annem gülümseyerek baktılar birbirlerine, çünkü büyük övünç kaynağı meşhur düğünden bahsediliyordu. Babam kahvesine süt ve şeker ekledi, uzun uzun karıştırırken düğünü bütün ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu. Ağırloadığı misafirlerin çokluğu gururlandırıyorodu onu. Bölgenin en iyi müzisyenlerini ayarlamıştı, düğünün güzelliği güneşin parıltısını gölgede bırakmıştı. Konuşmasını bitirip kahvesinden bir yudum içti. Bu arada uzun zamandır hasret kaldığı kahvesini de göklere çıkarmayı ihmal etmiyordu. Aslında oturduğum bar sandalyesinin üstünde yumuşacık dolgu kapitone bir minder vardı ama ben kızgın demir bir kazığın üstünde oturuyor gibiydim, sanki birileri iliklerimi boşaltıyor, gözlerimi oyuyordu. Sıkı sıkıya masayı tutan ellerim titriyordu. Manuel’in yanında oturan annem çantasından Sahar’la beni ele ele gösteren bir fotoğraf çıkardı. Üzerine doğru dürüst oturmayan damatlığıyla ben, parıldayan bembeyaz gelinliği içinde Sahar’a babasının evinden gelin arabasına eşlik ederken çekilmişti fotoğraf. Annem kısıtlı kelime dağarcığıyla Sahar’ın dillere destan güzelliğini tasvir etmekte zorlanıyordu. Manu hipnotize olmuş gibi fotoğrafa bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sahar’ın güzelliğini, yürekliliğini, zarafetini, beline kadar güzel saçlarını, zeka fıskıran gözlerini, bir yaz gecesinin dolunayı gibi yüzünü, ceylan gibi endamını, kiraz dudaklarını, soylu bir kısrak gibi kendinden emin yürüyüşünü ve baldan tatlı dilini anlatacak deyimleri bulamıyordu annem. Gözleri-

min içine bakıyor, bakışlarıyla bütün bunları Manu'ya tercüme etmemi istiyordu. Bu isteğini yerine getirmek yerine Manu'nun yüzüne baktım. Yüzü elinde tuttuğu porselen fincanın bembeyaz rengini almıştı. Kahvesinden bir yudum bile içmemişti, soran ve afallamış bakışlarla bakıyordu bana. Yaşadığı şokla aşkımızı babamla anneme anlatacak diye korktum, işte o zaman havaalanı tam bir cehenneme dönerdi. Bir şeyler söylemeliydim; ama sanki biri dilimi bağlamış gibi hissediyordum. Kendimi topladım, çünkü kabak benim başıma patlayacak bütün bunların hesabı bana çıkacaktı. Bu şakayı sonra açıklayacağımı fısıldayarak söyledim Manu'ya. O anda babam araya girdi kararlı bir jestle, elindeki fincanı gürültüyle masanın üzerine bıraktı ve bizim dilimizde, düğünü neden şaka olarak nitelendirdiğimi sordu. Dünyanın en iyi kızını almıştı bana. Bu andan sonra da bu konuyla ilgili hiçbir şey demedi, sadece kahvesini övmeye devam etti. Köyde üç haftadır bu kahvenin hasretini çekmişti.

Sırrımızı açığa vurmadiğı için Manu'ya bugün dahi müteşekkirim. Babamın patlamasından sonra bir an sessizlik hâkim oldu masaya. Sonra annem babama bizim dilimizde Manuel'i kastederek "Delikanlı düğün haberini duyunca sanki Sahar'ı onun elinden almışız gibi neden bu kadar üzüldü?" diye sordu. Babam "Belki o da sıcak bir yuva, iyi bir kadın hayal ediyordu, gün boyu çalıştıktan sonra eve gelince sıcak bir yemek bulmak istiyordu, şimdi yaşıtı Beyto adam olup bütün bunlara kavuşunca kıskandı onu" diye cevap verdi. Anneme göre babasız yaşadığından gerçek bir aile hayatı olmayan Manuel'e bir kadının sıcaklığı iyi gelirdi. Su alma bahanesiyle bara gittim, Manuel de arkamdan geldi. Bizi ebeveynimin gözlerinden saklayan yuvarlak bir sütunun arkasında durdum. Bakışları çok üzgündü, gözleri yaşarmıştı. Şimdi tek başına gitmesini, annemlere çalışması gerektiğini söylemesini önerdim, olan biteni ona akşam buluştuğumuzda anlatacaktım. Bu lanet şaka aslında hiç de şaka değildi, tamamen gerçektir. O da şok geçir-

diği ve bütün bunlar şaka mı gerçek mi, emin olamadığından tepki gösteremediğini belirtti. Babamın köyden, kimsenin doğru dürüst anlamadığı hikâyeler anlatmasına alışkındı. Ama artık her şeyi, bu alçaklığın her ayrıntısını bilmek istiyordu. Benim hatırım için şimdi git diye yalvardım ona, akşama her şeyi anlatacaktım. Yapacaktı istediğimi, ama sadece burada kötü adam olmak istemediğinden yapacaktı. Bunları söyledi ve gitti, hem de ebeveynime veda etmeden. Onun niye böyle sahibi yem vermediği için ksen bir keçi gibi çekip gittiğini soran anneme cevap vermedim.

Bir taksiye binip eve gittik. Annem takside de Manuel'in evlilik haberine neden bu kadar tepki verdiğini ağzımdan almaya çalıştı. Hiçbir şey söylemedim. Babam Manuel de her halde evlenmek istiyordu diyerek bildik teorisini bir kere daha gündeme getirdi. O vaktiyle annemle evlenirken de köydeki delikanlıların çoğu karalar bağlamış. Bıyık altından glmse-yerek arka koltukta oturan anneme baktı. Bu iltifatların tadını çıkaran annem de ağzı kulaklarında aynaya gülümsüyordu. Babam son olarak sakalları çıkmaya başlayan her gencin hayalini evlenmek olduğunu ekledi. Bu saçma sapan teorilere karşı çıkmadım, Manu'nun, arkadaş çevremizde benim evlilik hikyemden bahsetmemesini nasıl sağlayacağımı düşünüyordum.

Babam tabiri caiz ise kötü cini şişeden çıkarmıştı. Ben tek başıma bu kadar kısa sürede, Manu'ya sırrımı açacak cesareti kendimde bulamazdım. Bugünden bakınca babamın Almanya'ya geldiğimiz gün havaalanında bu konuyu açarak sırtımdan önemli bir yükü aldığını görüyorum.

Eve gelmemizle beraber bavulları sahanlıkta bırakıp hemen dükkâna koştu babam. Kapı ağzında binbir türlü iş bekliyor beni diye bağırdığını duyduk. Annem yorgunluktan oflaya pufлая bavulları boşaltmaya başladı. Ben de üç haftadır havalandırılmamaktan küflü peynir kokmaya başlayan evimizi havalandırdım. Mutfağa oturup bir bardak çay içmeye

niyetlendiğimizde annemin ilk sorusu Sahar’la beraber kullanmak için hangi odayı tercih edeceğim oldu.

Bu soru adamakıllı sarstı beni, aynı zamanda hızlıca harekete geçmem gerektiğini gösteren bir uyarıydı. Annem bu evin köydeki evimizden oldukça küçük olduğunu ekledi ve devam etti: Benim odam sokağa bakıyordu, Sahar için fazla gürültülü olurdu. Çeylanı, şehrin gürültüsüne ve Bischofstrasse’nin ay-yaşlarının naralarına alışkın değildi. Bizim daha sakin bir odayı kullanmamız için babamı ikna edecekti. Hiçbir tepki göstermedim, bunun üzerine annem kendi kendine söylenmeye başladı: Güzeller güzeli Sahar’la üç beş gün evvel düğün yapmış damat sanki ben değil de oymuş gibi hissediyordu kendisini. Başkaları böyle asil bir kızla evlenselerdi güvercinler gibi taklalar atarak göklerde uçarlar, karılarını rahat ettirmek için her şeyi yaparlardı. Ben de hiç olmazsa Sahar’ın vizesi ve diğer belgeler için gerekenleri yapsaydım. Başımı sallayarak onay verdim.

Evi temizlerken anneme yardım ettikten sonra ben yokken neler kaçırdığımı öğrenmek için işten arkadaşlarla buluşmak istiyorum diyerek veda ettim ona. Annem de kapının eşiğindeydi, önlüğünü takmıştı, “Dükkânda işler iyiydi Allah’tan”, babam yardıma gelmesini istemişti. Arkamdan “Artık evli bir erkeksin, enseni ısırın kızlar filan yok anlaşıldı mı?” diye fısıldadı. Bundan böyle olgun bir erkek olmalıydım, halim tavrımdan kıyafetlerime ve arkadaş seçimime kadar her şeyimle. Gece yarılarına kadar kaygısızca, hiçbir şey düşünmeden, solumsuz arkadaşlarımla sürtmenin vakti geçmişti artık. Merdivenleri koşar adım inerken “Artık beyler paşalar gibi yaşadığın günler geride kaldı” dediğini duydum son olarak.

Manuel ve annesinin oturduğu bitişik nizam yapılmış evin ahşap bahçe kapısını açarken önemli bir sınava girecekmiş gibi çekingen ve tedirgindim. Manuel bahçede, yeşil boyalı metal masada oturuyordu. Boya yer yer dökülmüştü, altından pas görünüyordu. Hafif bir yağmur çiselemesi ve ıslanması onu rahatsız etmiyor gibiydi. Uzun sarı saçlarını toplayan lastiği takmamıştı, omuzlarına dökülen saçları kafasını bir yemeği gibi örtüyordu. Masanın üstüne bir avuç çakıl taşı vardı, onlarla oynuyordu. Masanın altına sanki bir marketin rafına dizilmiş gibi gayet düzenli bir şekilde sıraladığı altı bira şişesini ancak daha sonra fark ettim. Karşısındaki ahşap banka oturdum. Kafasıyla selamladı beni ve kafasını kaldırıp yüzüme

bakmadan istersen bir bira al dedi. Elindeki şişeden bir yudum içip dudaklarını yaladı, sonra elindeki yarı dolu şişeye bakarak, kinik bir tavırla “Yoksa artık alkolden de vazgeçtin, işler oraya kadar geldi mi?” diye sordu. Bir şey içmek istemiyordum; ama bahane olarak köyde her gün başka bir yemeğe davetli olduğumuz için kilo aldığımı söyledim. Daha da fazla yağ bağlamak istemiyordum. Herhangi bir tepki vermedi. Bir an için sessiz kaldık ikimiz de.

Annesi evde olmadığından, son günlerde sık sık yaptığı gibi okumaya, dağ evine gitmişti, onu telefonla aradığını ve tatilden getirdiğim tatsız sürprizi anlattığını söyleyerek tekrar başladı konuşmaya. Halbuki o kadar sevinmişti ki dönüşüme. Masallara layık düğünümün uğursuz hikâyesinin gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Kendimi bu kadar düşüncesizce, bu kadar tedbirsizce çağın gerisinde kalmış ebeveynime, cahil köylülere teslim etmem onda büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Önce ne olup bittiğin iyice bir dinlemesi gerektiğini, ancak ondan sonra beni yargılamasını, bana kızmasını kabul edeceğimi söyleyerek lafını kestim. Ayrıca her şeye rağmen annemle babam hakkında kötü şeyler söylemesine de izin veremezdim.

“Hem kendinle hem de benimle taşak geçtin!” diye hırladı bana ve elindeki çakıl taşlarını masanın üzerindeki şişeye atmaya başladı. Sonra birden ayağa kalktı, yarısı çürümüş bir elmayı çimden alıp suratıma doğru tuttu. Gözleri kızarmıştı ve renkli bilyeler gibi parlıyordu. Bağırmaya başladı: Gözünde değerim bu çürük elmadan daha fazla değildi. Sakinleştirmeye çalıştım Manuel’i, bu kadar yaralayıcı sözler söylemeden evvel bir kerecik dinlemesini rica ettim. Çok uzaklarda, sanki derin bir kuyunun dibinde gibi görünen gözlerinin içine baktım. O bağırmaya devam ediyordu, bir haındım ben, bir korkaktım, zayıf karakterliydim. Elindeki elmayı bahçenin çitine fırlattı, elma paramparça olmuştu. İşte bu paramparça olan elmadan bir farkı yoktu ilişkimizin. Bu cümleyi bir kere daha bağırarak

söyledi ve her heceyi iyice vurguladı. Ayağa kalktım, masanın kenarına dayanarak ona doğru eğildim ve gayet kararlı bir şekilde artık beni dinlemesi gerektiğini söyledim ona. Yeterince aşağılanmıştım, bir de onun bana böyle nobran davranmasına izin vermeyecektim. Bunu seni evlendiren annenle babana söyleseydin dedi olanca hırsıyla.

Sonra sustu, sadece ara sıra kafasını sallıyordu. Sigara kâğıdıyla tütün koydu masanın üstüne, cebinden içinde ot olan küçük bir kesecik çıkardı, tütünle otu karıştırıp bir sigara sardı kendine, sonra babamın bir ara köyden getirip ona hediye ettiği gümüş renkli çakmakla yaktı. Derin bir nefes çekti, sonra dudaklarını bir deve gibi büzerek dumanı havaya üfledi. Annesinin nasıl bir tepki gösterdiğini sordum. Uzun süre sessiz kalmış, sonra da sadece “Hiç anlamıyorum dünyayı” demiş, “ben Beyto’nun güçlü bir kişiliği olduğunu düşünürdüm, neden böyle körü körüne teslim olduğunu anlayamadım” diye devam etmiş. Her şeyi bilen annesi daha sonra da çeşitli teoriler üretmiş: Belki de biseksüelmişim, belki de hâlâ ebeveynimin kültürüne takılıp kalmışım fazlasıyla. Manuel de annesine benim güçlü bir kişiliğim olduğunu düşünüyorsa eğer, yanıldığını söylemiş. Gerçekten kendine güvenen ve güçlü bir kişiliğim olsa ebeveynimi çoktan cinsel tercihlerimden haberdar eder ve böylece bu boktan evlilik komedisini yaşamak zorunda da kalmazmışım. Annesi kızın kim olduğunu da sormuş. Manu da annemlerin, günün birinde gelin olarak Bischofstrasse’ye gelecek akrabadan bir kızdan hep bahsettiklerini hatırladığını söylemiş.

Manuel ayağa kalkıp eve girdi. Birkaç dakika sonra tekrar dışarı çıktığında elinde bana getirdiği bir şişe bira vardı. Şişeyi masanın kenarında açıp benim önüme doğru masaya koydu. İçerden iki de fotoğraf getirmişti. Gerçekten de fotoğraflardan birinde Sahar benim yanımdaydı. Ele ele tutuşmuştuk ve kame-rayaya gülümsüyorduk. Benim üzerimde kareli bir gömlekle kımızı bir kravat vardı, Sahar’sa ayak bileklerine kadar uzanan

çiçekli bir entari giymişti. Fotoğrafın hikâyesini de hatırlıyordum: Babam beni ve annemi henüz yanına, Bischofstrasse'ye almamıştı, biz hâlâ köydeydik. Tatile köye geldiğinde, kendi makinesiyle -o zaman bayağı olay olmuştu bu makine köyde- çekmişti bu resmi. Fotoğrafı Manuel'e gösterdiğimde, kravatım ve itibayla taranıp yandan ayrılmış kaküllü saçlarımla pek uslu göründüğüm için onda kalmasını istemişti. Ben de fısıltılı bir sesle artık birer yetişkin olduğumuz için çok üzgünüm demiştim.

Dilimizi yutmuş gibi oturduk bir süre bahçede, Manu bir iki bira daha içti, sonra boş şişeleri sokaktaki çöp kutusuna attı. Benim kendi açımdan olup biteni açıklayacağım bir konuşmaya hazır değildi. Kırılmıştı, dili de ağırlaşmıştı. Bana sadece kızla bir şey yaşadın mı diye sordu, cevap vermedim. Ardından üç kere aynı soruyu sordu ve sesi her seferinde daha da tizleşiyordu. En sonunda kafamı hayır dercesine salladım. Bu birbirimizi tanıdığımızdan beri ona söylediğim ilk yalandı. Ben de bu boktan durumdan kurtulmak istiyorum dedim Manu'ya; ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kızın buraya gelmesini engellemek istiyor muyum, istesem de engelleyebilir miyim, onu da bilmiyordum. Bir tepki vermedi. Cevabımın onu sakinleştirmesini umuyordum; ama birbiri-mizle konuşabilmek için gereken kelimeleri bulamıyorduk.

Aniden korkunç bir ses çıkardı, bir aslan gibi kükredi, yerimden sıçramıştım. Suratı kırmızı mavi karışımı bir renge büründü. Ödleksin, diye bağırmaya başladı, beni aldattın, yalancısın. Defalarca tekrarladı aynı sözleri. Masanın üzerinde duran çakıl taşlarını suratıma fırlatınca kalktım ve yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdım ve beni aşağılamaya son vermesini söyledim. Bundan sonra neler olduğunu bilmiyorum, sonunda iki dövüş horozu gibi birbirimize girmiştik. Tekme ve yumruklarla acımadan, sanki iki can düşmanıymışız gibi vuruyorduk. Ancak bahçe duvarının üzerinden, "Durun, birbirinizin canını yakmayı bırakın!" diye adeta yalvaran yaşlı komşunun sesini duyunca kendime geldim.

Üstüme başıma çeki düzen verdim, gömleğimi pantolonumun içine soktum, bir mendille yüzümü sildim ve vedalaşmak için hiçbir şey söylemeden bahçe kapısına doğru yöneldim. Manuel'in ağlıyor olması beni hiç ilgilendirmiyordu. Küfredererek bana bağırdığında cevap vermedim. Ancak dakikalar sonra yanlış yöne doğru yürüdüğümü fark edecektim.

Manuel'le bundan önce de bir kere, bilgisayar eğitimimizin ilk yılında, çok kötü kavga etmiştik. O, günlerden beri deli gibi beklediği coming-out günü diye adlandırılan günde bütün dünyaya eşcinselliğini haykırmak için yanıp tutuşur ve sonunda bu kararını gerçekleştirirken ben bu adımı atmaya hazır olmadığım için bütün gücümle direnmiştim. Eşcinselliğim nedeniyle cehennemde yaşayan ben bugün de hazır değildim. O coming-out gününde aşkımı herkese anlatacak cesareti kendimde bulamadığım için Manu beni korkaklıkla, eski moda olmakla ve dürüst olmamakla suçlamıştı, bunu bütün arkadaşlarımızın önünde yapması iyice canımı acıtmıştı. Kısa bir süre Olaf'la çıkmış ve hatta yatmış, bu durumu da benim onu hayal kırıklığına uğratmamla açıklamıştı. Onu Olaf'ın kollarına atan bu acıydı. Sıkı bir kavga etmiştik. Sadece birbirimize ağır küfürler etmemiş, iki dövüş horozu gibi saldırmıştık da. Ancak birbirimizin yeterince canını acıttıktan sonra ve yenilemeyince vazgeçtik kavgadan. Tekrar barışmamız saatler sürdü. O benim kararımı ben de onunkini kabul edecektim. Bu anlamsız kavga bizi, hiçbir zaman hemfikir olmasak da, sonraları çok güldürmüştü.

Manuel kendi ailesinde, hiçbir zaman bulunamayan bir kara kutuda saklanan birçok sırrın olduğunu söylerdi sık sık, bunun için bizim aşkımızın da böyle bir kara kutuya girmesini hiçbir şekilde istemiyordu.

Onun için çok önemli olan iki şey vardı. Birincisi ilk tanıştığымdan beri babasının kim olduğunu öğrenmek isterdi, annesi Manu'nun bütün baskısına rağmen babasıyla ilgili tek kelime etmemişti. İkincisi beni eşcinselliğimi açıklayacak ve

bunun arkasında duracak olgunluğa taşımaktı. Her iki hedefine de ulaşamamış olmayı büyük bir yenilgi olarak hissediyordu ve keyifli bir anımızda itiraf ettiği gibi bu durum onu öfkelen diriyordu. Manuel benim için her *coming-out*dan daha değerliydi.

Benim kökenim ilişkimizin üzerinde koca bir gölge oluştuyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk. Keyfi yerindeyse daha fazla şeye katlanıyordu Manuel. Ama eğer kendiy le barışık değilse ya da herhangi bir sorun canını sıkıyorsa yaralayıcı olabiliyor ve eski benliğimden sıyrılmak istememekle suçluyordu beni. Ben de eşcinselliğini bir bayrak haline getirmeye ve bunu kişiliğinin de önüne çıkarmaya eğilimi olduğunu iddia ediyordum. Herkese ilişkimizi anlatma ihtiyacı duyuyor, nerede olursak olalım elimi tutmak istiyordu ki bunu kamuya açık yerlerde evli eşcinsel çiftler bile yapmıyordu.

Coming-out günü kutlamalarına seyirci olarak gitmiştim. Hepsi genç ve güzel kadın ve erkekler, rengârenk elbiseler içerisinde belediye sarayıyla okul arasındaki bir meydanda toplanmışlardı. O günün dünyasına, herkesin duyacağı kadar yüksek sesle ve anlayacağı şekilde açık olarak, aşk konusunda herkes ten bambaşka tahayyülleri olduğunu haykıracaklardı. Bunun öncesinde bir geçit yapılmıştı şehrin sokaklarında. Bazı seyirciler geçit alayına karanfiller atmıştı, bazıları da çürük domates ve yumurtalar. Tek bir dileğim vardı o gün: Bischofstrasse'den geçmesinler ve ebeveynim, elinde kocaman bir pankartla en başta yürüyen Manuel'i görmesin. Çünkü görselerdi benim böyle çürümüş bir gençle daha fazla arkadaşlık etmeme izin vermezlerdi. Senelerce aynı masada oturup beraber yemek yediğimiz Manuel'in eşcinsel olması onları büyük hayal kırıklığına uğrattırdı.

Meydanda kalabalığa karıştım, kimlerin katıldığını ciddi biçimde merak ediyordum. Kadınlı erkekli grup meydanı doldurmuştu, gürültülü bir kalabalıktı bu. Bazıları müzik yapıyor, bazıları koro halinde şarkı söylüyor, bir kısmı da ıslıkla eşlik

ediyordu. Popolarını birbirine değdirerek dans eden adamlar, birbirini burnundan öpen kadınlar vardı. Kalabalığın içersinde okul yıllarından tanıdığım birkaç kişinin de olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Kutlamaların doruk noktasında eşcinselliklerini ilk kez açıkça ilan edecek iki genç adam sahne aldı. Başlangıçta yabancı bir evde gezinen bir kedi kadar dikkatli ve ürkek olan çift biraz sonra yakınlaştı, üzerinde uzun bir palto olanı saçları kazınmış arkadaşını belinden tutup kendine doğru çekti, elinin ayasını öptü. Ağır çekimde gibi gerçekleşen bu seremoni sırasında bütün meydan, büyülenmiş gibi sessizce onları izliyordu. Daha sonra, iki genç adam dakikalarca sarmaşıp dudak dudağa öpüşmeye başlayınca meydana kalabalıktan sağlam bir gürültü koptu. Sevinç çığlıkları, ısıklar ve alkışlar birbirine karıştı. Bu sırada birkaç çift televizyoncuların mikrofonlarına eşcinsel aşkı anlatıyorlardı. Bu cesur açıklamaları akşam çeşitli kanalların haberlerinde izledik, böylece geniş bir kitleye ulaşmış oldular.

Bir taraftan bu insanları kıskanıyordum, çünkü ben hâlâ eşcinselliğim ortaya çıkacak ve ailemde bir depreme neden olacak korkusuyla yaşamak zorundayken onlar bu kutlamayla üstlerindeki ağır örtüyü atmışlar, hafiflemişlerdi; diğer taraftan kendi çekincelerimi ben dahi bir Beyto olmamla ve ailemin katı prensipleriyle açıklıyordum.

Manuel'le şiddetli kavgamızdan sonra akşam boyunca sokaklarda amaçsızca dolaştım Art arda boşaltıyordum bira şişelerini, içimde fırtınalar kopuyordu. Akşamın geç saatlerinde yorgun bir halde eve döndüğümde annemle babam eve gelmişlerdi çoktan. Babam selamımı kafasını kaldırmadan aldı. Ortadaki küçük masanın yanına yere oturdum. Babam okuma gözlüğünü takmıştı, orta masasında, çaydanlığın ve çerez dolu küçük kapların yanı başına üst üste dizdiği yüzlerce küçük kağıdı tek tek eline alıyor, inceliyor, üzerlerine not edilmiş rakamları büyük beyaz bir dosya kağıdının üzerine alt alta sıralıyordu. Hayal kırıklığına uğradığını söyledi, o yokken düşündüğü ciroyu yakalayamamıştı dükkân. İç geçirerek kendi

kendine sordu, eksik kalan parayı nasıl bulacaktı şimdi. En iyisi benimle beraber bir bankaya gidip kredi almaktı herhalde. O ana kadar sesini çıkarmadan köyden getirdiği elışı örtüleri ütölemeye devam eden annem kafasını kaldırıp ne olursa olsun borçlanmamasını söyledi babama; borçlanmamalı, biraz daha beklemeliydi. Bunun üzerine babam da sitemli bir sesle eksik olan paranın büyük bir meblağ olduğunu belirtti.

Bu kadar geç saatlere kadar nerelerde kaldığımı sordu annem, bir yandan da ütü masasına bir kumaş parçası yayıyordu. Bundan böyle bu kadar geç saatlere kadar dışarılarda sürtmemelisin diye ekledi babam, ve Manuel’le takılmaktan vazgeçmemi de özellikle rica etti, bu beni son uyarıştıydı. Bir anda hiddet hâkim oldu ses tonuna, sert bir bakış fırlattı bana. Gözleri yorgunluktan ufalmıştı. Elindeki küçük kağıtları saman kağıdından bir zarfa koyarken Manuel’in artık sağlam ayakkabı olmadığını söyledi. Annem de yüzüne yerleştirdiği ifadeyle babamın söylediklerini onayladı, ama “Delikanlı hakkında bir şey söylemeden evvel kesin emin olmak gerekir” diye eklemeyi de ihmal etmedi. Babam bir bardak suda fırtına koparmasa iyi olurdu. Sağlam ayakkabıyla ne kastettiğini sordum. Önce açık bir cevap vermedi, Manuel’le vakit geçirmemi, özellikle de akşamları onunla beraber olmamı istemiyordu, o kadardı. Sözlerine bir anlam veremiyordum. Ne söylemek istiyorsan açık açık söyle diye bağırdım babama. O zaman anlatmaya başladı: Dükkânda çalıştırdığı adam, bir şekilde bizim aileden biri olarak kabul ettiği Manuel’in kısa bir süre önce dükkâna gelip bir şeyler yediğini ve ne zaman döneceğimizi sorduğunu anlatmıştı, ama yanında daha önce de Kebap House’a gelip etraftakilerden çekinmeden birbirini dudaklarından öpen erkeklerden bir kaçı varmış. Bu haberi aldığından beri birkaç sene yaşlandığını söyledi babam. Evli barklı, yetişkin bir adamdım artık, insanlarımız yakında beni düğünlerine davet etmeye başlayacaklardı. Artık olgun bir Beyto erkeği olmanın zamanı gelmişti, ne idüğü belirsiz densizlerle ortalıkta sürt-

mekten vazgeçmeliydim. “Şeytan bu memlekette genç delikanlıları yoldan çıkartıyor” diyerek sözünü bitirdi ve ardından anneme “çay yeterince demlenmedi mi hâlâ?” diye sordu.

Anneme çay istemediğimi söyledim, yatacağımı söyleyerek çıktım odadan. Annem arkamdan banyoya gelip kapıyı kapadı ve fısıltıyla, fakat o kendine has belirleyici ses tonunda her gece içki içmemi hiç onaylamadığını söyledi. Umumi helalar gibi kokuyormuşum. Beytolar Memduh örneğinde ailenin bir evladının, düğününden hemen sonra gece kulüplerinde ve içkide teselli aramasının acı tecrübesini yaşamış ve çok muzdarip olmuşlardı. Bir an dilimi yutmuş gibi hiçbir şey söyleyemedim, sonra bundan böyle içmeme sözü verdim ona. Sonradan, eğer sarhoş olmasaydım, ilk kez duyduğum bu hiç dile getirilmeyen aile sırrının ne olduğunu sordım anneme diye düşünecektim.

A slında hâlâ yaz sonunu yaşıyor olmamıza rağmen sabahın erken saatlerinde Bischofstrasse'de sis vardı. Gece hayatıyla pek de hoş olmayan bir şana sahip sokağımız henüz sessizdi, sanki terk edilmiş gibi görünüyordu. Ezilmiş bira kutuları, cam kırıkları, yarısı dolu şişeler her köşedeydi, sokağın ziyaretçilerinin iyice dağıtıp kurtlarını döktüğü hafta sonundan arda kalanlar. İşe yürüyerek gitmeye karar verdim, köyde her gün bir eve yemeğe giderek edindiğim göbeğimi eritmeyi umuyordum. Bischofstrasse'den Bergstrasse'ye saptığımda şehir hayatı kendini belli etmeye başladı. Arabalar sıkışık trafikte yol almaya çalışıyor, tramvay tiz sesler çıkararak

fren yapıyor, insanlar telaşlı telaşlı bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı.

Uykuya dalmadan önce beraber eğitim aldığımız büroda Manuel’le karşılaşınca ona nasıl davranmam gerektiğini uzun uzun düşünmüştüm. İşteki arkadaşlarımıza düğünümünden bahsedecek miydi? Bu yüzden beni kınayacaklar, hatta belki de alay konusu mu yapacaklardı? Bu durumda nasıl bir tepki vermeliydim? Beni tatmin edecek bir cevap bulamadan uyuya kalmıştım. Sabah annem beni uyandırdığında –küçüklüğüm-den beri çalar saatle uyanmamı istemezdi- tam olarak anlam veremediğim bir rüyanın ortasındaydım. Bischofstrasse birbiri ardına gelen sellerle perişan durumdaydı, ben de köyden getirdiğim bir kovayla suları boşaltmaya çalışıyor, itfaiyecilerin yardım tekliflerini de “Ben Beyto soyundanım bu işi tek başıma halledebilirim” diyerek reddediyordum.

Çalışırken eğitim gördüğüm şirketin döner kapısından içeri girerken Bayan Gerber, her zamanki gibi fazlasıyla coşkulu selamladı beni. Beyaz saçlarını kafasının üstünde bir çiçek demeti gibi bağlamıştı, güneş gibi ılık saçan yüzüyle içeri giren herkese olduğu gibi bana da gülümsedi. Bayan Gerber içeri giren kadın erkek herkese, söyleyecek hoş bir şeyler bulma yetisine sahipti. Tatilden gelirken en beğendiği halıyı getirip getirmediğimi sordu. Getirmediğimi söyledim, bahanem hazırdu: Bu seyahatten annem daha da kıymetli bir şey getirmişti. Bu defa bana bu daha kıymetli şeyin ne olduğunu sordu. Annemin bir gelin getirdiğini ona anlatmaya pek istekli değildim, “Sırrını açıklamadan önce annemden izin almalıyım” diyerek sıyrıldım. Güldü, “Az üçkâğıtçı değilsin sen” dedi ve güzel bir gün diledi.

Manuel bilgisayarının başında oturuyor, bir eliyle makinesine veriler girerken diğeriyle de göğsüne inen atkuyruğuyla oynuyordu. Selamıma karşılık vermedi, benim olduğum tarafa bakmadı bile. Biraz sonra bizim eğitimimizle ilgilenen ve enerjik bir kadın olan Tania geldi yanımıza. Neredeyse ciyak-

lar gibi bir sevinç gösterisiyle selamladı beni, sıkıca kucaklayıp dört kere öptü yanaklarımdan. Kollarını açmadan evvel gülererek “Nasıl olsa sen diğer erkekler gibi tehlikeli olmazsın” gibi bir şeyler söyledi. Ardından Manuel’in yanına gidip ellerini çırpı, önce ona sonra da bana bakıp sözlerinde devam etti: “Gençler, canınızı mı yatkınız birbirinizin? Manu aşkının tatilden döneceği günü iple çekiyordu. Yoksa Beyto tatilden bir demet gül yerine koca bir kaktüsle mi geldi?”

İkimiz de cevap vermedik. Manuel sanki ikimiz de orada değilmişiz gibi davranıyordu. Ben de diken üstünde oturdum, Manu sırrımı ifşa edecek korkusundan kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bilgisayarımı açmak için iki üç kere yanlış şifre girdim telaştan. Bir kulağım Manuel’deydi ve anlatmaması için dua ediyordum. Ellerini göğsünün üzerinde çaprazlamış, duvara asılı çalışma planını inceleyen Tania’ya döndü ve bana “Gül mü kaktüs mü getirdin kendin anlat” dedi. Allah’tan Tania’nın acelesi vardı, kuzucuklarını dediği stajyerlere merhaba demek için bir başka odaya geçti. Manuel bana döndü, gözlerindeki boş bakışlar beni endişelendirdi. Ödlek olma dedi bana, ama o kadar alçak bir sesle söyledi ki bunu neredeyse duyamıyordum. Her şeyi anlatmalıydım, hiçbir şeyi gizlememeliydim. Hiçbir sırta tahammülü yoktu artık, yeterince sır olmuştu hayatında. Artık kartlarını açık oynamak istiyordu. Geldiğimden beri iyice düşünmüştü bu konuyu, bu düşüncelerinin sonunda da gayet açık olarak şu noktaya gelmişti: Benimle olan ilişkisini böyle temel, ilkesel sorunlar sürerken devam ettirmek istemiyordu. Evli bir adam onu metresi yapmak istiyormuş gibi hissediyordu. Bana zaman vermesini ve olay çıkarmamasını rica ettim ve evlilik kelimesini artık hiç ağzına almamasını. Bu hengameden çıkmanın yolunu kendim bulmalıydım.

Manu cevap vermedi, saçlarını ayna gibi kullandığı pencerenin önünde bağladı, tişörtünü pantolonunun içine soktu ve kahve almaya gitti. Bunu bana değil o anda içeri giren iş arka-

daşıma söylemişti. Acaba o da kahve ister miydi? Bana kahve isteyip istemediğimi sormamasını arkadaşımızı şaşırtmıştı. Manuel odadan çıktıktan sonra bana yönelttiği “Artık sevgili değil misiniz?” sorusuna sadece kıpkırmızı olarak cevap verdim.

Karmakarışık kafamla işe konsantre olmaya çabalıyordum. Sayılar ve harfleri bir kağıttan okuyup bilgisayara giriyordum. Ekrandaki görüntü rüzgârın hareket ettirdiği bir tülbent gibi titrekti. Tek bir harfi tuşlamak bile sanki koca bir kayayı sırtıma vurmuş taşıyormuşum gibi zor geliyordu. Manuel’in dönmesi çok uzun sürünce, bizimle beraber çalışan ve fazla hareketli hafta sonunun verdiği yorgunlukla oflayıp puflayarak günü tamamlamaya çabalayan arkadaşımıza Tania’nın bilgisi var mı diye sormasını rica ettim. Manuel’in hasta olduğunu söyleyip izin aldığı ve eve gittiği haberiyle döndü. Manu’nun masasına geçtim, bilgisayarını kapatırken, ekran koruyucusu olarak kullandığı fotoğrafımıza gözüm takıldı. Beyto ülkesindeki son tatilimin hemen öncesinde çektirmiştik bu fotoğrafı. Neredeyse bütün fotoğraflarımızda olduğu gibi burada da yanak yanağa idik. Âşıktım ona.

Bir iki dakika sonra Tania tekrar bizim odamıza geldi, kapının eşiğinde durup Manuel’in gittiğini söyledi ve devam etti: Artık işe koyulmamın vakti gelmişti, verilerin girilmesi beni önümüzdeki bir hafta boyunca yeterince uğraştıracaktı. Hiç olmazsa benim yapacak iş aramak gibi bir derdim olmayacaktı. Tatil ertesi stajyerler sarhoş civcivler gibiydiler, Tania da anaç bir tavuk gibi hepsiyle ilgilenmek zorundaydı.

O bunları anlatırken ben Manuel’in Tania’ya düğününden tek kelime etmediğini anlayıp rahatlamıştım. Manu derinden yaralanmıştı, bu da anlaşılabilir bir durumdu. Diğer taraftan içinde bulunduğum bu lanet durumda bana daha fazla anlayış göstermesini de beklerdim. En azından bir kerecik olsun, sakin bir şekilde beni dinleyebilirdi. Ama bunu yapmıyor aksine suçlayıp duruyordu beni.

Manuel'in sırları günahı kadar sevmediğini biliyordum, zaten her fırsatta altını çizirdi bunun. Ateşli bir mizaca sahipti ve radikal kararlar vermeğe eğilimliydi. Ağzından çıkanın nereye gideceğini uzun uzun düşünmezdi. "Eğer konuşamazsam patlarım gibi geliyor bana" demişti bir seferinde. Bense onun tam karşıtı bir yaradılıştaydım ve sert tavırlarından şikâyetçiydim. Gerçekten de Tania'ya evlenme hikâyemden hiç bahsetmediyse kendisi için çok önemli bir adım atmış sayılırdı.

Ailesindeki sırların onu rahatsız etmesini gayet iyi anlıyordum. Annesi Maria'nın, başkalarına ne kadar açık, sevimli ve sağduyulu görünse de Manuel'e babasıyla ilgili hiçbir şey anlatmadığını biliyordum. Sadece bir kere, sıkı bir kavga sırasında, babasının çok uzakta yaşadığını ağzından kaçırmişti. Bu cevap Manuel'i tabii ki tatmin etmemişti.

Benim ailem, evlilikle ilgili konularda her zaman hâkim kültüre uygun hareket etmeye çalışır ve kaya gibi yekpare Beyto kültürüyle övünürken onun ailesi bir tavus kuşunun kanatları kadar rengarenkti.

Yıllarca kendime şu soruyu sordum: "Acaba Maria, babamın uğruna köyünü ve genç karısını yıllarca ihmal ettiği İris olabilir miydi?" Hiçbir kanıt yoktu elimde ve hem Maria'nın hem de benim ailemin sakladığı onca sır nedeniyle hiçbir zaman öğrenemeyecektim gerçeği. Köyde İris'in kavun büyüklüğünde göğüsleri olduğu anlatılırdı, bu benim düşüncemin gerçeklik olasılığını azaltıyordu, çünkü Maria'nın göğüsleri tahta gibiydi. Sonunda bu kanıt beni ikna etmişti, çünkü köyümün erkeklerinin kadın memeleri üzerine tespitlerine güvenilebilirdi.

Duvarda asılı yuvarlak, Roma rakamlı saat altıyı henüz göstermiş, cep telefonumun alarmı da mesai bitişini boğuk bir erkek sesiyle henüz haber vermişti, hızla terk ettim büroyu. Kafamda uçuşan fikirler kadar düzensiz görünen masamdaki kağıtları üstü üste dahi koymamış, her şeyi olduğu gibi bırakmıştım. Sabahtan beri bu kâğıtlarda yazan ne anlama geldiğini bilmediğim bir sürü rakamı bilgisayara girmiş, böylece delice düşünceler ve karmaşık duygularla dolu kafamı meşgul etmiştim. Giriş holündeki Bayan Gerber kafasının üstündeki saç demetini çözmüş, beyaz saçlarını ensesinde bir lastikle bağlamıştı. Elinde bir ayna, dudaklarına ruj sürmekle meşguldü.

Gözlerini elindeki aynadan almadan “En son sen çıkıyorsun” dedi, “diğerlerinin tabakhaneye yetiştirecekleri bir şeyler var herhalde.” Nihayet o da çıkabilecekti, emekli olduğundan beri egzotik çiçeklerin resimlerini yapan en yakın arkadaşının sergisine gideceği için çok sevinçliydi. Masasına doğru eğildi ve sevgilimden olduğunu söyleyerek bir mektup uzattı bana. Bu sabah bürodan, suratında birinin onu çok derinden yaralandığını, hatta ona bir tokat attığını düşündüren bir ifadeyle çıkmıştı ve biraz evvel gelip bu mektubu bırakmıştı. “Çocuklar, birbirinize davranışlarınızda sevgi dolu olun!” diye devam etti, “sevgi bir defa uçup giderse onu geriye getirmek çok zordur. Sonradan çok pişman olursunuz.” Manuel’le aşkımızı uzun süre Bayan Gerber’den saklamıştık; ama bir gün Tania onu da sırrımıza ortak etmişti. Bayan Gerber’in bizim tarafımızı tutan az sayıdaki insandan biri olduğunu söyleyerek açıklamıştı Tania bu tutumunu.

Manuel notunu küçük kareli bir kağıda yazmıştı –muhtemelen ayaküstü, aceleyle, çünkü bir sürü yazım hatası vardı metinde– iş çıkışı Cafe Rose’da olacaktı, cesaret edip de oraya gelebilirim sevinecekti. Döner kapıdan dışarı çıkarken ricasını yerine getirsem mi getirmesem mi diye düşünüyordum; ama ayaklarım fazlaca düşünmeme fırsat vermeden doğrudan doğruya Cafe Rose’a götürdü beni. Ne kadar zor da olsa ve Manuel beni hiç dinlemeye niyetli görünmese de, sorunun en azından bizim aramızdaki kısmının halledilmesi gerektiğinin bilincindeydim. Kafenin önünde bir süre bekledim, neden beni buraya çağırdığı sorusunun cevabını bulmaya çalıştım kafamda. Ne anlatmak istiyordu bana?

Henüz nispeten boş kafeye, sanki tabanlarımın altında pişmemiş yumurtalar varmış gibi çekingen adımlarla girdiğimde, kulaklarıma çarpan bir piyanonun sesi karşıladı beni. Kafenin diğer müşterilerinden biraz izole olacak şekilde kalın bir sütunun arkasında yer alan, her zaman buluştuğumuz masaya doğru yöneldim. Mermer tablalı yuvarlak masada oturan Manuel

kuşkucu bakışlarını bana yönlendirdi. Karşısında, kafasını önce sadece arkadan görebildiğim, sık beyaz saçlı bir adam vardı. Aslında sadece Manuel’le karşılaşacağımı düşünüyordum ya da en kötü ihtimalle Manuel’in beni kışkırtmak için Olaf’ı da çağırmış olabileceği aklıma gelirdi, bu yüzden şaşırmıştım. Beyaz saçlı adam bana doğru dönüp selamlamak üzere ayağa kalktığındaysa gözlerime inanamadım. Bu başka bir şehirde oturan eski bir öğretmenimiz Rainer’di. Onunla sene-ler sonra bizim çevrede tekrar karşılaşmıştık. Dış görünüşünün bu kadar değişmiş olması şaşırtmıştı beni o zaman. Her zaman akıllı uslu şeyler giyen adam uzun saçları ve yakasız koyu renk tişörtüyle son derce farklı görünmüştü. Ağzının altından incecik bir çizgi halinde geçen ve iki favorisini birleştiren, modaya uygun bir de sakal bırakmıştı. Rainer bir sandalye gösterdi bana ve bir şeyler ısmarlamam için garsonu çağırdı. Manuel mesafeli davranıyordu; ama Rainer birbirinize eziyet etmekten vazgeçin dediğinde masanın üzerinden bana doğru uzandı, yanağımdan öptü beni, ben de onu öptüm. Beklenmedik bir şekilde Maria da çıkageldi, nefes nefeseydi, geç kaldığı için özür diledi. Çok trafik vardı, bisikleti kullanırken çok dikkat etmek zorunda kalmıştı. Önce hepimizi kafasıyla selamladı, sonra uzun pardösüsünü çıkarmadan Manuel’in yanına oturdu.

Garson bana ve Maria’ya da ısmarladıklarımızı getirene kadar hiç kimseden çıt çıkmadı. Herkes sanki birinin daha gelmesini bekler gibi önüne bakıyordu. Maria ve Rainer’in neden orada oldukları sorusu bir rüzgar hızıyla aklımdan geçti. Maria düşünceli görünüyordu, dikkatle mönüyü inceler gibiydi. Aydınlık yüzünde ilk kez bir kırışıklık fark ettim.

Mavi kılıfının içindeki uyku tulumu ve eski, yeşil, tekerlekli valizi her zamanki Rainer’in yanındaydı. Bir defasında bütün varı yoğunun bu malzemeden ibaret olduğunu anlatmıştı. Babasından birkaç ev kalmıştı Rainer’e; ama kardeşlerinin tepesini attırmak bahasına bunları muhtaç insanlara neredeyse

bedavaya kiraliyordu. Kendi evi yoktu, genç dostlarının yanında kalıyordu. Babamız olacak yaştaki bu adam birkaç seneden beri aşkı bizim çevremizde arıyordu.

Hayatımda bir kez eşcinseller için bir gösteriye katılmıştım, Rainer sebep olmuştu buna. Onun yaşadığı şehirdeki bir okulun önündeydi gösteri. Son derece gürültülü, sert bir protesto gösterisi yapmıştık. Rainer'in kontratını uzatmak istemeyen çalıştığı okulun müdürü eşcinselliğin tedavi edilebilir bir hastalık olduğunu söylemişti, çünkü müdürümüze göre, eşcinsellik cinsel kimliğin oluşumu sürecinde oluşmuş bir hataydı. Öğrencilerin ebeveynleri ortalığı ayağa kaldırmışlardı, bir eşcinselin çocuklarının öğretmeni olmasını istemiyorlardı.

Bizim çevremizde Rainer'in hikâyesi bilinir, sık sık harika bir örnek olarak anlatılırdı. Öğretmen olarak çalışmaya başlamadan evvel birkaç sene ortalıktan kaybolmuştu Rainer, kimse nerede olduğunu bilmiyordu, o da kimseyle ilişkiye geçmemişti. Eşcinselliğini onaylamayan kardeşleri çeşitli ülkelerdeki büyük gazetelere verdikleri resimli ilanlarla aramışlardı onu. Bunun tek sebebi aniden ölen babalarının miras işlerini halletmektir. İlanların yayınlanmasından birkaç ay sonra geri dönmüştü. Nerede olduğunu döndükten sonra da kimseye söylememişti. Sadece, oradaki insanlara basit bir teknikle nasıl içme suyu üretebileceklerini öğrettiğini, büyük bir gururla anlatmakla yetinmişti. Büyük plastik bidonlara doldurduğu suyu birkaç saat güneşin altında bırakmış, böylece bakteriler yok olmuşlardı. Her fırsatta anlattığı bu hikâye Rainer'e çok gurur veriyordu. İçimizden birinin bir sorunu olduğunda hemen yardıma koşardı, bu yardımseverliğinin ne kadar değerli olduğu konusunda hemfikirdik; ama bütün eşcinselleri bir aile olarak görme konusundaki tuhaf ısrarını anlamakta da güçlük çekiyorduk.

Sessizliği bozan, bir papaz gibi alçak sesle konuşan Rainer oldu: Beni gördüğüne sevinmişti, nasıldım, keyfim yerinde miydi? Kahvemine içine koyduğum sütü karıştırmaya devam

ettim, ne cevap vereceğim konusunda kararsızdım. Cevabı fazla beklemeden devam etti: Başımdan geçenlere çok üzölmüş-tü, böyle saçma şeyler sadece kötü filmlerde olur zannederdi. Gücümü topladım ve “Annemlere karşı zayıflığım beni meşgul ediyor ama bu zor durumdan kurtulacağım” dedim. Ama bunun için zamana ve her şeyden önce beni anlayıp destekleyecek dostlara ihtiyacım vardı. “Bana sataşma var” dedi Manuel, iki gündür kafası karmakarışık; ama yine de bana bir şans daha vermek istiyordu, bu yüzden de Rainer’den yardımcı olmasını rica etmişti. Hemen yardımına koştuğu için ona teşekkür ediyordu. Rainer gülümsemekle yetindi, gözleri gururla parlıyordu.

“Gençler” dedi Rainer, bir yandan da piposunu yakmaya çalışıyordu –pipo içmesi benim için yeni bir şeydi– “gerçek kimliğini saklamanın ne olduğunu benden daha iyi kimse bilemez. Sen Beyto, bundan bir ay evvel hiçbir şeyden haberi olmayan ebeveynine Manuel’e duyduğün sevgiyi anlatsaydın şimdi bu kadar zor bir duruma düşmüş olmayacaktın. İçine kapanman ne getirdi sana? Sadece üzüntü, daha fazla acı, öfke, hem de büyük bir öfke.”

Lafını kesip o anda geçmişi didikleme istemediğimi, buna hazır olmadığımı, sadece ileriye bakmak zorunda olduğumu söyledim.

“Başkalarının ne düşündüklerine fazla önem verdiğim için geçmişte büyük bir aşkımı kaybetmişim” dedi Rainer. Okuldan ayrıldığından beri benim gibi genç insanları *coming-out*ları için hazırlamayı kendine vazife edinmişti, böylece hem bu insanların hem de ailelerinin daha fazla acı çekmemesini sağladığını düşünüyordu. Eskiden Tanrı’nın arkasına saklanır ve sadece insanlarla Tanrı’yı birbirine yakınlaştırmaya çalışırdım diye devam etti: “Tanrı bizleri kabul edecek, çünkü O, insanların mutlu olmasından başka bir şey istemez.”

Gülerek, eşcinselliğini ebeveyni ve kardeşlerinden o dönemde nasıl sakladığına dair binlerce hikâye anlatabileceğini

söyledi. Bir seferinde sonradan intihar eden bir arkadaşı ziyaretine gelmiş. Rainer arkadaşıyla kucaklaşınca annesi ikisinin arasında bir şeyler olduğunu düşünmüş ve ağlayarak, “Böyle tiksindirici bir şeyi keşke hiç görmeseydim” demiş çığlık gibi bir sesle.

Yıllar sonra annesiyle karşılıklı oturmuşlar ve annesi ondan o zamanki tavrı için özür dilemiş. Ben de annemle babamı, içinde yaşadıkları kültürün ne kadar eskimiş olduğuna aldırmadan, bu duruma hazırlamalıyım. Her şeyi açıkça söylemeliydim, öfkelerini, beni aşağılamalarını ve hatta o ana kadar sağlam olduğuna inandıkları dünyanın başlarına çökmesini göze almak zorundaydım.

Gençliğimizi yaşamalıydık, genç ve güzel olduğumuz şu günlerin kıymetini bilmeliydik. Manuel beni affetmeye hazır-
dı; ama bunun için bir şartı vardı. Rainer elindeki su şişesinden ufak yudumlar alan Manuel’e baktı.

Manu neredeyse fısıldayarak Rainer’le Maria’nın kararlaştırılanları anlatmasını istedi. Normal şartlar altında çok konuşan ve etrafına devamlı olarak öğütler yağdıran Maria ilk defa söze girdi. Birkaç kelimeyle iki gündür Manuel’in ne kadar kötü durumda olduğunu anlattı. Ses tonundan oğlunun içinde olduğu berbat durumdan beni sorumlu tuttuğu anlaşılıyordu.

Manuel öğlen saatlerinde beni aradı diye tekrar söze karıştı Rainer. Önünde duran fincana konuşur gibiydi. Bizi çok seviyordu ve yanlış bir şey yapmamızı istemiyordu. Onun hikâyesini hiç unutmamalıydık. Yapyalnızdı. Bunu alçak bir sesle iki kere tekrarladı. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydik. Birbirimizi kucaklamamızı istiyordu, bu ikimize de iyi gelecekti.

Rainer, kavganın da arkasından gelen barışmanın da insanlara mahsus olduğunun tüm kutsal kitaplarda yazdığını anlatmaya başladığında lafını kestim ve bundan sonra benden beklenenin ne olduğunu sordum. Rainer, bir yandan sağ eliyle sol elinin tersini okşarken, “Konu benim açımdan oldukça ba-

sit olduğundan iki cümleyle özetleyebilirim” dedi: Hemen o akşam annemle babamın karşısına geçecek ve onlara, bir bardak çay eşliğinde, açık ve kesin bir dille eşcinsel olduğumu söyleyecek, bir kadına değil de Manuel’e âşık olmamın, hiç de onların düşündüğü gibi kötü bir şey olmadığını anlatacaktım.

Sustum. Bunun imkânsız olduğunu ve benim bu adımı atmaya hazır olmadığımı çok iyi biliyordum. “Benden dağları devirmemi beklemeyin” cümlesi döküldü dudaklarımdan son derece alçak bir sesle.

Maria bana yardım edilmesine izin vermem gerektiğini söyledi, ancak bu şekilde Manuel’le beraber içine düştüğümüz bu son derece berbat durumdan kurtulabilirdik. Ebeveynimin tavrı onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı, yıllardır burada yaşamalarına rağmen nasıl olup da işlerin burada başka türlü yürüdüğünü kabul edemediklerini kendisine sorup duruyordu. Ailelerin çocuklarını köye götürüp orada evlendirdiklerine dair hikâyeleri bundan evvel de sıkça duymuştu ama benim babamın böyle bir şey yapabileceği hiç aklına gelmezdi: “Gerçekten hiçbir şeyden haberi yok anlaşılan. Daha bu sabah güzel gelininin vize işlemleri için yardımcı olmamı istedi. Ağzıma geleni söylememek için zor tuttum kendimi.”

Maria’ya çevirmediğim bakışlarımı. Babamın ondan yardım istemiş olması son derece normaldi, resmi makamlarla işi olduğunda hep onu yardıma çağırırdı. O da her seferinde Kebap House’a gelir, babamın sorularını cevaplar sonra da annemin hazırladığı torpilli bir kebabın keyfini çıkarırdı.

Sanki bir mahkeme huzurundaymışım gibi hissettim kendimi bir anda. Terliyordum, çok düşünceli görünen Manuel’e bakıyordum ara sıra. Gözlerini duvarda asılı bir resme sabitlemişti, sanki bu manzara resmini hipnotize etmek istiyordu. Konuşmayla pek ilgilenmiyor gibiydi.

Rainer konuşmaya bıraktığı yerden tekrar başladı. Olan olmuştu bir kere, bunu değiştiremezdik; ama beni bu durumdan kurtarmak için henüz çok geç değildi. Babamla konuşurken

yakınlarda bir yerde olmayı teklif etti, böylece eğer ben de onaylarsam, babam bir şekilde kendini kaybederse polisi aramak ve devreye sokmak mümkün olurdu.

“Sana bundan önce de sık sık söylediğim gibi” diye devam etti, “kimliğini bulmak için girdiğin yolda cesur olmak zorundasın. Bu cesareti gösterebilmek için ben de çok uzun süre beklemek zorunda kaldım. Çok ıstırap çektim, bunu sana sadece, başkalarının da bu zor ve meşakkatli yollardan geçtiğini bil diye anlatıyorum.”

Gözlerim Manuel ve Maria’ya doğru kaydı, Rainer’in söylediklerini bakışlarıyla onaylıyorlardı. Üçüne tek başıma karşı koyuyor hissine kapıldım. “Benimle konuşmak istediklerinizin hepsi bu mu? Manuel bu işin bugün bitmesini mi istiyor?” diye sordum. Evet dedi Rainer, ilişki için bu son şanstı. Beni babamın pençesinden kurtarmak istiyorlardı.

Aslında haklılardı; ama ne ebeveynimi ne de benim tavrım yüzünden köyde yüzüne kara çalınacak kuzinim Sahar’ı tanıyorlardı. Masada oturan bu üç kişi için de babamın, bekâra karı boşamak kolaydır sözü çok uyuyordu.

Burada bulunmanın beni bir adım bile ileri götürmediğini fark ettim, çünkü hem annemlere eşcinsel olduğumu söyleyecek ve ortalığı birbirine katacak cesaretim yoktu. Hem de kalbimde hissettiğim ince bir sızı Sahar’ı köyde yüzüstü bırakmanın benim için de hiç kolay olmayacağını açıkça anlatıyordu bana.

Hatta o anda Manuel’le yaşadığım gerginliğin artmasını ebeveynimle bir gerginlik yaşamaya yeğlediğimi düşündüm. Annem ve babamla büyük bir kavga yaşamayı hiç mi hiç istemiyordum. Buna ne gücüm ne de cesaretim vardı. İşte çok yorulduğumu, eve gitmek istediğimi ifade eden bir iki kelime söyleyerek vedalaştım. Ayağa kalktım, önce Rainer’e sonra Manuel’e son olarak da Maria’ya elimi uzattım. İçeceklerin parasını masaya bıraktım, yani cömert Beyto rolümü oynadım ve dışarı çıktım.

“Bizi davet ettiğin için teşekkür ederiz. Bir daha düşün Beyto, biz sadece yardım etmek istiyoruz sana, kendini içine soktuğun bu zor durumdan çıkmanın yolunu bulmanı istiyoruz” diye seslendi Maria arkamdan. Dönmedim ama Manuel’in adımı söylediğini duydum. Kapının önünde durdum. Bana bir zarf verirken suratı kıpkırmızıydı. Hızlı hareketleri bana iki sevgilinin ayrıldığı bir film sahnesini hatırlattı.

Sararmış zarfın içinde çocukluk resimlerim ve bir zamanlar annemin ona hediye ettiği altın zincir vardı.

Birkaç gün sonra o ana kadar aklımdan geçmeyen bir şüphe bir anda bütün şiddetiyle beynimi zapt etti. Sahar'la final gecemizin, yani tohumlarımı onun vücuduna bırakmamın üzerinden birkaç hafta geçmişti. Sokakta hamile bir kadın gördüm ve bakışlarımı ondan ayıramadım. Uzun uzun bakıp Sahar'ı düşündüm. Daha sonra çocuk arabası süren bir adama gülümsedim ve düşündüm, bu gördüklerimi kendim için hayal edebiliyor muydum? Sahar eğer hamile kaldıysa çok geç olmadan çocuğu aldırma zorundaydı. Çocuğu aldırmasını istediğimden emindim. Memlekette kürtajla ilgili bir tartışma izlemiştim ama kaçınıcı haftaya kadar kürtaj yapılmasına izin verildiğini hatırlayamıyordum, yeterince dikkat etmediğim

için kızdım kendime. Aslında fazla dikkat etmemem bir bakıma normaldi, çünkü hiçbir zaman bir kadına âşık olmayı düşünmediğimden konu beni fazla ilgilendirmiyordu.

Buraya döndüğümüzden beri her gece telefonla konuştuğu gelininin hamile olması, annemin tabii ki en büyük arzusuuydu. Sahar'ın annesine her seferinde gelininin karnına bir inci tanesi düşüp düşmediğini soruyordu. Bazen annemle babamın işten döndükten sonra, divandaki sohbetlerine kulak kabartıyordum. Sahar, vizesi ve gerekli belgeler, son günlerin en önemli konusuydu, hatta Kebap House'un cirosundan bile önemliydi. Babam da Sahar'ın karnındaki inciye soruyordu sık sık. Annem bunu öğrenmek için daha zamanımız var diyerek onu sakinleştiriyordu. Ayrıca zaten çok gençtik, bir düzine çocuk yapacak zamanımız vardı önümüzde.

Büroda boş kaldığımda bir kaç kere internet üzerinden, bir kadının hamile olup olmadığının nasıl tespit edildiğini araştırdım. Bu konudaki kaynakları okudum, hatta gebelik testinin nasıl yapılması gerektiğine dair bir metni bastırıp yanıma bile aldım. Bir iki gün sonra Tania masama gelip, bütün eğitim görenlerde yaptığı gibi, benim bilgisayarımda da –ki benimkinde hiçbir zaman pornografik şeyler olmazdı– yasak web sitelerine girip girmediğimi kontrol etti. Son girdiğim siteleri görünce şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle, bir topaç gibi bana dönüp “Tanrım ne işin var senin jinekologlarla? Yoksa bir kadını hamile mi bıraktın?” dedi. Sonra başka hiçbir şey söylemeden kendi bürosuna döndü. Acaba ona her şeyi anlatmalı mıydım? Manuel’le beraber olduğumu biliyordu, eşcinselliğim de onu fazla ilgilendirmiyor gibiydi. “Önemli olan” demişti bir kez “işini iyi yapman ve derslerini eksiksiz öğrenmen.”

O günlerde Sahar'ın durumu ve olası hamileliği giderek daha fazla kaygı veriyordu bana. Geceleri sanki bir Hint fakirinin çivili yatağında gibiydim, gözlerimi kırpmadan saatler geçirdiğim oluyordu, gün boyu canım hiçbir şey çekmiyordu, hiçbir şey yapmak istemiyordum. İşten çıkınca uslu uslu eve

gidiyordum, mutlu annem en sevdiğim yemekleri pişiriyordu, beraber televizyon seyrediyorduk, köyden hikâyeler anlatıyordu bana.

O gün Tania masama gelip bir kahve içmek ister misin diye sorduğunda da yine düşüncelerime dalıp gitmiştim. Onunla beraber toplantı odasına geçtim. Bana oldukça yakın duruyordu, koyu renk boyalı saçlarını toplayan tokayı açıp saçlarını salladı, bir erkekle konuştuğunda hep yaptığı gibi. Kapıyı kapatıp yanıma oturdu. Benden beş yaş bile büyük değildi. Doğrudan doğruya konuya girip bu sayfalarda ne aradığımı sordu ve ben de hiç kızarmadan yalan söyledim. İyi bir arkadaşımın çok zor bir durumda kaldığını ve bu ülkenin dilini iyi konuşmadığı için ona yardım etmek istediğimi anlattım. Önce kahkahayla güldü sonra aniden gülmeyi kesti ve insanın kendisini iyi bir arkadaş olarak nitelemesi hiç de kötü bir şey değil diye fısıldadı. Kötü bir yalancıydım, bu iyi arkadaşın kim olduğunu çok iyi biliyordu, o da bir seferinde on sekiz yaşında iyi bir arkadaşı için nasıl kürtaj yaptırılır araştırmak zorunda kalmıştı.

“Manuel bana her şeyi anlattı” dedi lafı hiç dolaştırmadan. Terlemeye başlamıştım, muazzam bir sıcaklık yükseliyordu içimde. Masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Tania ortamı yumuşatmaya çalışıyordu, derin nefes al ve bu kadar depresif davranma diye uyardı beni. Beni çok sevdiğini bu yüzden eğitimimi başarıyla tamamlamamı gönülden dilediğini, bunun benim için çok önemli olduğunu söyledi. Özel hayatım için bana işe yarar önerilerde bulunması mümkün değildi. Ne yapacağıma kendim karar vermeliydim, son tahlilde yetişkin bir adamdım. Manuel ebeveynimin ne kadar inatçı olduğunu anlatmıştı, “Benimkilerin durumu bu kadar vahim değildi iyi ki” diye devam etti sözlerine. Gerçi çocuğunu aldırdıktan sonra, hadiseden sadece doktor masraflarını ödemek zorunda kaldığı için haberdar olan babası da onunla bir sene hiç konuşmamıştı, çünkü hem kızını bir katil olarak görüyordu hem de kardeşleri, kızının bu rezil hareketi nedeniyle ayıp-

lamışlardı onu. Ayağa kalktı ve parmaklarını benim sık ve kuvvetli saçlarımın arasında gezdirdi. İnsanların bana âşık olmasını anlayabiliyordu, beni ilk gördüğünde onun da içinde sıcak bir duygu oluşmuştu. Ama şimdi Manuel’le kavgam yüzünden kendimi bırakmamalıyım! “Ben de sık sık aşk acısı çekiyorum, hatta şu günlerde bile böyle bir dert var başımda. Bu da aşkın bir parçası!” diye ekledi. Benim hikâyemde ebeveynim ve evlilikti aşkımızı yaralayan, onun hikâyesindeyse tren kompartımanında sevgilisinin karşısına oturan çekici bir kadın.

Masanın kenarına oturup ellerimi tuttu ve anlatmaya devam etti: Manuel kuzinimle evlendiğimi duyunca büroda fırtına gibi esmeye başlamış. Ama Tania bizi seviyormuş ve eğitimimizi bitirmemizi istiyormuş. Manuel’in şirketin başka bir bürosuna gönderilmesinin nedeni de buymuş. Manuel de benden uzak durmak, aramıza mesafe koymak istiyormuş.

Tania sırrımı bildiği için ona kaygılarımdan bahsetmem mümkündü. Ona bir kadının hamile olup olmadığını nasıl öğrenebileceğimi sorabilirdim. Tania yüksek sesle güldü ve ellerimi yanaklarına götürdü. Sımsıcaktı yanakları. “Roman yazılabilir senin hikâyenden” diye devam etti. Ben de kendi halime gülüp “Boğazıma kadar battım boka!” dedim. Çok kolaydı hamileliği anlamak, kuzinimle, bu güzel kadınla ya doktora gidecektim ya da bir hamilelik testi alacaktık. “Sonra iş, başını döndüren kuzininin sana değerli idrarından bir iki damla vermesine bakar.” Tania bir şekilde neşeli görünüyordu ve her ne kadar hadise bana daha fazla bir trajedi gibi gelse de, bu neşe bana da bulaşmıştı. “Peki Sahar’ın bana bu birkaç damlayı emanet etmesini nasıl sağlayacağım?” Cevabı net oldu: Buraya geldiğinde bir şekilde idrarından bir iki damla ele geçirmeliydim ve öğrencisini pek sevse de bunu onun adına Tania’nın yapmasına imkan yoktu!

Ayrılmadan önce bir anda tekrar ciddi ve düşünceli bir tavır takındı. Gülmüştü ama bunu benimle alay ettiği şeklinde

algılamamı istemiyordu. Bir çok kişi muhtemelen beni suçlamıştı, o bunu yapmak istemiyordu, insanın kendisini nasıl kolayca böyle berbat bir duruma sokabileceğini biliyordu; ama bana bir tavsiyede bulunmalıydı: “Eğer kadın hamileyse bırak doğursun, aksi taktirde onun ruhunu çalmış olursun. Çocuk şu ya da bu şekilde hayatta bir yer edinecektir kendine.” Kapıdan çıkarken saçlarını tekrar bağladı: “Senin çocuğu istememen onu öldürmek için bir sebep değildir.” Öldürmek kelimesini duyduğumda gayri ihtiyari sıçradım olduğum yerde.

Sahar’ın hamile olup olmadığını ebeveynimden öğrenmeye çalışmaya karar verdim. Bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum. Hayatımda ilk ve kuvvetle muhtemelen son defa bir kadının -varlığından kısa bir süre önce haberdar olduğum- adet kanamasının başlaması beni mutlu edecekti. Sahar’ın hamile olmasından duyduğum kaygının, ebeveynimin eşcinselliğimden haberdar olmasından duyduğum ezeli korkuyu bile gölgede bıraktığını fark ettim.

Tania'yla konuşmamızdan sonra kendimi bir tüy kadar hafiflemiş hissediyordum, henüz binanın merdivenlerindeyken o gün kendimi şımartmaya karar verdim, saunaya gidecektim.

Dönüşümüzden sonraki ilk iki hafta, annemler, Sahar'ın vize işlemleri için resmi daireleri aradığıma ve memurların da bütün ciddiyetleriyle vizenin bir iki hafta içinde hazır olacağını garanti ettiklerine gerçekten inanmışlardı. Aslında resmi dairenin babamın bana verdiği numarasını bir kere dahi aramamıştım. Zaman geçtikçe annem sabırsızlanmaya ve babama baskı yapmaya başladı. Artık bu işi şu ya da bu şekilde halletsindi, müşterilerinin arasında önemli adamlar vardı, onları

araya soksundu. Babam bir iki kere Maria'yı bu önemli meseleyi konuşmak için Kebap House'a davet etmeye niyetlendi, şansına Maria babamı her seferinde atlattı, bir defasında işinin çokluğundan hiç vakti olmadığını bahane etti, bir defasında da grip olduğunu söyledi. Maria'nın bize gelmemesinden babam, bambaşka sonuçlar çıkartmıştı. Bir gün çay içerlerken anneme anlattığımda kulak kabarttım. Babamın yorumu şöyleydi: Maria oğlunun kötü ortamlarda, kötü insanlarla takıldığından ve bizim de bunu bildiğimizden haberdardı, bundan utanıyor, onun için yanımıza gelemiyordu. Annem de, "Eğer Manuel'in sapkınlığıyla ilgili söylenenler gerçekse oğlunu tek başına ve büyük fedakarlıklarla büyüten Maria bundan çok yaralanır" diyerek düşüncesini ifade etti. Maria'nın yerinde olsa o da oğlundan utanırdı, evden çıkmaya yüzü olmazdı, kendi evinin duvarlarından bile utanırdı. Hiçbir şey söylemeden dinliyordum onları. Şaşılacak bir şeydi belki ama bu şekilde konuştukları için onlara kızmıyordum bile.

Resmi makamlar normal olarak akıntıya karşı giden yandan çarklı bir vapur kadar yavaştlılar. Babam, selam verse kendisinden bir araba dolusu para alan muhasebecisini araya koymuş ve bu, Sahar'ın evrakının şaşılacak kadar hızla hazırlanmasını sağlamıştı. Annem postacı kadının skuterinin patirtisini duyduğunda yıldırım hızıyla kapıya inip mektubu almıştı. Ne kadar mutlu olduğunu tarif etmesine imkân yoktu. Postacı kadına kahve ve yiyecek bir şeyler ikram etmişti. Bu yemekten telefon açıp müjdeyi verirken amcama da bahsetmeyi ihmal etmedi. Bundan sonraki günlerde dilini anlayan herkese Sahar'ın vizesi gelmeden bir gece önce gördüğü rüyayı anlattı. Dedem ve ninem de dahil hepimiz gayet yavaş akan fakat suyu peygamberimizin ruhu kadar temiz bir çayın kenarında duruyorduk rüyasında.

Mektuptakinin gerçekten Sahar'ın vizesi olduğundan kesinlikle emin olabilmek için akşama ben dönünceye kadar beklemek zorundaydı, çünkü mektubun şifrelerini sadece ben

çözebilirdim. Saman kâğıdı zarflı mektubu, akşam yorgun argın eve döndüğümde, hoş geldin bile demeden elime tutuşturdu. Kalbimde ince bir sızı hissettim, içimde bir yerde alarm çanları çalmaya başladı. Bir şeyler yapmak için zamanım iyice azalıyordu. Sahar'ı buraya getirmek için eğitimimi bitirene kadar, yani bir sene beklemek gerektiğini söyleyebildim zorlukla. Sahar buraya yeni geleceği için birisinin devamlı olarak onunla ilgilenmesi gerekirdi, eğitimim bitince ona ayıracak daha fazla zamanım olacaktı. "Bu saçma sapan lafları bırak artık" diye bağırdı annem. Sahar benim eğitimimi engellemezdi, hatta bir paşa gibi el üstünde taşırdı beni. Dünyanın en iyi aşçılarından daha güzel yemekler yapardı, kıyafetlerimi öyle güzel ütülerdi ki arkadaşlarım kıskançlıktan çatlarlardı. Sahar destek olacaktı bana. Gelinini köyde bırakmak zorunda kaldığı için o gün bu gün gözünü kırpmamıştı. Ceylanı gelecekti nihayet, ne büyük mutluluktuk bu. Bir yandan sürekli olarak şu cümleyi tekrarlıyordu: "Sahar'ın buraya gelişini geciktiriyoruz diye bir dedikodu olsa köyde, bunun ne anlama geleceğini düşünebiliyor musun?"

Sahar'ın gelmesi fikrinden annemle babamı vazgeçirmeye çalışmak tamamen boşa bir çaba olurdu. Vazgeçtim bu çabadan ve ilk fikrime, kaçıp gitmeye yoğunlaştım tekrar.

O gece kafamdan mektubu çalıp yırtmak geçti ama bütün önemli mektupları annemin yastığının altında sakladığını biliyordum. Babam ertesi sabah, daha dükkânını açmadan, beni dehşete düşüren evrakı özel ulak köye gönderdi. Annem babama, evden çıkmadan tembih etmeyi de unutmamıştı: Sık sık Kebap House'da misafir ettiği postane görevlisi kadına mektubu en hızlı şekilde göndermesini söylesindi! Ayrıca kadına verilmek üzere beş yemek kuponu da tutuşturdu babamın eline. Sahar'ın Bischofstrasse seyahatinin önünde hiçbir engel kalmamıştı artık.

Annemler aptal değildi. Sahar'ın gelmesini istemediğimi çoktan anlamışlardı. Ama inatçıydılar, ne pahasına olursa ol-

sun kendi sözlerinin geçmesini istiyorlardı ve akrabalarını kaybetmemeye kararlıydılar ki Sahar'ı köyde bırakmamız durumunda olacak kesinlikle buydu. Beni zapturapta almak istiyorlardı, Sahar'la hayatımın ne kadar güzel olacağına ikna etmeye çalışıyorlardı beni. Karşı koymak anlamsızdı, çünkü planlarını hayata geçirmek için her şeyi yapacaklardı.

Babam hep enik suya düşmeden yüzmeyi öğrenmez derdi. Şimdi ben de içine düştüğüm bu berbat durumdan çıkmanın yolunu kendim bulmak zorundaydım. Ailemin diğer üyeleri için büyük bir sevinç kaynağı olan bu berbat hadise başıma gelene kadar eşcinselliğimi onlardan başarıyla saklamıştım. Onları yaralamama gayretimden vazgeçmeliydim. Tıpkı babam gibi ben de bazen "Sabrın sonu selamet" sözünün verdiği huzura sığınsam da bu ilacın etkisinin pek kısa süreli olduğunu da biliyordum. Artık karar alma zamanı gelmişti. Annemlerin diliyle söylemek gerekirse, bıçak kemiğe dayanmıştı. Ya kemik kırılacaktı artık, yani bütün her şeyi arkada bırakıp tamamen yeni bir hayata başlayacaktım, ya da bıçağı kınına sokacaktım, yani evli bir adam ebeveynimin köyünde nasıl yaşıyorsa öyle yaşayacaktım.

Sahar gelmeden bir gece önce annemle babam işten her zamankinden erken döndü eve. Borçları olmasına rağmen babam yaz aylarında yerine bakan çalışanını işten çıkartmamıştı, çünkü Sahar geldiğinde daha fazla zamanı olsun istiyordu. Annem, ben araba kullanmadığım için, değerli misafirimize ülkenin güzelliklerini babamın göstermesini istiyordu. Sahar'la, köydekinin aksine yaz kış suyu eksik olmayan nehirlerin kenarında gezeceklerdi. Onun mutluluğu için ne gerekiyorsa yapılacaktı. Gelinlerinin gelmesi o kadar heyecanlandırmıştı ki ebeveynimi, her zamanki çay ve şekerleme sefa-larını bile unutmuşlardı. Dekorasyonunu değiştirdikleri evin içinde kafesteki kaplanlar gibi bir o yana bir bu yana geziniyor-

lardı. Her şeyi bütün detaylarıyla tekrar tekrar gözden geçiriyorlardı. Mobilyaların Sahar'a yakışır olmasının onlar için ne kadar önemli olduğunun altı defalarca çizildi. Birkaç gün önce sıkı bir kavgadan sonra –Sahar'la beraber kalmamızı düşünükleri odanın düzenlenmesine yardımcı olmayı reddetmiştim– beni planlamanın bir parçası yapmaktan vazgeçmişlerdi.

Evin en büyük odası olan kendi odalarını bize bırakmışlardı. En ucuzundan da olsa bir mobilya dükkânından bir yatak odası takımı satın almışlardı. Bu beni fazla şaşırtmamıştı, kaliteli, pahalı malzemenin sadece köy için alınması prensiplerine sadık kalmışlardı.

Babam beş dakikada bir gelinini almak için arabayla havaalanına gideceğini tekrarlıyordu. Eğer onu ve bütün Beyto ailesini kırmak istemiyorsam ben de onunla gelmeliydim. Son günlerde kültürsüz, hodkâm bir keçi gibi davranmış ve birkaç sene birden yaşlanmasına sebep olmuştum. Bunları söylerken şakaklarındaki ağarmış saçları gösteriyordu. Ben de ona bu sözleri düğünden evvelden hatırlıyorum, diye cevap verdim, hatta daha önce de dükkânda işler kötü olduğunda söylerdi aynı sözleri, ayrıca saçları da senelerdir beyazdı. Bu sözlerime bukalemun gibi etrafındaki renklere bürünüyorsun diyerek cevap verdi. Tavrımın saygısızlığını kastediyordu ve bu saygısızlığın yaban ellerde sıra dışı bir şey olmadığını.

Sahar'ın geldiği gün çok önemli bir sınavım olduğu yalanını savurdum, çünkü babam için sadece eğitimimle ilgili bir konunun bahane olabileceğini biliyordum. Sonra doğrudan havaalanına gelecektim. Babam inandı bana. Odama geçtim, yeni alınmış mobilyanın ahşabının ve paketlenildiği kartonların kokusu sinmişti her yere. Annem gece yarısına kadar bağıra bağıra Sahar'ın annesiyle telefonlaştı. Gelininin seyahat sırasında nelere dikkat etmesi gerektiğine dair direktifler vermekle meşguldü: Ne erkek ne kadın kimseyle bir yere gitmesindi, hep üniformalılara yakın yerlerde kalsındı, ona devamlı ulaşabilelim diye cep telefonunu kapatmasındı, yabancıların elinde-

ki şişelerden bir şey içmesindi, yollarda ağlamasındı, zayıf görünmesindi, sabah sağlam bir kahvaltı etsindi, Memduh’la havaalanına gelirken de sıcak bir şeyler yesindi. Yarı uyuklar haldeydim, ama yine de annemin Sahar’ın son adetini sordugunu ve cevabı aldıktan sonra “Yazık; ama Allah izin verirse yakında hallolur!” dediğini duyar gibi oldum.

Annemin ağzından çıkan bu son cümle beni o gece sakinleştirdi ve rahatlattı, çünkü bu konuşmadan Sahar’ın hamile olmadığını, dolayısıyla da benim hiç olmazsa bu kabustan kurtulduğumu anlıyordum.

O gece tuhaf bir rüya gördüm. Normal şartlarda rüyalarımı sabah kalktığımda unutmuş olurum. Ama bu rüya, sanki tam ortasında uykumdan kaldırmışlar beni gibi, her ayrıntısıyla o geceden beri tekrar tekrar gözlerimin önüne geliyor:

Sahar Bischofstrasse’de adeta bir bayram yaşanmışçasına karşılanıyordu rüyamda. Eve girerken babam saz çalarak karşılıyordu gelinini ki bu ilginç bir ayrıntıydı, çünkü babam saz çalmazdı gerçek hayatta. Yakınlarda yaşayan köylülerimiz de ona hoş geldin demek için gelmişler, arabalar dolusu hediye getirmişlerdi. Odamız büyük bir mağazanın deposu gibi tıka basa doluydu. İki gün sonra Manuel, beni ve buraya geldiğinden beri yüzü mutluluktan bir güneş gibi parlayan Sahar’ı yemeğe davet ediyordu. Annesi yoktu, bütün hafta sonu sürecek bir eğitim programı için başka bir şehre gitmişti.

Tramvayla Manuel’e gidişimiz Sahar’la baş başa yaptığımız ilk yolculuktu. Ehliyet almam gerektiğini söylüyordu Sahar, çünkü babam yanımızda olmadan da akrabalarımızı ziyarete gitmek istiyordu. Vardığımızda Manuel masayı hazırlamıştı bile. Normal şartlar altında yemek yemekten, koca bir sandviçi ayaküstü ve büyük lokmalarla mideye indirmeyi anlayan Manuel beş yıldızlı otellere yaraşacak bir masa donatmıştı. Beyaz bir masa örtüsü sermişti masaya, annesinin gümüş çatal bıçak takımını ve şarap için kristal kadehler hazırlamıştı. Bir yemek kitabının yardımıyla risotto hazırlıyordu. Sahar’ı, yemek yap-

masına gerek olmadığına zorlukla ikna ediyorduk. Sadece risotto nasıl yapılır bilmediğinden kabul ediyordu. Manuel onu misafir odasında bir divana oturtuyor ve eline bir sözlük tutuşturuyordu. Yemek hazır olana kadar beş sözcük öğrenmekle görevlendiriyordu bu işe çok sevinen Sahar'ı. Bana da mutfığa gelip ocaktaki risottoya belirli aralıklarla su eklememi rica ediyordu. Ben uslu uslu bana verdiği işi yaparken o da tatlıyı, gö-rüldüğü kadarıyla oldukça zor bir tatlı seçmişti, hazırlıyordu. Mutfaktan bir hortum geçmişti adeta, sanki bir ordu misafir için yemek hazırlanıyor gibiydi. Ocaktaki tencerenin üzerine eğilmiş risottoyu karıştırmaya devam ederken önce sıcak elini belimde hissediyordum, sonra da yumuşak, sıcak dudaklarını ensemde, köye giderken beraberimde götürdüğüm ısırık yarasının yerinde. Geriye dönüp kararlı bir sesle buna son vermesini söylüyordum. "Tamam, tamam" oluyordu cevabı ve tatlı hazırlıklarına devam ediyordu. Tekrar önüme dönerken dehşet içersinde Sahar'la göz göze geliyordum. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri kocaman açılmıştı ve sanki ağlamaktan şişmiş gibiydi. Bir ona bir de içine düştüğüm durumun keyfini çıkararak sırttan Manuel' bakıp kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalışıyordum. Sahar tekrar odaya dönüyordu, ben de Manuel'i o an boğmak için muazzam bir istek duyuyordum içimde. Bir kelime konuşmadan yemeğimizi yiyorduk, yemekler güzeldi ama Sahar bir bardak su içiyor, başka hiçbir şeye dokunmuyordu. Ne benim de ne de Manuel'in suratına bakıyordu. Yemek süresince gözlerini, hipnotize olmuş gibi, duvardaki eski, siyah beyaz bir posterden ayırmıyordu: İki genç erkek üstü açık bir arabada, bellerinin üstü çıplak, saçları rüzgârda dağılmış. Eve döner dönmez Sahar Manuel'i bir daha görmek istemediğini söylüyordu. Ertesi gün anneme anlatıyordu bir gece önce yaşananları. Annem de bir avuç uyku ilacı içiyordu. Babama hiçbir şey anlatmıyordu Sahar; ama babam annemi öyle uyur halde görünce bütün dünyaya kızıyor, küfrediyordu önce. Bir avuç şekerleme yiyip, bir araba dolusu da küfür edip rahat-

ladıktan sonra sıra Memduh'a geliyordu. O uçkuruna sahip çıkamadığı için buraya, bu köpeği bağlasan durmaz memlekete gelmişti.

Tam annemi hastaneye yetiştirmeye çalıştığımız sahnenin ortasında, ter içinde uyanıyordum.

Sabah kahvaltı etmedim. Cep telefonumu kapatıp ayakkabı dolabına koydum. Bayramlık elbiselerini giymişti annem, koridordaki aynanın önünde bir yandan şarkı söylüyor bir yandan da saçlarını tarıyordu. Ona veda ederken bir tepki vermedi. Artık Sahar da geldiğine göre yuvamı hiçbir zaman terk etmeyeceğimden emindi muhtemelen. Rüyam sokağa çıktıktan sonra da beni bir gölge gibi takip ediyordu, kurtulamıyordum ondan. Babamın, her sorundan olduğu gibi annemin intihar teşebbüsünden de Memduh'u sorumlu tutması kafamdaki kaosu çözmemeye yardımcı olmuyordu.

Önce eğitim gördüğüm şirketin binasına gittim. Büyük döner kapıyı iterek içeri girmek için harekete geçtim; ama bina-

nın içine girmeden kapıyla beraber tekrar geri döndüm ve dışarı çıktım. Yoğun trafikli bir sokaktan nehrin kenarına indim. Bu binada Manuel’le yaşadığım güzel şeyler artık bir sürü tatsızlıkla gölgelenmişti. Nehrin kenarına gelince bir taş duvar bulup kenarına oturdum. Akıntıya karşı kürek çeken sarı yağmurluklu bir adam ve teknesini seyre koyuldum. İçimde hâlâ bir mücadele sürüyordu gerçi ama bir şeyi biliyordum artık: Bischofstrasse’de günahsız Sahar’ı karşılayacak gücüm yoktu. Yarın sabah ben uyanmadan kahvaltımı hazırlayacaktı garibim, akşamları dönmemi bekleyecekti ve her akşam ziyafet gibi bir yemek hazırlayacaktı. Sonra muhtemelen televizyonun önünde oturup tuzlu fıstık yiyecektik! “Harika!” diye haykırdım. Saate bakmaya korkuyordum, çünkü Sahar’ın gelişi önü alınmaz bir tsunami gibi yaklaşıyordu. Hayır, Sahar benim hayatıma girmemeliydi. Onu bir kuzin olarak sevsem ve bütün kötülüklerden korumaya çalışsam da. Üç hafta hayatına girmiştım onun ve her ne kadar beni bunu zorlamış da olsalar bundan şimdi utanç duyuyordum. Belki de Manuel’in söylediği gibi ödleğin biri idim, çünkü bana bunu yapmalarına izin vermişim ve hatta daha da kötüsü Sahar’ın güzelliğiyle beni büyülemesine dur diyememiştım. Belki de Manuel gerçekten haklıydı, ebeveynimle ters düşecek cesareti kendimde bulmak zorundaydım, Gerekirse bütün köprüleri atacak kadar ileri gitmeliydim. Köyün atmosferi miydi direnme gücümü yok eden? Annemle babamı kendi cennetlerinde kırmamak mıydı derdim? “Beyto, olan oldu” diyordu içsesim, “bu sorular için artık çok geç.” Tekne gözden kaybolduğunda duvardan kalktım ve nehir boyunca yürümeye başladım. Bir balıkçının yanına gelince durdum. Kafasında bir beysbol şapkasıyla piposunu yakıp kendi kendine konuşan ve ara sıra da bana bir bakış fırlatan bu adam kadar ne zamanım ne de sükunetim vardı. Yakınlardaki bir kafeye girdim, bahçedeki boş bir masaya oturup portakal suyu ve sandviçle açlığımı dindirmeye çalıştım. Ama bir lokma dahi geçmedi boğazımdan. Hesabı ödeyip yürüme-

ye devam ettim. Sahar'la giyecek bir şeyler almak ya da onu yemeğe davet etmek için babam yüklüce bir miktar para vermişti. Beyto ailesinin karakteristik cömertliği içinde bulunduğum şartlarda çok yardımcı olacaktı bana. Şansıma pasaportum da cebimdeydi. Sinemanın önünde durakladım, öğleden önce bu saatlerde bir film oynasa herhalde girerdim sinemaya. Kaç kere Manuel'le film seyretnmiştik bu sinemada! Işıklar kapanır kapanmaz hemen elini aradı elim. Sadece bu nedenle bile benimle sinemaya gitmeye bayılırdı. Çocukluğumdan beri tanıdığım sokak ve binalar bir anda yabancı gelmeye başladı gözüme. Burayla ilgili hiçbir hatıram yoktu artık, hiçbir keyif almıyordum burada olmaktan. Gözlerimin önüne her şeyi mat görmeme neden olan bir peçe inmişti sanki.

Bir anda kendimi nasıl otobüs durağında buldum, bugün bile bilmiyorum. Gaipten gelen bir takım güçler beni durağa yönlendirmiş olmalıydı. Otobüsün rotasını gösteren levhaya baktım, havaalanı yedinci duraktı. Önümde altı kere fikrimi değiştirip inme imkânı vardı, rahatladım.

Neden telefonumu evde bırakmıştım ki? Telefonun yanımda olsa şimdi Manu'yu arayıp yapmayı planladığım şeyi anlatabilirdim.

Havaalanında gözlerim annemle babamı aradı. Kafalarının karışık ve yay gibi gergin olduklarından emindim. Buldum onları, beni fark etmemelerini umuyordum. Bir telefon kabinin arkasında durup camından seyrettim onları. Bekleme salonunda gelen uçakları gösteren ekranın altında duruyorlardı; ama babam gelen yolcuların çıktığı cam kapılara bakmıyordu, Bakışları daha ziyade, ellerinde çiçek demetleriyle uçaktan inen sevgililerini bekleyenlerin arasında dolaşıyordu. Annem dalıp gitmişti, arada sırada saatine bakıyordu. Onlara yaklaşmamak için yolumu biraz uzatarak babamın havaalanında hep sert kahvesini içtiği bara geldim. Aylar sonra, "Belki de gizli bir istek vardı içimde, en sevdiği içecek için bara gelsin ve Beyto'lara has gücüyle kolumdan tutsun ve Sahar gelene kadar da

bırakmasın!” diye düşüncektim. Babamın meşhur sert, double espressosundan bir tane içtim. İki yudumda bitirdim kahvemi, oturduğum bar sandalyesinden onlara baktım bir kere daha. Huzursuzca sağa sola bakınıyorlardı hâlâ. Benden çok uzak-
taydılar ve giderek küçülüyorlardı sanki.

Bischofstrasse’nin bu melankolik sakinlerinin yarından itibaren şimdiye kadarkilerin hepsini gölgede bırakacak bir kay-
gıları olacaktı. Keşke köylerinden ve onun kurallarından yakalarını kurtarabilselerdi! Köydeki gibi gururlu olmak istiyorlardı, köydeki geçmiş, akrabalarının onlara gösterdiği ilgi harika bir vitamin etkisi gösteriyordu, güç veriyordu onlara. Hem köyde hem de Bischofstrasse’de güçlü kalabilmek için büyük bir yaratıcılığa ihtiyaçları vardı. Hayata yenik düşenlerin hikâyelerini anlatmayı severlerdi, şimdi de başkaları onların yenilgilerinin hikâyesini sohbet konusu yapacaktı. Uzun süre acı çekecekler, sonra bir tokat yemiş gibi kendilerine gelecek ve kader böyleymiş diyerek teselli bulacaklardı. Ve ancak o zaman bu darbeyle yaşamayı öğreneceklerdi.

Hayatta en çok köye ait eğlenceli hikâyelerden keyif alırlardı, bu hikâyeleri tekrar tekrar anlatırken gözlerinin içinde gördüğüm neşeden anlardım bunu.

Sahar'ın geliş saati yaklaşıyordu, birkaç dakika sonra inecekti uçağı. Sanki kocaman bir dalga üzerime geliyor gibi bir his vardı içimde. Giriş kapısının önündeki bekleme bölgesinde yavaş yavaş bir kalabalık birikmeye başlamıştı. Artık annemle babamı göremiyordum.

Yine gözden ırak bir yolu kullanarak, allak bullak bir halde, gidiş salonuna geçtim. Cam gibi parlayan granit yer döşemesi sanki deprem oluyormuş gibi titriyordu ayaklarımın altında. Bir bilet kontuarına yanaştım. Beni buraya kadar getiren kendi bacaklarım değıldi sanki, sanki bir başkasından ödünç aldığım bacaklar taşıyordu beni ve bir başkasının sesi bir yerlere uçak bileti soruyordu. Biniş kartını alıp uçağı binmek üzere kapıya

yöneldiğimde gözyaşlarıma karşı verdiğim savaşı kaybettim. Düşünümünden beri ilk kez ağlıyordum.

Annemle babam eve getirdiklerinde ne diyecekleri ona? Ebeveynimin Bischofstrasse'deki hayatının artık daha da zor olacağını bildiğim için acı çekiyordum. Gidişime de alışacaklardı bir zaman sonra, bir şekilde, ama önce kendilerini öksüz hissedeceklerdi –kederlerini bu sözlerle anlatırlardı sık sık. Ama biliyordum ki en büyük sorunları başkalarına karşı Beyto itibarını nasıl koruyacakları olacaktı. İnsanlara Sahar'la geleneklere tamamen uygun, evli bir çift olduğumuzu anlatmaya, bu oyunu oynamaya devam edeceklerdi.

Gidiş salonunda her şey gri gibi geliyordu bana. Uçağımın kalkmasını beklerken Bischofstrasse ve Beyto töresinin benim için artık var olmadığını idrak etmeye zorladım kendimi. Kaçışımın ilk kısmında bu acı gerçek bana eşlik edecekti. Hayatımda yeni bir sayfa açmam gerekiyordu, bunun için önce, terk etmek zorunda kaldığım evime ait bütün hatıralarımın olduğu bir önceki sayfayı kapatmam şarttı. Sekiz yaşında Bischofstrasse'ye ilk geldiğimde öksüz bir çocuk gibi kaybolmuş, terk edilmiş hissetmiştim kendimi. Her şey; çevre, iklim, çok katlı binadaki dairemiz, beton merdivenler; saçları, kıyafetleri bana çok yabancı insanlar; her şey alacakaranlık bir sis içindeydi sanki. Dünyanın en mutsuz insanı bendim. Sokağa çıkmaktan çekiniyordum, ayağımın altındaki toprak bile katır kutur sesler çıkartıyor gibi gelirdi bana. Okul başlayana kadar her gün babamla Kebap House'a giderdim; ama müşteri geldiğinde mutfağa saklanırdım. Korku beni pençesine almıştı. Beyto köyünden hiç dışarı çıkmamış bir çocuktum ve bu insanların yüzleri tanımadığım meçhul ülkeler kadar uzak geliyordu bana. Daha sonra annem beni her gün, kolumdan çekerek okula götürmek zorunda kalmıştı. Her gün burada kalmak istemediğimi haykırarak ağlıyordum; güzel köyümü, neşeli dedemi tatlı nenemi, eşeğe ters binen harika, cesur arkadaşlarımı özlüyordum ve tabii güzel ve zarif Sahar'ı ve otlığa

çıkartırken bir tespihin taneleri gibi arka arkaya dizilen sayısız davarımızı. Hayatımda ilk defa koca bir odam olması ve bu odada yalnız uyumam da ürkütücü geliyordu bana. Daha önce ya annemin ya da nenemin yatağında uyurdum. Dedem Beyto kışları üşüdüğünde onun yatağında da uyuduğum olurdu; ama sadece sırt sırta yataydık. Erkek olduğum için bana daha fazla harçlık verdiğini söyleyip sitem ettiklerinde kendini savunmak için o benim sırt sobam derdi. Bischofstrasse’de de yalnız uymak istemezdim ama babam bu ülkede her çocuğun kendi odası olur demiş ve kararından dönmemişti. Bir müfettiş –bu kelime bile korkutmaya yetiyordu beni– kontrole gelip kendi odam olmadığını tespit ederse bu hiç hoşuna gitmez ve büyük bir para cezası kesebilirdi. Köyden getirdiğim fotoğrafları yastığım altına koymuştum ve her gün rüyalarım giriyordu köy.

Bischofstrasse’nin dilini okula başlamamın üzerinden haftalar geçtikten sonra dahi hiç anlamıyordum. Sudan çıkmış balık gibiydim. Sonra Manuel’i fark ettim. Okulun bahçesindeki yalnız takılan tek çocuk bendim. Bir gün sırtımda bir el hissettim. Arkaya dönünce, sınıfta iki sıra önümde oturan uzun sarı ve dağınık saçlı çocuğun beni oyunlarına katılmam için çağırdığını anladım. Eve döndüğümde bambaşka bir çocuk geldi demişti annem. O günden sonra Manuel bana hep güvenilir bir destek ve buranın hayat tarzına alışmamda da en büyük yardımcım oldu.

Uçağım yağmur dolu bulutların arasından geçiyordu. Pencereden sadece sis görünüyordu ve kafamda da sadece yoğun bir sis vardı. Sürekli olarak şu soruyu tekrarlıyordum: Sahar, adeta Anka kuşunun kanadında gelmiş gibi mutlu, gelip resmen kocası olan beni Bischofstrasse’de bulamayınca ne olacaktı? Sadece hayal kırıklığı olarak nitelenemezdi yaşayacağı, dünyası yıkılacaktı. Kafamda hiç durmadan bir mektup yazıyordum Sahar’a, öncelikle özür dilemekti arzum.

Sevgili kuzinim, affet beni! Seni karşılayacak gücü kendimde bulamadım. Belki de böylesi senin için daha iyi oldu, bu

şekilde bir erkekle öpüşmemi görmekten kurtarmış oldum seni.

Sen de muhakkak hatırlayacaksın o anı: Köyden ayrılacağım gün birkaç dakikalığına baş başa oturmuştuk gelin odamızda, kilim kaplı bir yer yastığının üzerinde. Saygı göstermek zorunda olduğun kimseler yoktu yanımızda, bacaklarını bile uzatmıştın. Samimi olarak keyifliydim ve bu durum bana sevinç veriyordu. Seninle çocukluğumuzdan konuşmayı ve o günlerde sende bu kadar sevdiğim neydi, anlatmak istemiştım. Birbirimizin gözünün içine bakmıştık bir an için, evlendiğimizden beri ilk defa. Sen geçmişı bir kenara bırakıp bugünden konuşmaya başlamıştın. Gözlerindeki ifade beni mahcup etmişti. Neden senden uzak durduğumu, neden senin sevgine ihtiyaç duymadığımı sordun bana gözlerinle. Sonra açık açık neden hoşuma gitmediğini sordun. Köyün her kadının arkasından bakakalan ve hepsini hayallerinde cırılçıplak soyan delikanlılarından olumsuz bir şeyler mi duymuştım? Kalbini hep benim için saklamıştın. Sadece kafamı sallamakla yetinmişim, hayır delikanlılarından senin hakkında olumsuz bir şey duymamışım. Ama sana gerçeğı itiraf etmekten de acızdım, bu kadar dürüst olamıyordum. Sahar affet beni elimde değil, yapamıyorum. Seninle yaşadığımız final gecesinde, benimle sevişmek için olağanüstü bir yaratıcılık gösterdiğin o gecede, bir an için sanki başka bir kişiliğe büründüm. Ama bir sonraki gece olmadı, denedim sana karşı bir erkeğe has hisler duymayı; ama beceremedim, bir kadına âşık olamayacağımı kabul etmek zorunda kaldım.

Elveda sevgili kuzinim, nenemizin anlattığı hikâyeleri, Beyto ailesinin efsanelerini hatırlıyorsundur umarım. Unutma onları, Bischofstrasse'de yaşayacağım zorluklarla dolu hayatta onlar destek olacak sana.

Bischofstrasse'de kendini geliştirmek ve dünyaya açılmak için köydekenden çok daha fazla imkânın olacak, sadece bir şeyi kafandan silip atmalısın: Hayatı iyi bir gelin olmaktan iba-

ret görmek. Hayır, kendin olmak için kendi yolunu bulmak zorundasın. Bir sürü insan sana benim ibnenin teki olduğumu söyleyecek. Bu senin için dünyanın sonu olmamalı. Beni tüm-den gözden çıkarıp silip atma, son sözünü söylemeden evvel biraz bekle.

Elveda Sahar, sevgili kuzinim, seni çocukluğumun tatlı ve zarif Sahar'ı olarak çok seviyorum.

İngiltere’de hiç tanımadığım bir şehirde indim uçaktan. İndi-
 ğimde yağmur yağıyordu, üç gün sonra hâlâ yağmur yağı-
 yordu. Tamamen gri bir gökyüzü hoş geldin dedi bana. Birkaç
 gün bir prens gibi yaşama keyfini bahşettim kendime, baba-
 mın verdiği para hâlâ cebimdeydi. İyi bir otelde kaldım, hiçbir
 kaygısı olmayan insanlar gibi deliksiz uyudum, sabahları bir
 kafede babamın sevdiği gibi sert espressolar içtim.

Daha sonra bu kafede çalışan bir garson sayesinde buldu-
 ğum bir pansiyonda bir oda tuttum. Yanımda üç kişinin kala-
 cağını biliyordum ama kimdi bu üç kişi, dünyanın hangi
 köşesindendi, kimin nesiydi, en ufak bir fikrim yoktu.

Bir gece hepimiz birlikte televizyon seyrediyorduk. Bir film

vardı televizyonda. İlginç olan odadaki herkesin bu filmi kaçırmamak için pansiyona normalden çok daha erken dönmüş olmasıydı. Jan, Mike ve Tom, oda arkadaşlarımla isimleri böyleydi ya da en azından kendilerini bu şekilde adlandırıyorlardı, bir sonraki sahnede ne olacağını çok iyi biliyorlardı, hepsi filmi birkaç kere görmüştü belli ki. İki erkeğin seviştiği bir sahne ekranda belirince Mike iç geçirdi, bunun üzerine bir diğeri doğrudan doğruya eşcinsel olup olmadığını sordu. “Sen de öylesin demek ki” diye cevap verdi Mike. Soruyu soranın kendini açığa vurması iki üç dakika sürdü. Sonunda sıra cemaate en son katılan bana geldi. Ben de itiraf ettim. Burada Beyto değil Manu’yum ve hikâyemi sorduklarında, tamamen kendi uydurduğum ve birkaç gün içinde de unuttuğum bir hikâyeye anlattım. Diğerleri de esprili bir şekilde kendi hüznünlü hikâyelerini ve bu pansiyona niçin kaçtıklarını anlattılar.

Film gecesinden iki gün sonra pansiyondan ayrıldım, çünkü komşularımla hikâyelerini dinlemekten sıkılmışım artık, günün birinde gerçek hikâyemi anlatmaktan da korkuyordum.

Uçak kalkarken kendi kendime, Bischofstrasse ve Beyto köyündeki geçmişimi geride bırakacağıma söz vermişim. Sadece birkaç hafta, kaldığım yerde cüzdanım ve pasaportum çalınana kadar becerebildim bunu. İki gün hiçbir şeysiz dolaştım, kaybolmuş gibiydim ve çırılçıplak. Hayatımda ilk defa açlığın ne demek olduğunu anladım. Bir gün bir parka gittim, delirmiş gibiydim, avazım çıktığı kadar bağırıp kaderime lanetler yağdırdım. Beyto gururumu yendim ve Tania’yla ilişki kurdum, Tania da annemle babamdan yeni bir kimlik çıkartmak için gerekli evrakı alıp bana gönderdi. Babama telefonda, eğitimim boşa gitmesin, hakkımı kaybetmek zorunda kalmamayım diye atılması gereken bazı adımlar olduğunu ve bu kağıtların da bu işe yarayacağı yalanını atmış. Babamın nerede olduğuma dair ısrarla sorularına da bilmiyorum diye cevap vermiş.

Bizim ülkeden bir adamın kebabçısında çalışmaya başlayıncaya kadar hayatımı devam ettirmemi sağlayan parayı da

Tania gönderdi. Beni bağına basan patronumdan, bu dini bütün adamdan eşcinselliğimi bir devlet sırrı gibi sakladım. İçimi ısıtan cömertliğiyle babamı hatırlatıyordu bana. Babamın bu özelliğinin değerini anlamaya başlamıştım. Bana “oğlum” diyen patronum bu gurbet ellerde hayatımı kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Ancak bana hayatımı tanzim etmekte yardımcı olursa cenneti hak edeceğini söylüyordu sık sık. Nerelisin diye sorduğunda ona güzel bir hikâye anlatmıştım: Ebeveynim seneler önce bir trafik kazasında ölmüştü. Babamın kuzeni büyümüştü beni, fakat onunla ilişkilerimi de kopartmıştım çünkü deli gibi içki içiyordu. Bu yalan iki kere hacca gitmiş dindar patronumun pek hoşuna gitmişti. Ona bu yalanları söylerken vicdan azabı duymuyor da değildim; ama içki içen insanlara karşı önyargısını onaylamaya yine de devam ettim. Beni gerçekten seviyordu. Bu sevgiyi hissediyor ve bana duyduğu güvenin tadını çıkartıyordum. Bütün çalışanları arasında sadece ben ailesini, üç yetişkin kızı vardı, ziyaret etme ayrıcalığına sahiptim.

Tek korkum günün birinde o ve karısının, kızlarından birini bu dürüst çocukla, beni böyle adlandırıyordu, evlendirmeye kalkışmalarıydı, o zaman burayı da terk etmek zorunda kalırdım.

Tania her hafta bir e-posta gönderiyordu. Müşteri olarak Kebap House’a gidiyordu, babamla annemin tezgâhın arkasında ne kadar endişeli ve düşünceli göründüklerini bana kelimelerle anlatmaya çalışıyordu. Cep telefonuyla gizlice bir resim çekip bana gönderdi bir kere. Babam o kadar küçülmüştü ki fotoğrafta onu görmekte zorlandım.

Zamanla bir şeyin farkına vardım. Bischofstrasse’de de tıpkı çocukken ayrılmak zorunda kaldığım Beyto köyündeki gibi köklerim vardı. Her Pazar akşamı sabırsızlıkla Tania’dan gelecek haberleri bekliyordum. Tania böyle uzun uzun yazarak sonunda bu gidişle yazar olacağım diyordu e-postaların birinde. Onu, dudaklarında ironik bir gülümsemeyle bu cümleyi yazarken gözümde canlandırdım.

Tania Manuel'i de eğitimini tamamlayana kadar düzenli aralıklarla ziyaret etti. Diplomasını aldıktan sonra bir dünya seyahatine çıkmak istiyormuş Manuel. Bütün bu hikâye onun da istiap haddini aşmış. Biraz mesafeye ihtiyacı varmış, hiçbir iş yapmayacağı ve kimseyle görüşmeyeceği sadece kendisine ait bir zamana. Nasıl ben onunla görüşmeyi istemiyorsam o da benimle görüşmeyi kesinlikle istemiyormuş. Beni çok özlediğini söylemiş Tania'ya; ama o sadece kuziniyle hikâyesi olmayan bir Beyto istiyormuş.

Saat gece yarısını bulmuştu. Bütün gün tarlada çalışmış bir öküz kadar yorgun, kebabçının üstündeki odama dönmüştüm ki Manuel'den gelen e-postayı gördüm bilgisayarımın ekranında. Onun ismini bilgisayarımda gördüğüm anda ellerim hatta bütün vücudum titremeye başladı. Sanki gökten düşmüş gibi bilgisayarımda beliren bu e-postayı açmak için gereken cesareti toplamaya çalışıyordum. Önce bir bardak su içtim, sakinleştim, sonra e-postayı açtım. Yeni hayatım nasıl gidiyordu? Aramızda olan biten her şeye rağmen çok güzel günler de geçirmiştik, bu nedenle hayatta olduğuna dair bir işaret göndermek istemişti. Manuel'in kendini aşarak böyle bir e-posta yazabilmiş olması beni sevindirmişti. Birkaç cümleyle bu şartlar altında olabildiğince iyi olduğumu ve yepyeni bir hayat kurmaya çalıştığını yazdım cevap olarak. Evden ayrıldığımdan beri yaptıklarımı ve nasıl sonunda yine bir kebabçıda iş bulduğumu anlattım. Sanki ona bunu anlatma yükümlülüğüm varmış gibi yeni hayatımda başka bir erkekle ilişki kurmadığımı da yazdım.

Cevap gecikmeden geldi ve bu e-posta beni çok hüzünlendirdi. Şöyle yazıyordu Manuel: "Bana sayısız hikâyeler anlat. Bazen alay ettim bu hikâyelerle, bazen gururlandırдын beni. Gerçi gülüyordum bu hikâyelere ama bana gerçekten yaklaşımlarına izin vermiyordum, çünkü senin hayatında bu kadar önemli bir rol oynayan bu tuhaf egzotik hikâyelerin hiçbir zaman benim hayatımda da bir rol oynayacağını düşünmü-

yordum. Sonradan, en geç baba evimize gelip ortalığı birbirine kattığında, senden eşcinselliğini derhal ebeveynine anlatmanı istememin ve hatta bunu şart koşmamın ne kadar çocukça olduğunu anladım. Bu bağlamda senden daha cesur olduğumu düşünmem büyük bir haksızlıktı. Benim de bütün akrabalarımın sadece annem eşcinselliğinden haberdardı, annemin erkek arkadaşına bile anlatmamıştım bunu.”

Manuele karşı hissettiklerimin çoğu hâlâ aynıydı, değişmemişti. Sanki beraberce çevirdiğimiz bir filmi seyrediyordum gibi elle tutulurdu. Erkeklerle, bana ilgi duyduğunu annesine anlatışı gözümün önüne geliyor. Bana âşık olduğunu oturma odasıyla mutfakın arasındaki kapıda, ayakta itiraf etmişti Maria’ya. Annesinin eşcinsel bir amcası vardı, bu nedenle bu gerçeği kabullenmesinin çok da zor olmayacağını düşünmüştü ve tahmininde haklı çıkmıştı. Maria’nın amcası, eşcinsellerin çoğunun cinsel tercihlerini saklı tutmayı tercih ettikleri bir dönemde bu eğilimini açıklama cesaretini göstermişti. Manuel bir peynirci olan ve seneler boyunca meslektaşlarının acı alaylarına maruz kalan bu büyük amcasının hikâyesinden sıkça bahsetmişti. Maria oğlunun eşcinselliğini duyunca bir an taş kesilmiş, bir süre hiçbir şey söylemeden ona bakmış ve gerçeği söylediğinden emin olmak istemişti. Sonra adeta bir sorguya çekmişti onu: Eşcinsel olduğunu nasıl anlamıştı? Başkalarının bundan haberi var mıydı? İyi düşünmüştü müydü? Duygularını daha iyi düzenleyebilmek için bir terapistle gitmek ister miydi? Bugünden sonra da neredeyse her gün, yaşadıkları küçük köyde babası için sürekli bir sorun kaynağı olan amcasının hikâyesini anlatmıştı.

Artık ara sıra birbirimize yazıyorduk; ama bu yazışmalarda aramızdaki sorunu hiçbir zaman konu etmiyorduk. O çoğunlukla işinden haberler veriyor bense kötü havadan ve sürekli yağın yağmurdan şikâyet ediyordum. Bu böylece sürüp gitti, ta ki bir gün Manuel iki gün sonra geleceği uçağın saatini yazana kadar. Ertesi sabah uyandığımda önce rüya görüp görme-

diğimden emin olamadım. Onu almak için havaalanına giderken beraber geçirdiğimiz güzel günler gözlerimin önünden huzur veren, şiirsel, pastoral bir film gibi aktı. Bir tek kaygım vardı: Yanımda kalacağı üç gün boyunca, patronum yakınlarda olduğunda, Manuel'in bana karşı sevgisini göstermemesini nasıl sağlayacaktım.

Tania Manuel'e havaalanına kadar eşlik etmiş ve ayrılmadan önce dört öpücük kondurmuştu yanaklarına. Yarısı benim içindi. Öpücükleri taze taze bana iletmesini de şart koşmuştu. Manuel balkonunda yetiştirdiği bir ayçiçeğini uçuş sırasında, bir bebek taşımış gibi itinayla kucağında korumuştur. Onu karşıladığımda yanında bir adam vardı; ama benim yanımdayken bir daha hiç görünmedi bu adam. Yeni erkek arkadaşımıydı, bilmeyi çok isterdim; ama sormaya cesaret edemedim.

Gün boyunca Manuel'e yeni şehrimi gösteriyordum, akşamları seyahat arkadaşının yanına, otele gidiyordu. Maria eğitimi bitince ona bir sene sürecek bir dünya seyahati hediye etmişti. Bischofstrasse'den bir şeyler anlatması için ısrarına fazla karşı koymadı Manuel. Benim gidişimden beri olanları öğrenmek istiyordum büyük bir açlıkla.

Gidişimin yol açtığı depremi anlatırken sesinde derin bir üzüntü vardı. Bunlar olup biterken orada olmadığım için ne kadar mutluydum. Manuel anlatmaya başladı:

“Kaçışının ortaya çıktığı akşam annemle beraber oturduğumuz evin kapısı çalındı. Olaf'la beraber divanda yatıyordum, akşamüstü annem gittiğinden beri yataktan çıkmamıştık. Olaf'ı sevmiyordum ve bunu o da biliyordu; ama o günlerde paylaştığımız bir şeyler vardı: İki kız çocuğunun babası Olaf o günlerde sevgilisini daha genç ve çekici başka bir erkeğe, ben de seni Beyto kültürüne kaptırmıştım. Olaf'la sessiz ve tutkulu sevişmelerimiz, dertlerimizi ve hayal kırıklıklarımızı alıp götürüyormuş gibi hissediyordum.

Zil hiç durmadan çalmaya devam edince Olaf'tan ayrıldım, üstüme bir şeyler geçirip gömleğimin düğmelerini kapatma-

dan kapıyı açtım. Kapının önünde baban Safir'i görünce bir buz kalıbına döndüm adeta. Zaten koyu renkli olan baban iyice kararmıştı, bir kömür gibi kapkaraydı yüz ifadesi. Normal şartlar altında nazik bir adam olan Safir, bir zamanlar ikinci bir oğul gibi gördüğü bana bir selam dahi vermeden, öfkeli bir sesle 'Beyto hemen buraya gelsin!' diye haykırdı. Heyecanımı ve titrememi kontrol edebilmek için kapının çerçevesine dayandım, Beyto burada değil diyince baban delirdi. Duvara tütundu ve maraton koşmuş gibi sık sık nefes almaya başladı. Beyto dışarı çıksın yoksa bu evi cehenneme çeviririm diye bağırdı. Burada değil dedim ses tonumu değiştirmeden. Safir, gürültü nedeniyle kapıya gelen vücudunun üst tarafı çıplak Olaf'ı görünce bakışları keskin bir bıçağa dönüştü ve Beyto'yu hemen dışarı çıkarmazsam evde taş üstünde taş bırakmayacağı tehdidini savurdu.

'Burada değil dedim sana!' diye bağırdım. Baban beni şiddetli bir hareketle kenara itip içeri girdi, hızla giriş katındaki odaya baktı, sonra birinci kata çıktı. Ben de hiçbir tepki göstermeden, sanki ona eşlik ediyor gibi peşinden gittim. Maria'nın kilitli yatak odası kapısının önünde durdu. Bu odanın anahtarı bende bile yok diyince geri çekildi ve duvara yaslanıp adını haykırmaya başladı."

Babamın kaygı dolu yüzünü o an bile gözümde canlandırabiliyordum. Manuel devam etti: "Baban odada yerlere saçılmış kıyafetleri görünce dönüp yüzüme tükürdü, derin bir şoka girdim. Sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı 'Utan' dedi, 'erkekleri siktiğin ve kendini erkeklere siktirdiğin için utan, sana sütünü veren, seni, hem de başında bir erkek olmadan namusuyla büyüten annenden utan.'

O anda Olaf babana bağırmaya başladı. Adam gibi davran lütfen, aksi taktirde sana aynı şekilde cevap vereceğim dedi, hatta babanı dövmeye yeltendi, ama babanı severdim biliyorsun, araya girdim. Divanın kenarına oturan baban derin bir iç geçirdikten sonra 'Beyto nerede?' diye sordu. Ağlamak üzerey-

di, yalvaran gözlerle etrafına bakındı ve Beyto'nun nereye kaybolduğunu söylersen istediğin her şeyi veririm, hatta hayatımdan bile vazgeçerim dedi. 'Gelinim geldi, o gelecek diye o kadar sevinmiştim ama şimdi Beyto yok ve gelinim sanki bir ceset gibi yatıyor evde' dedi. Ona içecek bir şey teklif ettim; ama o artık kirlenmiş bir adamın elinden içecek bir şey kabul edemem diyerek reddetti.

Bu arada giyinen Olaf hakaretlerine bir son vermesini söyledi bağırarak. 'Oğlun Beyto da eşcinsel, belki gururlu baba bu acı gerçeği de duymak ister!' diye devam etti."

Bu kelimeler babamın hayatında duyduğu en ağır, en berbat sözcüklerdi muhakkak ki.

"Olaf'a dönüp sesini kesmesini söylediğimde ne yazık ki çok geçti artık, sihirli sözcük telaffuz edilmişti bir kere. Baban dağılmış bir halde etrafına bakınıyordu ve zorlukla 'ne, Beyto'da sizin gibi mi?' kelimeleri döküldü dudaklarından.

'Evet, aynen bizim gibi!' diye bağırды Olaf kısa bir sessizliğin ardından, Safir'in önüne dikilip ellerini yumruk yapmıştı: 'Buna alış ve bizi aşağılamaya bir son ver!'

Yıldırım hızıyla ayağa kalkıp Olaf'ın boğazına sarıldı baban." Yardım için bağırmaya başlayan Olaf'ın ayaklarını yerden kesip bir aslan gibi gürleyerek böyle bir utanmazlık bir daha ağzından çıkacak olursa canına okur, anandan doğduğuna pişman ederim demiş. Babam Olaf'tan bir baş yüksekti ve neredeyse onun iki katı genişliğindeydi. Manuel sözlerine devam etti: "Olaf morarmaya başladı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi." Manuel Olaf'ın, oğlunun eşcinsel olduğunu böyle doğrudan doğruya, babamın suratına nasıl söylediğini anlayamadığını söyledi. Olaf'ın benden hoşlanmadığını, bana burnu büyük diye kızdığını ama bunun nedeninin aslında onun sadakatsizliğini eleştirmem olduğunu ekledi. "Elleri hâlâ Olaf'ın boynundayken babanın omuzlarından kavradım ve eğer polisin gelip sizi götürmesini istemiyorsanız Olaf'ı bırakın dedim. Baban bana döndüğünde sanki bir kaplanın surati

gibiydi yüzü. Aklını kaçırmak üzere olduğu ilk bakışta görüyordu. Olaf'ı divanın üzerine doğru savurdu, parmağını kıpırdatamayacak haldeydi Olaf. Elimi tuttu ve kıracak kadar güçlü sıkarak evin kapısına doğru yürüdü, son derece sakın ve nazik bir sesle 'Seni gözümün bebeği gibi severdim, kendi oğlumdan ayırmazdım, sana yalvarıyorum Beyto'nun böyle olduğunu kimseye söyleme. Bu keçi sakallı lanetli herifin söyledikleri doğru olamaz!' dedi.

Ben de beni rahat bırakırsanız kimseye bundan bahsetmem diye söz verdim. Elimi bıraktı, kafasını sallayıp kendi dilinde bir şeyler fısıldadı kendi kendine sonra bana dönüp bu yalan dünyayı artık hiç anlamadığını söyledi. Bahçe duvarının ardında kaybolmadan evvel söylediği son sözler bunlardı."

Babamın durumu Manuel'i üzüyordu. Babam cömert bir insandı, dükkâna geldiğinde ona hep kebab ısmarlar, sair zamanlarda da hep dostluk gösterirdi. Manuel o akşamdan sonra bir daha hiç görüşmediği Olaf'a yaşlı adama neden bu kadar kötü davrandığını sormuş, Olaf da bu tür insanların geçmişte onu ne kadar sık yaraladığını, kırdığını anlatmış. "Bu memlekete ilk geldiklerinde eşcinselleri rahat bırakırlar, buraya iyice yerleştikten sonraysa toplumun dışına atmak için sıkıştırırlar, hayat hakkı tanımazlar" demiş ve bildiği bu tür çok örnek olduğunu söylemiş.

Kısa bir aradan sora sözlerine devam etti Manuel: "Safir'in benimle ya da Olaf'la ilgili söyledikleri, bize nasıl hakaret ettiği önemsizdi, tek korkum senin kendine bir zarar vermendi. Son olarak iki hafta önce görmüştüm seni. Bütün ortak arkadaşlarımızı aradım, kimsenin bilgisi yoktu. Hiçbir iz bırakmadan yok olmuştun. Polise telefon ettim, telefondaki bir kadın havaalanına gidip yurtdışına giden uçakların yolcu listelerine bakmamı tavsiye etti; ama bir yandan da bunu yapabilmek için bir sürü formalitenin hallolması ve özel izinler alınması gerekir diye eklemeyi de ihmal etmedi."

"Ülkeyi terk etmiş olabileceğin hiç aklıma gelmiyordu aslında. Seni aramaya son verdim ve sana ne olduğu bilinmeziy-

le hayatımı sürdürmeye başladım. Annem kaygılanma, belki de ortadan kaybolarak en iyisini yaptı diye teselli etti beni. Baban bizim eve geldiğinde olanları dinleyince sağlam bir fırça attı bana. ‘Ne olursa olsun Safir’e bu şekilde muamele etmemeliydiniz’ dedi. ‘Zavallı adam ne kadar derinden yaralanmıştır’ diye devam etti sözlerine. Olaf gibi adamları eve getirmememi aksi taktirde beni de evden atacağını söyledi. Oğlunun dağıtmasını ve böyle garip adamlarla takılmasını bir şey yapmadan izlemeye hiç niyeti yoktu. Ben de ‘Olaf’la ilişkiyi sonlandırmaya karar vermiştim zaten’ dedim.

“Babanın bizim evi altüst ettiği ve bu hikâye yüzünden neredeyse aklını kaçıracak duruma geldiği gece, ancak anladım evliliğinin ne anlama geldiğini. Bundan sonra da sensiz olmayı öğrendim mecburen.”

Manuel'in ziyareti sırasında hiç durmadan yağmur yağdı denilebilir. Sair zamanlarda çatı arasındaki odamda geçirdiğim öğleden sonra molamı ona ayırdım hep. Son gün, sık sık gidip boş zamanımı geçirdiğim sık çam ormanına götürdüm onu. Seyahatine devam etmeden önce, sanki birbirimize bir cevap borçluymuşuz gibi sıra bizim hikâyemize geldi.

Evlenmem onun için çok acı bir sürpriz olmuş, onu derinden yaralamış. Havaalanında sütunun arkasına evlilik hikâyesinin doğru olduğunu ona itiraf ettiğimde benimle arasına mesafe koymak istemiş ve bu yüzden benimle ve ailemle ilişkilerini koparmış. Ama bir yandan da bu evlilikle, aklının

almadığı bu hadiseyle ilgili ne yapması gerektiğini tam olarak bilemiyormuş. Ve bu bilmezlik bir nefrete dönüşmüş.

Manuel benim yerimi, kalbinde bıraktığım boşluğu bir şekilde doldurmak istiyormuş ve babasını aramak için bütün cesaretini toplamış.

Yapayalnız ve aç bir kaplan gibi sinirli gecelerinden birinde, bilgisayarın başına oturmuş ve dünyanın hangi köşesinde ya da göğün hangi katında olduğu kendisi için tamamen meçhul babasını bulmak için bir ilan hazırlamış. Maria'nın yirmili yaşlarından kalma, kısa saçlı, yüzünden mutluluk fışkıran fotoğraflarından birkaçını bilgisayara yüklemiş ve belki birisi cevap verir umuduyla yayınlamış. Maria'ya da telefon açıp planlarını anlatmış. Maria bu işe çok kızmış ve onun terbiyesiz bir aptal olduğunu haykırmış telefonda. Delirmişsin sen demiş önce, sonra yalvaran bir sesle bu işten vazgeçmesini, aklını başına toplamasını rica etmiş. Manuel Maria'ya düşünmesi için bir gün süre vermiş ama diğer yandan bilgisayarını büroya götürüp emniyete almayı da ihmal etmemiş. Maria ertesi gün öfke-den gözü dönmüş halde kapısına dayanmış. Yalvarmış ona bu işten vazgeçmesi için. "Hayır" demiş Manuel, "yeterince çektim, artık harekete geçmek istiyorum". Bunun üzerine Maria suratına bir bardak su fırlatmış ve odasına dönmüş. Birkaç dakika sonra Manuel kapının ardından bir kere daha ricasını tekrarlayınca önce bir araba dolusu küfredip sonra içeri girmesine izin vermiş.

"Bu beni fazla etkilemedi, çünkü harekete geçmeye kararlıydım. Sonunda ne kadar kararlı olduğumu anladı. Babamın kim olduğunu bana söyleyecekti; ama bir şartı vardı: Bunu aileden olanlar da dahil olmak üzere kimseye söylemeyecektim. Ben de sadece Beyto'ya söylemek istiyorum diye cevap verdim. Buna itiraz etmedi."

Kahve içerlerken, şaşılacak kadar sakin bir şekilde babasının adını söylemiş Maria. Bir sürü olumsuz özelliği olan ve Maria'yla yaşadığı ilişkiden sonra karısını ve çocuklarını terk

eden bu sorumsuz adam artık bir huzurevinde yaşıyormuş. Annesi huzurevinin adını ve ne zamandan beri orada olduğunu bile biliyormuş. Manuel çok öfkelenip bağırmaya başlamış: “Madem şimdi bu kadar rahat bahsedebiliyorsun bu hikâyeden, neden seneler boyunca seni hamile bırakanın kim olduğunu anlatmadın bana?” Maria bu suçlamaya cevap vermek yerine “artık rahatlar ve huzur bulursun umarım” demekle yetinmiş. Ertesi gün Manuel’i işten arayıp şık bir restorana yemeğe davet etmiş. Yemek sırasında bu konunun kendisi için neden bir tabuya dönüştüğünü anlatmış: Kendinden çok yaşlı biriyle yatmış olmanın verdiği utanç ve kardeşleriyle o zamanki erkek arkadaşının vereceği olumsuz tepkilerden korkusu bu hikâyeyi anlatmanın doğru zamanını kaçırmamasına neden olmuş. Daha sonra da bu üç dört kelimeyi dile getirecek cesareti kendinde bulamamış. Manuel’in babasıyla ilgili gerçeği derinlere gömmüş ve bir daha hiçbir zaman oğluna ya da başka herhangi birisine bu konuyu anlatacak cesareti toplama çabasına bile girmemiş.

Aslında bir zamanlar kendi kendine, on iki-on üç yaşına geldiğinde oğluna babasının hikâyesini anlatmaya söz vermiş, ama daha sonra bu yıpratıcı hikâyenin oğlunu hayatının bu önemli döneminde fazlasıyla rahatsız edeceğinden korkarak vazgeçmiş. Ayrıca Manuel bu dönemde sorularıyla onu fazla da sıkıştırmıyormuş. Manuel’in o dönemde sık sık Beyto ve onun babasıyla beraber olması nedeniyle, kendisine örnek alacağı bir erkek imgesi buldu diye düşünmüş. Maria bunları anlatırken gülerek eklemiş: “Hem de ne erkek; inatçı, gururlu, güçlü kuvvetli bir Beyto erkeği!”

Manuel ona baskı yaptığı için özür dilemiş, Maria gülümseyerek ve kafasını eğerek cevap vermiş bu özüre. Manuel’in ikinci ismi Ulrich, babasının adıymış. Bu hadiseden sonra bir hafta izin almış Maria, bu bir haftada nereye gittiği hâlâ bir sırmış.

Manuel babasının yaşadığı kente gitmeye, annesi bunu yapmamasını tavsiye etse de, kararlıymış. Maria’nın babasının ne

zamandan beri orada olduğunu bilmesinin, onun ne yaptığından haberdar olduğunu da gösterdiğini düşünüyormuş.

“Derin bir hayal kırıklığı içindeydim” diye devam etti, kesilmiş bir ağacın gövdesinden kalanların üzerinde oturuyordu ve uzaklara bakıyordu, “eskiden babama dair tasavvurlarım vardı, kim olduğuna, nasıl görüldüğüne dair. Bazen çok benzediğim bir baba hayal ederdim, bir aynanın önüne geçer burnuma ya da yanaklarıma dokunurdum. Bazen bir dev gelirdi gözlerimin önüne bazen de hiç yüzü olmayan bir adam. Bir gazete haberinde ya da herhangi bir sohbette doğumuyla ilgili gerçeklerin saklandığı birilerinin konu edildiğini okur ya da duyarsam hemen kendimle ilgilendiriyordum. Dünyaya gelmemi sağlayacak adımlar nerede atılmıştı? Yabancı bir ülkede, bir tatilde mi? Babamın kimliğinin etrafındaki bu boğucu sis perdesiyle yaşamak çok zordu. Kimin nesi olduğu belirsiz bir ucube gibi hissediyordum kendimi. Bu bile yaşıma büyüdükçe Maria’ya olan hiddetimin artmasına yeterince sebepti. Her fırsatta suçluyordum onu, Maria’yı dürüst ve mert olmayan biri olarak göstermemi ve onun ahlak değerlerine karşı çıkmamı sağlayacak her vesile iyi geliyordu ruhuma.”

Şehrin tamamına hâkim yeşil bir tepenin üzerine bina edilmiş yaşlılar evine varıncaya kadar hiç durmadan, hatta bir saniye bile yavaşlamadan koşmuş Manuel. Giriş kapısının önünde tarif edilemez bir korku sarmış benliğini. Ama o bu korkuyu ve “Burada ne işim var benim” diyen içsesini dikkate almayıp içeri girmiş. Kabulde oturan biraz kilolu kadına sadece şöyle bir bakıp bir kahve içmek istiyorum demiş. Kadın ona kafeteryanın yolunu göstermiş ve bir sorusu olduğunda cevaplamaya hazır olduğunu söylemiş. Hayatında hiçbir sır bırakmamaya kararlı Manuel kahve otomatına kadar bile gitmeden hemen kadına dönmüş ve Bay Beck’in hangi odada kaldığını sormuş. Kadın bilgisayarına bakıp bir numara söylemiş ve ardından Manuel’e Bay Beck’in akrabası mı yoksa tanıdığı mı olduğunu sormuş. “Kusura bakmayın, sizin kim olduğunuzu

bilmem gerekiyor, kurallar böyle” diye devam etmiş. Bu soru sarsmış Manuel’i ama fazla tereddüt etmeden Beck’in akrabası olduğunu söylemiş. Kadının bir sonraki sorusu –“Nasıl bir akrabalık ilişkiniz var? Torunu musunuz?”– sanki buz gibi bir kova su başından aşağı dökülmüş gibi acıtmış canını, yüreğine bir sızı saplanmış ve sadece hayır anlamında kafasını sallayabilmiş. Kadın bir an duralamış, gözlerinin içine bakmış ama şansına sorularla daha fazla derine inmemiş. Odasına çıkmasının mümkün olmadığını ama Bay Beck’in öğleden sonraları kafeteryaya indirildiğini söylemiş. Manuel kadına teşekkür edip vedalaşmak üzereyken kadın ona “Kıpkırmızı oldunuz, yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?” diye sormuş. Manuel fısıldayarak her şeyin yolunda olduğunu söylemiş ve eklemiş: “Tek sorunum şu: Ben Bay Beck’i şimdiye kadar hiç görmedim, o hep uzaklardaydı, onu nasıl tanıyabilirim kafeteryaya indiğinde?” Kadın çalan telefona uzanırken “Tekerlekli iskemledeki tek erkek o, hemen tanırırsınız onu” diye cevaplamış Manuel’in sorusunu.

“Hikâyenin devamını da dinlemek istiyor musun gerçekten?” dedi ve kesilmiş bir ağacın boyunu ölçmeye başladı. İşini bitirdikten sonra devam etti konuşmaya: “Aşağı yukarı 60 metre uzunluğunda ama motorlu bir testere bir kaç dakika içersinde köklerinden ayırdı onu. Bir ilişki de aynen böyledir. Bizim ilişkimizin testeresi de senin evliliğin oldu.” Bunları söyledikten sonra gürültülü ve pek dostça olmayan bir kahkaha patlattı. Hikâyen beni sıklmıyor diye cevapladım sorusunu ve ekledim: “Ama eğer yine evliliğimden başlar ve yine bana laf sokmaya çalışırsan daha fazla zaman kaybetmek istemem.”

Artık bir çift olmasak da aslında ikimizin de ilişkimizi sonlandıran evlilik hikâyemi konuşmak istediğimiz belliydi. Bu konuya dokunarak beni ara sıra kızdırmasını, sonradan baktığımda, bu konuşmayı yapmak istemesine bağlıyorum. Ben ondan ne istiyordum, bugün sorulacak olsa cevap veremem. Tecrübesizdik, hayatın oynadığı oyunları bilmiyorduk, bütün

bu hikâyeyle başa çıkmamız mümkün değildi. Belki bir isteğim olurdu, o da Manuel'in kuzinim Sahar için biraz empatisi olmasıydı, çünkü benim Sahar'ın Bischofstrasse'ye gelişine daha fazla karşı çıkamamamın tek nedeni empatiydi.

Ormanın içine doğru yürümeye başladık, Manuel kaldığı yerden devam etti anlatmaya: Yaşlılar evinin kafeteryasında bir kahve ısmarlamış, en arkadaki masalardan birine oturup eline bir gazete almış. Ne resimleri ne de yazılanları pek algılamadan göz gezdirmiş gazeteye. Beyaz giysili personelin yardımıyla ihtiyar insanlar birer birer gelmeye başlamışlar kafeteryaya. Her biri için beyaz tabakta bir parça Linz tartının önceden servis yapıldığı uzun bir masaya oturuyorlarmış. Son olarak da siyah saçlı iri yapılı bir bakıcı kenardaki başka bir masaya tekerlekli iskemlede bir adam getirmiş.

"Babam bu adam olmalı!" cümlesi adeta çınlamış kafasının içinde. Kalbi deli gibi atıyormuş, içinden bir ses "Kaç buradan, kaç bu iç karartan yerden!" diyormuş, ama diğer taraftan babasını tanımak istediğini ve gerçeklerden kaçmaması gerektiğini de silemiyormuş aklından. Ödlekliğin zamanı değil demiş kendi kendine. Bakıcı babasına bir önlük takmış, sonra küçük parçalara böldüğü tartı yedirmeye başlamış. İhtiyar yavaş yavaş çiğniyormuş tart parçalarını. Bakıcının bakışlarının zaman zaman kendisine yönelmesine aldırmamış Manuel. Babasına bu kadar yakın olmak artık onu rahatsız etmiyormuş. Bakışlarını dikip incelemeye başlamış onu. Hiçbir zaman böyle bir babası olacağını hayal etmemiş Manuel. Kocaman, yuvarlak ve kırmızı bir yüzü varmış yaşlı adamın, küçük de bir burnu. Hâlâ kafasını süsleyen azıcık saç da tamamen beyazmış. Bakıcı boynuna astığı önlükle sık sık ağzını siliyor, sürekli olarak kafasını sallayan ihtiyara gaga gibi ağzı olan bir şişeden meyve suyu içiriyormuş.

"Gözlerimi bile kırpmadan seyrediyordum bu sahneyi, bugün de sanki dün gibi hâlâ gözlerimin önünde ve hayatımın sonuna kadar da böylesine canlı kalacak hafızamda" dedi Manuel.

Bakıcı yemekten sonra pencerenin önüne, neredeyse tavana kadar yükselen zakkumun yanına getirmiş babasını, Manuel'i baştan ayağa iyice süzdükten sonra bir şarkı mırıldanarak kafeteryadan ayrılmış.

İhtiyarın bakışları bitkide takılıp kalmış. Manuel doğruca ona gidip, önüne dikilmeye ve gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyormuş. Ayağa kalkmış, parkenin üzerindeki bir kabloya takılıp düşecek gibi olmuş ve girişteki kabul masasında oturan kadının önünden dışarı atmış kendini. "Bay Beck'i gördünüz mü?" diye bağırarak kadın ardından.

Dışarıda keyifli bir güneş varmış. Binanın önünden annesini aramaya çalışmış, ama annesi telefona cevap vermemiş. Eve dönmeye karar vermiş. Yolda, hiç tanımadığı babasına karşı şimdiye kadar beslediği duyguların tam anlamıyla bir erozyona uğradığını hissetmiş. Bakışlarını zakkumdan ayıramayan babasının resmi hep gözlerinin önündeymiş artık.

Aradan günler geçtikten sonra tekrar gitmiş yaşlılar evine, girişteki kadına bir miktar para verip Bay Beck için kocaman açmış bir ayçiçeği almasını rica etmiş. Büyük bir coşkuyla "Ayçiçeklerinin en güzel oldukları zaman, herkes bayılıyor onlara" diyerek sevincini göstermiş kadın.

Tekrar şehre dönmek üzere yola koyulduk. Dünya seyahatindeki durakları saydı Manuel bir bir, aralarında ismini bile duymadığım yerler vardı. Sonra ormanın sona erdiği noktadaki otobüs durağına kadar yürümeye devam ettik, yan yana, hiçbir şey söylemeden. O, şehirde bekleyen arkadaşıyla buluşmak üzere otobüse bindi. Vedalaşırken kısa bir süre kucaklaştık, sonra ayrıldık ve birbirimizin sırtına vurduk kuvvetlice, tıpkı eski günlerde, okulda bir sınavı geçtikten sonra yaptığımız gibi.

Yeşil belediye otobüsünün ardından uzunca bir süre baktım. Manuel'i son görüşüm olacaktı herhalde bu, bir sızı saplandı yüreğime.

Manuel'in anlattığı hikâyeleri odamda tekrar tekrar aklımdan geçirdim: Annesinin benim ebeveynimi ziyarete geldiği günü canlandırdım kafamda. Beyto ailesiyle ilgilenmeyi zaten oldum olası vazife edinmişti Maria. Ben gittikten sonra bir gün benim durumumu konuşmak üzere babamı davet etmiş, babama aklımdan geçenin ne olduğunu söylememiş önceden. Daha Maria'nın bir şeyler anlatmasına fırsat kalmadan babam cebinden bir DVD çıkarıp vermiş ona. "Sarı bir zarfta geldi bana bu" demiş, "ne gönderenin ne de alıcının adı vardı üzerinde". Zarfı gönderenin Manuel olduğunu düşünüyormuş anlaşıldığı kadarıyla. Maria sorunca, Manuel Safir'e DVD'yi böyle gizemli şekilde gönderenin kendisi olmadığına yemin

etmiş. Babam DVD'yi günlerce cebinde taşıdığını ve bir gün Sahar'la annem bir düğüne gidince yalnız başına seyredebildiğini anlatmış. Filmde ismi meçhul bir teolog önce bir erkeği dudaklarından öpüyormuş, başka bir sahnede de kilisede cemaatin önünde dua ederken görünüyormuş. Bu ayin sırasında adamın üç kızı da onun yanındaymış. Sonra teologla bir söyleşi yapılmış, kızları yine yanındaymış adamın. Adam sakın bir sesle bir erkeğe duyduğu aşkı anlatırken kızlarının üçü birden adama sarılmışlar. Daha sonra babalarının eşcinsel hislerinden kurtulmaya çalışırken ne kadar büyük acılar çektiğini onlar anlatmışlar. Denemediği şey kalmamış teologun. Bir erkeği arzulamasını engellemesi umuduyla muska bile yazdırmış, hiçbir erkeğin gözlerine bakmamış, eşcinsellere nefreti etrafındaki diğer insanlarınkinden daha fazlaymış. Erkeklerle karşı hislerini öldürmek için sonunda bir kadınla evlenmiş. Üç kızı olmuş bu evlilikten, karısı sakın, düşünceli, isteklerini yerine getirmekte son derece dikkatli kocasının tutkularının başlangıçta hiç farkına varmamış. Bir süre sonra, papaz olarak da çalıştığı küçük şehirden büyük bir şehre tayini çıktığında, kilisenin önünde cemaatle vedalaşmış. Bu törende genç bir adamla uzun uzun el sıkışmış, sonra sarılıp gayri ihtiyari vücudunu onunkine sıkıca yapıştırmış. Daha sonra arabada uzun süre gözyaşlarıyla mücadele etmek zorunda kalmış. Karısı neden ağladığını sorduğunda ona verecek bir cevap bulamamış. O zaman karısı doğrudan doğruya "Bu genç adama âşık mısın?" diye sormuş. Teolog karısının gözlerine bakamadan onaylamış ve bu utanç için özür dilemiş karısından. Karısıysa elinden tutup, bir kadın ya da erkeğe âşık olmasının önemli olmadığını, kalbinde bu kadar önemli bir yeri olan eşini kaybetmek istemediğini söylemiş. Karısının onu bu şekilde kabul etmesi, onun aynı ikilemi yaşayan başkalarına yardım etmeye karar vermesi için iyi bir motivasyon oluşturmuş. Köyden köye gezmeye başlamış, eşcinsellerin aşağılanan ailelerini ziyaret edip onlara kendi hikâyesini anlatıyormuş. Bazı evlerden kovulu-

yor, bazı evlerdeyse güzel karşılanıyor, hatta izzet ikram görüyormuş. Bazı aileler de çocuklarının bu yolu terk etmesini sağlaması için yalvarıyorlarmış ona.

Babam Maria'ya filmi gösterdikten sonra tekrar cebine sokmuş ve onunla bu konuda konuşmayı reddetmiş. "Bir yılın ısırana kadar ne kadar acı vereceğini bilemezsin", ayrılırken Maria'ya söylediği son sözler olmuş.

Maria Manuel'e babamın DVDden etkilendiğini ama bunu açığa vurmadığını söylemiş. "Safir oğlunu özleyiyor" diye eklemiş, "Beyto'nun adı anıldığında terlemeye başlıyor, içinde fırtınalar kopuyor." Babam ayrıca benim "böyle" olduğuma kesinlikle inanmadığını bir kere daha vurgulamış.

Annesi ailemi ziyarete gittiğinde pek sevmiş gelini. Sahar ailenin yıldızı gibiymiş, ellerini öpmüş Maria'nın, tıpkı köyde ak saçlıların hepsine yaptığı gibi. Maria Manuel'e gülerek "Sahar'ın sevgi tezahürlerini görünce yaşanmak pek o kadar da kötü bir şey değil galiba diye düşündüm" demiş.

Maria'yla çay içerlerken annem hiç durmadan ağlamış, rüyamda bile görmüyorum artık Beyto'yu demiş. Babamsa bütün ziyaret sırasında kardeşine küfretmiş, kardeşini bütün bunların başlarına gelmesinin tek sebebi olarak görüyormuş her zamanki gibi. Sahar'a Beyto'nun eğitimini tamamlamak için gitmek zorunda kaldığını söylemişler, karısını şahsen karşılamak için beklememesi nedeniyle bu kadar kızıyoruz, üzülüyoruz, ağlıyoruz demişler. Sahar hiç konuşmadan sadece yere bakıyormuş çayı getirirken. Babam dışarıya kadar eşlik etmiş Maria'ya ve Beyto'yu bulmasına yardım etmesi için yalvarmış, "Tek oğlum, Beyto'mun geri dönmesi lazım, bu ayıba katlanamayacağım artık; Olaf denen şu budalanın Beyto için söylediği şeytanca sözleri duymaktansa bin kere ölmüş olmayı tercih ederdim" demiş. Oğlunun, dürüst, namuslu, saygıdeğer Beyto ailesinin bir evladının, şeytanın oyununa gelip doğru yoldan sapmış olabileceğine hâlâ inanmıyormuş. Daha fazla acı çekmek ve perişan olmak da istemiyormuş çünkü

Bischofstrasse’de ondan başka kimseleri olmayan Narin ve Sahar’la ilgilenmeliymiş. Henüz köydekilerle uğraşmak zorunda kalmamışlar, Sahar da bu yalanları kabul etmiş gibi görünüyormuş ama annesi bu berbat tiyatrodan haberdar olursa Sahar da isyan edermiş, annesi Sahar’ı harekete geçmeye cesaretlendirmiş. Karısı Narin, Olaf’ın yalanlarından haberdar değilmiş.

Sahar’ın gelişinden bir iki hafta sonra Beyto’nun onu karşılamadığı haberi bizim insanlarımızın arasına bomba gibi düşmüş. Herhalde, yakınlardaki yerleşim yerlerinde yaşayan ve Sahar’a hoş geldin ziyaretine gelmek isteyen akraba ve tanıdıklar bu haberi telefonla köydeki akrabalara yetiştirmişler. Sahar’ı karşılamadığım haberi bir deprem etkisi yapmış köyde. Babam Safir Memduh’un birkaç öfkeli telefonuna katlanmak zorunda kalmış. Amcam kardeşini oğlunu zapturapta alamayan bir pısrık olarak nitelemiş. Babam da hayatı boyunca ilk kez ağabeyine sövüp saymış, bütün bunların başıma gelmesinin nedeni senin doymak bilmez kamışındır diye bağırmış telefonda. Bu acı sözlere cevap bile verememiş amcam, sadece kekeleyerek bir şeyler mırıldanmış. Öfkeyle ağzından çıkan bu sözlerden gerçekten gurur duyuyormuş babam. Maria da gururlu Beyto ailesinin böyle büyük bir krizi, geçici de olsa, halletme biçiminden oldukça etkilenmiş, “Bu ailenin kendine has, tuhaf bir dinamiği var” demiş Manuel’e.

Biz Beytoları kendisine benzetmek bir zamanlar Maria’nın en büyük tutkusuydu. Yemekten evvel birbirimize afiyet olsun dememizi sağlamaya çalışmıştı uzun bir süre, başarılı olamamıştı. Çatalı sağ değil de sol elle tutması için annemle uzun süre mücadele etmişti. Babam Safir’e karşı da bir savaş başlatmıştı: En azından onun evine misafirliğe gidildiğinde yemekten sonra kendi tabağını mutfığa kendisi götürsün istiyordu. Safir, sırtarak da olsa yapmıştı bunu. Ama her seferinde tekrar eve gelindiğinde, Narin’in hakları için verdiği nafîle mücadele için Maria’yla dalga geçiyor, karısına çay demletiyordu.

Manuel'le ailelerimizi hep karşılaştırırdık, çok güldürürlerdi bizi. Sonunda gece ve gündüz kadar farklı olduklarına karar verdik. Benim ailemde her şey beraber halledilmek durumundayken ve herkes herkesin işine karışırken; anne babalar çocuklar için elbise alınan dükkândan kiminle evlenileceğine kadar her konuda karar verirken; asil Beyto kanının başka bir kanla karışmaması için herkes, elinden gelen her şeyi yaparken Manuel'in annesinin kardeşleri her biri tek başına yaşayan, güneşin altında bir köşeye kıvrılıp tembellik yapan kediler gibiydiler.

Verdiğim kısa moladan dükkâna döndüğümde o ana kadar yapılan satışların fişlerini keyifle üstü üste koymakta olan patronumu gördüm, bu resim bana babamı hatırlattı.

Bu kadar neşeli olmasının nedenini anlatmaya koyuldu patronum. Birkaç günden beri çok uzaklarda bir ülkede seyahatte olan kızından telefon gelmişti. Biri soymaya kalkmıştı kızını, ama o saldırganı itip kurtulmayı başarmış, kaçıp bir tarlada saklanmıştı. Daha sonra da yabancı bir çift yardım etmişti kızcağıza. Patronum yüce Allah'ın kızını esirgemesinin, bana yardım etmesine karşılık bir armağan olduğuna inanıyordu.

Soran bakışlarımı fark etmiş ve doğru anlamıştı. Ağzımdan bir şey çıkmadan kendisi cevap verdi dudaklarında acı bir gülümsemeyle. Ebeveyni olarak inatçı kızının bu seyahati yapmasına engel olamamışlardı.

Benimle vedalaştı, karısıyla beraber yakınlardaki bir engelli bakım yurdunda kalanlara güzel bir akşam yemeği götüreceklerdi. Her gün olduğu gibi bir eksiğim olup olmadığını sordu. Onun, Allah'ın bahşetmediği oğluydum. Beni seviyordu, gözü kapalı güveniyordu bana ve ancak yarıda bıraktığım eğitimimi tamamlamamı sağladığında cennete gidecekti. O zaman bana bir bilgisayar dükkânı açmaya niyetliydi.

O akşam patronum bana satmam için altmış kilo kebab emanet etti. Kasadaki parayı ona gece yarısı götürecektim. İnsanların bana güvenmesinden mutluluk duyuyordum.

İşten sonra, dükkânın üzerindeki çatı arasındaki odamda, her hareketimle gıcırdayan yatağımda uzun bir süre gözlerimi kırpmadan Manuel'in anlattıklarını düşündüm. Pijamalarımı bile giymeden sabahı ettim. Babam, annem ve Sahar o kadar canlıydı ki hafızamda, sanki hemen yanı başımda oturuyorlardı. Babamın her gün Memduh'a sövüp saydığını umuyordum ancak böyle sakinleşebilirdi. Gözyaşlarımla savaş halindeydim.

Kilisenin çanı saatin altı olduğunu haber verdiğinde kalkıp duş aldım. Tatlı bir sıcaklıktaki suyun vücudumu okşamasına zaman tanıdım uzun uzun, ama Sahar'ı ve ebeveynimi kafamdan çıkartıp atamıyordum.

Saat beşte dükkânı açan patronuma kısa bir mesajla hasta olduğumu bildirdim. O da geçmiş olsun dileklerini gönderdi yine bir mesajla. Bir saat kadar sonra kahvaltımı ve koyu double espressomu odama yolladı.

Bir kere daha önemli bir karar almak zorunda olduğumun bilincindeydim. Kebapçıdaki işimin ve patronumun sempatisinin, ruhuma çok iyi gelse de bana uzun vadeli bir perspektif sunmadığının farkındaydım. İçinde olduğum kaçış süreklilik kazanmamalı, normal halim olmamalıydı.

Babasını arayacak ve hayatındaki cevapsız sorulara karşılıklar bulacak cesareti gösteren Manuel, kararlılığıyla beni çok etkilemişti. Bazen güçlü bir Beyto erkeğinin beni kolumdan tutmasını ve kendi gerçekliğimle yüzleştirmesini istiyordum.

James Bernard Frost Ufacık Bir Peygamber

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Gizem Şakar/400 sayfa/ISBN 978-975-539-785-6

Ufacık Bir Peygamber, yakın dönem Amerikan yeraltı edebiyatının en nadide eserlerinden biridir. James Bernard Frost'un bu eğlenceli metni, "iki tekerlek candır" mottosuyla eski bir bisiklet üzerinden başlıyor. Patlayan tekerlek, imdada yetişen cücenin uzattığı pompa ve din karşıtı bir kilisenin kutsal su yerine kahve dolu kasesin-den tüten kokuları eşliğinde Bush karşıtı seçim kampanyasına sürüklüyor okurunu. Ve sayın seyirciler, elinizde tuttuğunuz kitap aslında ucu-belerin, hipnotize lezbiyenlerin, süt kasalarının ve *Kayıp Thomas İncili*'nin anlatıldığı bir Pazar ayininden arta kalan her şeyin kolajlandığı bir fanzine ait. Hepimizi yirmi iki yaşında Mekke yolunda pedal çevirmeye çağırıyor bu fanzin; ama bir şartla: "YAYMAK LAZIM!"

"Hangi bölümden mezunsun?" diye sordu.

"İngilizce" dedim.

"Biliyordum, kahve bölümü" dedi.

"Ha?"

"Kahve bölümünü bitirmişsin. Havalı. Ben de kahve bölümü mezunuyum. Sanat."

*Kaşım*dan bir ter boncuğu sildim. Gülmemi bastırarak umutsuzluğa yorulabilecek bir karşılık verdim.

"Bir an önce bir iş lazımsa, garsona ihtiyacımız var" dedi Beale. Bir kartvizit uzattı. "Adamı bir arayiver."

İşte (pek çok çalışanının ve müdaviminin

Niall Griffiths Galler'in Ruhü Ejderha

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Ahmet Aybars Çağlayan/608 sayfa/ISBN 978-975-539-794-8

Bu yeşil ve ıssız tepelerde, gözleri kan çanağına dönmüş halde, yağmurdan sırlısklam bu kırlarda tökezleye tökezleye ilerliyorlar. Bir zamanlar buralarda silah kuşanmış, gözlerini bile kırpmadan azimle bekleyen, baldırı çıplak orduların kemikleri üzerindeki koyun mayısı kaplı toprakları çiğniyorlar. Ayaklarının altından kayıp, yere sağlam basmalarını engelleyen döküntülerden korkarmışçasına sendeleyerek yürüdükleri felaketin eşiği, yalnızca yalçın kayalığın çıkıntısı değil. Asıl felaket artık kovalanan yegâne ejderhanın, titrek avuç içlerinde rüzgârdan ve yağmurdan korumaya çalıştıkları, bir parça sigara paketi yaldızından içlerine çektikleri dumandan ibaret kalması.

Oysa yalnızca çisilti, çisilti ve rüzgâr var. Ki bazen ve geceleyin bu tepelerde dağlar gök gürültüsüyle zangırdar ve fırtına feryat koparır ve yağmur cirit atılıyormuşçasına azar ve şimşek çaktığında salkım saçak gölün üzerinden sıçrar. Ama bugün değil.

1990'ların sonlarında, Britanya'nın çeşitli bölgelerinde doğmuş bir grup genç aylak, sürüklendikleri Galler'in batı kıyısında, dağlarla deniz arasına sıkışmış, küçük bir kasabada birbirini bulur. Bir yandan onları bu yere getiren özlem ve bağımlılıklarını keşfederken, bir yandan da hayatın eksikliğini duydukları anlamına dair yoğun ve öfkeli bir arayışın içine girerler. Gre uçkuruna düşkünlük, her türden uyuşturucu ve alkol sevdası, küçük çaplı suçlar arasında gidip gelirken, yeni bir bin yılın başlangıcında kendini sorgulayan gençlerin eğlenceli, yürek burkan öyküsüdür.

Şaşırtıcı ölçüde iyi kotarılmış bir eser... ustalığının nabızı her sayfasında atan... olağanüstü yetenekli bir yazar.

IRVINE WELSH

Irvine Welsh'in *Trainspotting*'i hoşunuza gittiyse, *Gre*'ye bayılacaksınız.

Daily Express

Trainspotting'e hayran kalan herkes *Gre*'yi inandırıcı, telaşlandırıcı ve bağımlılık yaratıcı bulacaktır. Galler'in 'skoç işi sosyal konut mahallerinde yaşayanlar Griffiths'in *Aberystwyth*'iyle kıyaslandığında çocuk oyuncağı gibi gelir.

The Times

Konu edebiyatta binyıl sürecek taze bir başlangıcı neyin tetikleyeceğine gelince –çetin, rahatsız edici ve unutulmaz– *Gre*, pekâlâ üzerinde bahse tutuşulacak o kitap olabilir.

Independent

Griffiths kesinlikle yetenekli bir yazar. Muazzam, duygu dolu ilk romanının her bir köşesinde, bir dozdan ötekine yaşanan bıkırtıcı bir hayatı ölümsüzleştirmiş.

Observer

Chuck Palahniuk Lanetli

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Gökçe Çiçek Çetin/256 sayfa/ISBN 978-975-539-806-8

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Şimdi geldim buraya, Cehennem'e; ve belki de aşırı doz marihuanadan ölmek dışında hiçbir şey benim hatam değil. Belki de şişman...gerçek bir domuzcuk olduğum için düştüm Cehennem'e. Kendine saygın yeterli olmadığı için Cehennem'e gidilebiliyor mu bilmiyorum ama ben bu yüzden buradayım. Keşke yalan söyleyip, sarı saçlarım ve iri göğüslerimle bir deri bir kemik olduğumu anlatabilseydim sana. İnan bana, şişmanım ama çok iyi nedenlerim var bunun için. Önce kendimi takdim edeyim...

İşte böyle başlıyor daha on üç yaşındaki, narsist ve milyarder bir Hollywood yıldızının kızı Madison Spencer'in heyecanlı, eğlenceli, biraz da korkunç Cehennem macerası...

Dünyaya dair hatırladığı son şey, lüks bir otomobile bindiği ve uykuya daldığıdır. Sonra Cehennem'de bir hücrede uyanır. Yan hücrelerde kalan kendisi gibi genç günahkârlardan oluşan renkli bir grupla tıraş bıçağı, peçete ve izmarit atıkları, kırık camlar, kepek, zalim tarihsel şahsiyetler, bok, salya, balgam, cerahat dolu bataklıklar, göller ve okyanuslarla, her çeşit iblisle dolu ve elbette dehşetli ateşlerin yandığı Cehennem topraklarında zorlu bir yolculuğa çıkarlar.

Baştan sona olağanüstü zeki gözlemlerle, toplumsal eleştiriyle, şiddetle, hicivle, akılla ve aşkla örülü, çok katmanlı ama büyük bir zevkle okunacak, sizi asla yanıltmayacak, o her zamanki irkiltici ama eğlenceli Palahniuk kitaplarından biri, Lanetli.

Philippe Djian Affedilemeyenler

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Çağdaş Ekin Şişman/176 sayfa/ISBN 978-975-539-812-9

Affedilemeyenler, 60'larında olan ve gençliğindeki popülaritesi azalmış bir yazarın yaşamına ve dolayısıyla yazarlığına dair dönüm noktalarını, darboğazlarını anlatan bir roman. Djian'ın gündelik, samimi ve etkileyici üslubu, *Affedilemeyenler*'de, Francis'in yazarlığa dair yaratım süreci ve hayatındaki sorunların yaratılış süreçleriyle paralel giden bir hikâyenin içine çekiyor bizi.

"Affedilemeyenler"den sadece biri olan Francis, geçmişin etkisini üzerinde taşıyan, ölümlerle yaşamların hatalarını bir yandan kabul etmeye çalışırken, öte yandan karşısında durmak için yalnızlığa, sığınağı olan yazılarına dönmeye uğraş veren bir baba, bir eş, liseden eski bir dost; hain, şüpheli, bencil, acımasız da olabilen bir büyükbaba. Francis, aşırılıklara karşı bir yandan yaşlılığın dayattığı olgunlukla tepki vermek, bir yandan da yaşlılığın çirkinlik, güçsüzlük, monotonluk demek olmadığı hissini dışa vurmak arasında istemli bir şekilde bocalar. Sadece romanlarını değil hayatını da kurgular. Francis, farkında bir karakterdir.

Djian, tahlilleri ve tasvirleriyle, imgelemimizde capcanlı "insan"lar yaratıyor. Birbirleriyle çatışan, vahşice sonlara yol açabilen, kırıp döken ama yeniden kurmak adına birbirlerine erişebilmek uğraşında olan, yolları kesişen, anlayan; ama gizleyen, bilen; ama sormayan insanlar Djian'ın "affedilemeyenleri". Affedilemeyenler, hayatlarını mahveden değil tam tersine o hayatları inşa eden hataların failleri.

Jenn Ashworth

Tehlikeli Yakınlaşma

Yeraltı Edebiyatı/Çev. Serap Gezer/336 sayfa/ISBN 978-975-539-933-1

Ne mi ümit ediyordum? Herkesin istediğinin aynısını: diğer insanlarla daha tatmin edici bir ilişki. Yalnızca yataktaki tatminden bahsetmiyorum; ama benim motivasyon sebeplerimden birinin bu olduğunu da itiraf etmeliyim. Farkına vardım ki aslında yeni insanlarla tanışmak ve arkadaş edinmek için gün boyunca o kadar çok fırsatım vardı ki.

Will'in işte olduğu saatlerde bir ya da iki arkadaş edinerek kendi hayatımı rahatlıkla yaşayabilirdim. Sırf kendime ait bir yaşam Will ile yaşadığım hayatın dengesini bozmazdı çünkü Will asla bunu bilemezdi. Onu terk etmeyi düşünmüyordum (evliliğimizin kendince iyi noktaları vardı) ama başka biriyle tanışmak, ümit ediyordum ki, bir çeşit özel yakınlık ekleyerek evliliğimi tamamlayabilirdi.

Hayatında yeni bir sayfa açma kararıyla kocasını terk eden Annie, yeni evine yanına sadece kedisi ve süt fincanı koleksiyonunu alarak gelmiştir... bir de yalnızlığını. Ama hiç de ümitsiz değildir. Yeni arkadaşlıklar edinmek, yeni bir sevgili bulmak, sonunda mutluluğu yakalamak için kişisel gelişim kitaplarını ve aşk romanlarını rehber edinen Annie daha ilk karşılaşmalarında yan komşusuyla aralarında bir çekim olduğunu hisseder. Ne var ki adam genç sevgilisiyle birlikte yaşamaktadır ve bu genç sevgili Annie'den hiç hoşlanmaz. Annie kuşkusuz bu engele aldırmayacak, geçmişte yaptığı hatalardan ders çıkararak komşusuyla aralarında olmasını arzuladığı özel yakınlığı gerçekleştirmek için harekete geçecektir. Ancak bu hamlesi geçmişindeki karanlık sırları, bastırılmış şiddeti ve cinsel talihsizlikleri de açığa çıkaracaktır...

Jenn Ashworth rahatsız edici ironisiyle, sıradan, sakın bir hayatın içerisinde pusuya yatmış kötülüğün ama tümüyle insani bir kötülüğün kaynaklarına iniyor. *Tehlikeli Yakınlaşma* diğerlerini ve kendimizi tanıma konusundaki acizliğimizi ortaya koyan yoğun, sürükleyici ve gerilim yüklü bir roman...

Onurlu Beyto ailesinin evladı! Ben seni, değerli zamanını böyle hasta insanlarla harcayasın diye mi okula gönderiyorum? Bunun için mi günde on altı saat çalışıp biracı sarhoşlara, ibnelere, eroinmanlara, yabancı düşmanlarına, genç yaşlı çeşit çeşit insana hizmet veriyorum? Böyle hasta insanlara bu memlekette yerince doktor ve ilaç olduğunu söyle, gitsinler onlardan yardım alsınlar...

1987 yılından bu yana İsviçre'de yaşayan ve romanlarını Almanca kaleme alan Yusuf Yeşilöz, altıncı romanını *Düğün Uçuşu*'nda, töreleri sürdürmek için yapılan bir evliliğin neden olduğu kültürel ve bireysel çatışmaları işliyor.

Roman kahramanı Beyto genç bir delikanlıdır. Beyto köyünde doğmuş, Beyto adını almış ama küçük bir çocukken ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşmiştir. Orada okur, kültürü orada şekillenir. Ne var ki babası oğlunun törelere uygun bir evlilik yapmasında ısrarlıdır. Tatil için köylerine gittiklerinde oldubittiye getirip Beyto'yu kuzeni Sahar ile gerdeğe sokarlar. Oysa Beyto'nun, kimsenin bilmediği ve kendisinin de ağzına kilit vurup kimseye söylemediği bir sırrı vardır: O bir eşcinseldir. İsviçre'ye karısıyla birlikte dönen Beyto eşcinselliğini açıklayamadığı için gerçek sevgilisinden ayrılmak zorunda kalır. Ancak bu boşucu, ikiyüzlü hayatı daha ne kadar sürdürebilecektir?

Düğün Uçuşu göçmenlerin, daha çok ikinci kuşağın karşılaştığı sorunlara değiniyor. Elindeki malzemeyi büyük bir duyarlılıkla ve son derece yalın bir anlatımla biçimlendiren Yeşilöz, farklı kültürler ve farklı hayat tasavvurları arasından geçen meşakkatli bir yolu tasvir ediyor. Yolun sonunda, Beyto'nun da hapsoldüğü arafa ulaşıyoruz. Ve anlıyoruz ki çatışma ve mücadele olmadan hiçbir şey mümkün değildir. Bunun için de cesarete ihtiyaç var; hem de birçok insanın cesaretine!

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI

ISBN: 978-975-539-946-1

9 789755 399461

14 TL

